

BURMESE CLASSIC .com

အသစ်စက်စက် လုံးချင်းလျှာ

ကျွန်

ပန်းနုရောင်နီဒါန်း

ဝန် : ခဲ ဝိန် ဝိန်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်မြို့ချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၂၄၁၁၀

မျက်နှာရုံးနှင့်မြို့ချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၅၈၁၂၁၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (ယ-၁၃၅၈) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ် (၅၁)၊ အခန်း (၃၀၁)၊ ဆရာစံလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာရုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၂၅)၊ (၃၂) လမ်း (အထက်)

ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာရုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

စိုးမိုးစာပေ

ပုန်း - ၀၁ - ၂၉၀၉၉၅

၉၉၅ - ၈၃

လုံးမ

ပန်းနုရောင်နီဒါနိုး / လုံးမ ။ - ရန်ကင်းမြို့။

ဗျူးစာပေ ၊ ၂၀၁၀ ။

၂၈၈ - စာ ၊ ၁၈ X ၁၂ စင်တီမီ။

(၁) ပန်းနုရောင်နီဒါနိုး

အခန်း (၁)

“ဘာ ညည်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်၊ အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်
အောင်မှာလဲ”

“ဟို ဟိုကျ ကျွန်မ”

“အေး ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်
ဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာက ငါ့အိမ်အလုပ်တွေ တာဝန်ကျေ
အောင် မလုပ်နိုင်ရင် အလုပ်ထွက်၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်တင်တင်သော် ရာဇသံက ပြင်းထန်သည်။ မျက်နှာက
ဆန်ချိုလျက် မြရီကို လှည့်၍တောင်မကြည့်။

ဒီစကားပြောထွက်ဖို့ နေ့ည မအိပ်နိုင်မစားနိုင် စဉ်းစားဆုံး
ဖြတ်ခဲ့ရသော မြရီက ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် မျက်ရည်တွေ

တသွင်သွင်စီးကျလျက် ဒေါ်တင်တင်သော်ရွှေမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်၏။

“ဟဲ့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကို မျက်ရည်ခံထိုးဖို့တော့ မစဉ်း စားနဲ့နော်၊ အလုပ်ကိုအလုပ်နဲ့တူအောင် မလုပ်နိုင်တဲ့နေ့ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်း အဲ မဟုတ်သေးဘူး။ ငါ့မှာ ယောက်ျားရော သားရော ရှိလို့ ညည်းကိုယ်ဝန်နဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ရင် သိက္ခာကျလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန် အထုပ်အဖိုးပြင်ပြီး အိမ်ကထွက်တော့၊ ညည်းကို သုံးလစာ ပေးလိုက်မယ်၊ ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား၊ ညည်းနဲ့ပွဲစွန်းတဲ့ကော့... ကို တာဝန်ယူခိုင်းပေါ့”

“မေ မေမေကြီးရယ် ကျွန်မပြောပါရစေ”

ဒေါ်တင်တင်သော်က လက်ကာပြကာ ဆိုဖာခုံမှာ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ဘာတွေ့ဖြစ်ပြီး ဘာတွေ့ပြောလာနိုင်သလဲဆိုတာ ဒေါ် တင်တင်သော် ကြိုသိနေ၏။ ဒီကိစ္စ ဒီလိုဖြစ်လာနိုင်သလားဆိုပြီး ဟိုအရင်ရက်တွေကတည်းက မြရီကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချဖို့ စဉ်းစားခဲ့မိ သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ လွန်လွန်ကျူးကျူးကိစ္စမျိုး မရှိလောက်ဘူးထင်၍ သားကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အရင်ဆုံး အပူတပြင်း စီစဉ်လိုက်ရသည်။ သားကလည်း -

“ကျွန်တော် မေမေတို့သဘောတူတဲ့ ခက်ခက်နွယ်နွယ် လက် ထပ်ပါ့မယ်၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မန္တလေးကို အမြဲလိုလိုရောက်နေတော့

ညည်း ကျွန်တော်တို့ချင်း သံယောဇဉ်ရှိနေကြပါပြီ၊ ဟို နားနဲ့မနာ အထီးနဲ့နာပါ မေမေ၊ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ သေချာနေလို့ သားတို့ ညည်းမိကြပါတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကို မြန်မြန်စီစဉ်ပေးပါ”

သားက အဲလို ပြောလာတော့ အရင်က အိမ်ပေါ်မြရီနှင့် ဆံသယဝင်ခဲ့မိတာတောင် သားအပေါ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

မြရီဆိုတာက လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ဝန်းကျင်လောက်ကမှ အမိအဖတွေမရှိ ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝဖြင့် ပွဲစားတွေကတစ်ဆင့် မိမိတို့အိမ် တို့ ရောက်လာခဲ့တာ။ စရောက်သည့်နေ့ကတည်းက ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အလှကို သတိတော့ထားမိသား။

တခြားသူတွေကို ရွက်ကြမ်းရေကျိုမဟုတ်။ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံစင်းစင်း မျက်ဝန်းလှလှနှင့် အသားအရေက ညိုသယောင် ဆင်ရသော်လည်း ဝင်းဖန်ဖန် ညှိစိန်စိန်လေး ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား နှမ်းနှမ်းဖပ်ဖပ်လေးတွေ ဝတ်ရပေမယ့် ပြုစင်သန့်ရှင်းမှုလေးရှိတာမို့ အမြဲလိုလို ကြည့်လို့ကောင်းနေ၏။

ဒါကြောင့်မို့ သားက တခြားအလုပ်သမားတွေထက် မြရီဆို သော သူမလေးကို စေတနာပိုသည်။ ဂရုတစိုက် ရှိသည်။

အလုပ်များများခိုင်းတာမကြိုက်။ မန္တလေးကို မိမိအလုပ်ကိစ္စ နှင့် ခိုင်းလို့ပြန်လာတိုင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေလည်း ဝယ်လာ တတ်သည်။ အလုပ်သမားတွေကို ဦးစားပေး မျက်နှာသာပေး ခက်ဆံ

တာမကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ်တိုင်က မင်္ဂလာဈေးက အထည်ဆိုင်ကြီးတွေမှာ ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်နေရသည့်အတွက် သားဘာလုပ်လုပ် ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့။ အခုတော့ ဘယ်အခြေအနေ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီမသိ။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရသော မြီက ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီတဲ့။

အိမ်မှာက ဒရိုင်ဘာရှိသည်၊ ခြံစောင့်ရှိသည်။

သူတို့တွေနှင့်ဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိ။ အုပ်ထိန်းသူပုံစံမျိုးနှင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ထက်ပေးလိုက်လို့ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အသက်အရွယ်မမျှသော ဒီလူတွေနှင့်ရော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုလည်း သူတို့ချင်း အကြောင်းပါ မှားယွင်းခဲ့ကြသည့်ကိစ္စ မိမိကို လာပြောပါ့မလား။

အခု မြီပြောလာမည့်စကားတွေကို လက်ခံနားထောင်ပေးရမည်လား၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်နှင့်လွှတ်လိုက်ရမည်လား၊ ဝေခွဲရခက်နေဆဲ မြီက မျက်လုံးလေးပင့်လှန်မော့ကြည့်လာသည်။

“မပြောမဖြစ်လို့ ပြောပါရစေ မေမေကြီးရယ်၊ ဒီ ဒီကိုယ်တို့က ကို ကိုလေးနဲ့”

“မြီ”

စူးခနဲ မာထန်တင်းပြတ်စွာ အော်လိုက်ပေမယ့် မြီက တွန့်ဆုတ်တွေဝေတော့မည့်ပုံ မပေါ်ပါ။ မပြောမဖြစ်တော့သည့် အခြေအနေ

အားတင်း စိတ်လျှော့ထားရဟန် တူသည်။

“ကျွန်မ အတန်တန် ငြင်းဆန်ခဲ့ပါတယ်၊ ရှောင်တိမ်းခဲ့ပါအယ်၊ သူ သူက လက်ထပ်မှာပါလို့ ပြောပြီး”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားအေ၊ အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ဒြပ်ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ညည်းမို့လို့ မတန်မရာမှန်းပြီး ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ရသလား၊ အခု ငါ့သားက မန္တလေးက အဆင့်အတန်းတူ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တူ ဆူဌေးသမီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးပြီလေ၊ ညည်းအကြောင်း တွေးတောင် တွေးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာလဲ ညည်းက လျော်ကြေးလိုချင်လို့ထား၊ နစ်နာကြေး တောင်းချင်တာလား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး မေမေကြီးရယ်၊ ဒီကလေးလေးအတွက် အင်နေရာမှာ တာဝန်ယူစေချင်လို့ပါ”

“အိုအေ တော်စမ်းပါ၊ ညည်းလို မနေတတ် မထိုင်တတ် အခြေသိက္ခာမဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အဆင့် နားမလည် မိန်းကလေး ဘစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ထိန်းသိမ်းရမှန်းမသိတဲ့သူအတွက် ဘာတာဝန်ယူစရာလိုသလဲ၊ ညည်းကို ထိုက်သင့်သလောက် ပေးလွှတ် ထိုက်မယ်၊ ညည်းဒီအိမ်ပေါ်က အမြန်ဆင်း”

“မေ မေမေကြီး”

“ငါ့သားနဲ့ ခက်ခက်နွယ်နွယ်က ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ရန်ကုန်မြန်လာတော့မှာ၊ အိမ်ထောင်ဦးမှာ ဘာအရှုပ်အရှင်း ဘာပြဿနာမှ

မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ညည်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ သင်ခန်းစာ ရသွားတာပေါ့။ ဒီလောက်နဲ့ နောင်တမရလို့ ဆက်ပိုက်ဦး မယ်ဆိုလည်း ညည်းထိုက်နဲ့ညည်းကံပေါ့။ နောက်မှတ်ထား မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ မိန်းကလေးဂုဏ်သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်မှ မထိန်းနိုင် တာဝန်မယူနိုင်ရင် ဘယ်သူက အမှိုက်ခံတာဝန်ယူမှာလဲ။ အေး ယောက်ျားဆိုတာ လွယ် လွယ်ရတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်တော့မှ အထင်မကြီးဘူး သိပြီလား။”

ဒေါ်တင်တင်သော်က စကားကုန်ပြောပြီး မျက်နှာလွှဲဖို့ ထရစ် ဖန်။ ဒူးတုပ်ထိုင်နေလျက်က ဒေါ်တင်တင်သော်ခြေသလုံးကို မြင် ဖက်တွယ်တားဆီးလိုက်သည်။

“တောင်း တောင်းပန်ပါတယ် မေမေကြီးရယ်။ ဒီတစ်ကြိမ် ဒီတစ်ခါပဲ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ နားလည်ပေးပါ။ ကျ ကျွန်မကို ကိုလေးနဲ့ တွေ့ပြီးမှ သွားပါရစေ။ သူ့ဘက်က ကတိစကားတွေ အတွက် သူတာဝန်ယူမယ် ထင်ပါတယ်။ သူပြောလာမယ့်စကားတွေ ကို ကြားပါရစေဦး။ နားထောင်ပါရစေဦး မေမေကြီးရယ်”

“သူ ညည်းကို ဘာတာဝန်မှ မယူနိုင်လို့ တိုင်းသိပြည်သိ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပြီးပြီလေ။ ညည်းက ဘာကို မျှော်လင့်နေ ဦးမှာလဲ။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ပြုကွဲစေချင်တာလား။ ငါတို့ ဂုဏ် သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်မရအောင် လုပ်ချင်တာလား။ ဒီမယ် ညည်းကို

နင်နာကြေးအဖြစ် ငွေဆယ်သိန်း ပေးလိုက်မယ်။ ညည်းဟာညည်း ဆီကလေးကို မွေးချင်မွေး၊ ဖျက်ချင်ချင် ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ပတ်သက် ခဲ့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်တော့ ညည်း ဒီထက်ပိုနစ်နာစရာတွေ ဖြစ်လာ မယ်။ မနက်ဖြန်မနက် ညည်းမျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူး။ ရှင်းပြီလား။”

ဗီရိုအံ့ဆွဲထဲက ငွေဆယ်သိန်းယူ၍ မြရီရှေ့ ပစ်ပေါက်ပေးခဲ့ ပြီး ဒေါ်တင်တင်သော် လှည့်ထွက်သွားသည်။ မြရီ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဆယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ။

ဒီငွေဆယ်သိန်းနှင့် သူမဘဝကို တန်ဖိုးဖြတ်လိုက်ကြတာ တာ။

သူမရဲ့ ငယ်ရွယ်စဉ် မသိစိတ်မိုက်မဲမှုက ရင်သွေးလေးကို ဖြိုခွဲပစ်ပစ်နာစေခဲ့ပြီလား။

တကယ်ဆို ဒီအမှားက -

ဘတ်ဘူးလား၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မြရီ”
 မခင်အိမေးခွန်းကို မြရီ မဖြေနိုင်ပါ။ ငွေဆယ်သိန်းကိုကြည့်
 ဦး အခုထိ မြရီ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။
 ဒေါ်တင်တင်သော်က မိုးလင်းတာနှင့် သူမမျက်နှာကို မမြင်
 ချင်ပါတဲ့။ သူမမှာ ခိုကိုးစရာ အမိအဖမှ မရှိတာ။
 ရွာမှာရှိသော ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာကလည်း ဝမ်းကွဲ
 ဦးလေး၊ အဒေါ်တွေမို့ သူမကို နားလည်စာနာလက်ခံပေးမှာ မဟုတ်။
 နိပုံမျိုးနှင့် ပြန်ရောက်လာလို့ကတော့ အသိအမှတ်ပြုဖို့ စဉ်းစားမည်
 မထင်။

အခန်း (၂)

“နင် ဘာလို့ အဲလို မိုက်မဲရတာလဲ မြရီရယ်၊ ငါတို့ကိုရော ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်ပြောမတိုင်ပင်ခဲ့တာလဲ”

“ကိုကိုလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးဆိုလို့ပါ မမအိ ရယ်၊ သူပြောသမျှ ယုံခဲ့ နားထောင်ခဲ့မိတာ ကျွန်မအမှားပါ”

“အဲဒါ အတွေ့အကြုံမရှိ တွန်းလှန်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို အခွင့်ကောင်းယူ ဖော်ကားတာပဲ၊ မိဘတွေက မောက်မာ တယ်၊ အဆင့်အတန်း ခွဲတယ်ဆိုတာ သိနေရဲ့နဲ့ ဘာလို့များ နှိုင်းမဟာ နဲ့ ပတ်သက်ရတာလဲကွယ်၊ နှိုင်းမဟာကရော လူကောင်းတစ်ယောက် လား၊ အိမ်မှာ မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်လာ တာ တွေ့နေရဲ့နဲ့ အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ပွေ့ရှုပ်မယ်ဆိုတာ မခန့်မှန်း

“ကျွန်မ ကိုကိုလေး ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ချင်တယ်
 မမအိရယ်၊ အငယ်အနှောင်းဘဝနဲ့ နေရနေရပါ။ ဒီရင်သွေးလေးမှာ
 အဝေခေါ်စရာ ရှိရင်တော်ပါပြီ၊ အထောက်အပံ့ လိုချင်လို့လည်း
 မဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးလာမယ့်ကလေးကို ကျွန်မ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေး
 ဆွေးနိုင်မှာပါ”

“အဲလောက် ဆန္ဒပြင်းပြနေရင်လည်း ငါတစ်ခုတော့ အကြံ
 ဉာဏ်ပေးကြည့်မယ် မြရီ၊ တောင်ဒဂုံမှာ ငါ့အစ်မဝမ်းကွဲရှိတယ်၊
 အဲဒီအိမ်မှာ ခဏနေ၊ ငါက နှိုင်းမဟာပြန်လာရင် ငါ့အစ်မက တစ်ဆင့်
 ညည်းဆီကို ဖုန်းဆက်ပြောမယ်၊ ညည်းအဲဒီအချိန်မှ ဒေါ်တင်တင်
 သော် မသိအောင် တွေ့ကြည့်ချင်ရင် တွေ့ကြည့်ပေါ့”

“ကျေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမအိရယ်၊ ကျွန်မ အဲလိုလူကြည့်ချင်ပါတယ်”

မခင်အိစကားကို မြရီ ဝမ်းသာအားရ လက်ခံကာ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်လေးဖြင့် မခင်အိအစ်မအိမ်မှာ သွားစောင့်နေရသည် နောက် သုံးလေးရက်လောက်နေမှ မခင်အိဆီက ဖုန်းလာသည်။

“သူတို့ ပြန်လာကြပြီ ညပိုင်း နိုင်းမဟာက သူငယ်ချင်းတွေကို ဘက်ချလာခိုက်လုပ်ဖို့ဆိုလား ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်လိမ့်မယ်၊ ခက်ခက်ခွယ်က ခရီးပန်းလို့ မလိုက်တော့ဘူး ပြောတယ်၊ သူပြန်လာမယ့်အချိန် ဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းထိပ်ကနေ စောင့်ပြီး ပြောကြည့်ချင် ပြောလေး လွယ်မယ်တော့မထင်ဘူး မြရီ သူ့အိမ်မှ မန္တလေးသူကလည်း အချောသားဟဲ့ ပညာတတ် ဆွေကြီးမျိုးကြီးက ဆိုတော့ ဣန္ဒြေရရနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးရယ်၊ ကြိုးစားကြိုးစားကြည့်ပေါ့ဟယ်”

မခင်အိအသံ အားမပါလှပေမယ့် နိုင်းမဟာ ကားဝင်လာသော လမ်းထိပ်မှာ မြရီ အချိန်ကုန်အောင် စောင့်ကြည့်သည်။ မီးခင်းဝေးဝေး လူရှင်းသော ရေတာမာပင်အောက်လေးမှာ ထိုင်စောင့်နေမိတာ မို့ တချို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတွေပေါ်က သူမကို ရူးစမ်းသလို ကြည့်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သွားကြသည်။

ဘယ်လိုထင်ထင်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။

ဆွဲအိတ်လေးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ရင်သွေးလေးအတွက် ဖွင့်ရှိနှင့် အားတင်းရသည်။

“ဟင်”

ညဉ့် ဆယ့်နှစ်နာရီကျော် တစ်နာရီဝန်းကျင်လောက်မှ နိုင်းမဟာရဲ့ မီးရောင်လေး လက်ခနဲ မြင်ရသည်။ သူမ အရဲကိုးကာ ကားလမ်းမပေါ် တည့်တည့်ရပ်နေလိုက်၏။

“ကျီ”

နိုင်းမဟာ ကားက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် သူမကို မြင်သွားပုံရပြီး ဘာရိတ်အုပ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားတံခါးကို ချပ်ခနဲ ဖွင့်၍ ဆင်းလာ၏

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ မြရီ”

“ကျွန်မ ကိုကိုလေးကို စောင့်နေတာပါ”

“ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ၊ မေမေက မင်းကိုငွေပေးလိုက်ပြီဆို”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီငွေက မြရီအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး ကိုကိုလေးရယ်၊ ရင်သွေးလေးအတွက်ပဲ”

“ခက်တာပဲ မြရီ၊ အဲဒီငွေက မင်းကလေးမွေးဖို့ မလုံလောက်ဘူးလား၊ မိဘတွေ သဘောတူတဲ့ ခက်ခက်ခွယ်နဲ့ ကိုယ် လက်ဆုပ်လိုက်ရပြီ မင်းကိုယ့်ဆီက ဘာမှ မတောင်းဆိုပါနဲ့ ကိုယ့်ကို နားလည်

ပေးပါ

“ကျွန်မက အညတရမှို ငွေခွဲဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား။ ကိုကိုလေး မူးပြီး ပြန်လာတဲ့ညက ကျွန်မတို့ မှားခဲ့ကြတော့ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ကိုကိုလေး တာဝန်ယူပါမယ့်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလိုရင်သွေးရလာမယ်လို့တော့ ကိုယ် ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ မြစ်ရယ်၊ အခု ကိုယ်လက်ထပ်ပြီးပြီလေ၊ ဒီလိုလုပ်ရုံအပြင် ကိုယ် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ် တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေး အပေါ် သစ္စာရှိရတော့မယ်”

နှိုင်းမဟာဆိက တာဝန်မဲ့စကားတွေ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြားနေသည့်အတွက် မြစ်ရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။ မျက်ရည်တွေကို ကြမ်းတမ်းစွာ ပွတ်သုတ်ပြီး အကြည့်စူးစူးနှင့် နှိုင်းမဟာကို တုံ့ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမ အံ့ကြိတ်သည်။

“ဒါ နောက်ဆုံး တာဝန်မဲ့စကားလား ကိုကိုလေး”

“ကိုယ့်ဘက်က မျိုးရိုးသိက္ခာ၊ ခက်ခက်နွယ်ဘက် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကိုယ် ဒီစကားအပြင် မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ မေမေပေးလိုက်တဲ့ငွေခွဲ မလုံလောက်ရင် ကိုယ်ထပ်ပေးပါမယ်”

“ရှင်တို့ လူချမ်းသာတွေက ငွေစကားပဲ ပြောတတ်သလား။ ဦးနှိုင်းမဟာ၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ငွေကြေးတွေကို

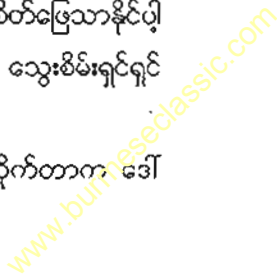
ကိုမောလို့ တွယ်ကပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်သွေးအတွက် ဘက်ကျခံနေတာ၊ မာနကို ရောင်းစားနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘက်က ဒီစကားပဲပြောတတ်သလို ကျွန်မဘက်ကလည်း ဘာမှ စကားဆိုစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ ထပ်မံဆုံအောင် နှိုးနှိုးပေးပြီး ဆုတောင်းထားပေတော့ ဦးနှိုင်းမဟာ၊ ဒီသံသရာထဲမှာ နေထိုင်ရင် ကျွန်မရဲ့ မုန်းတီးနာကြဉ်းမှုတွေက ရှင်တို့ လူချမ်းသာတွေကို ဘက်တုံ့ပြန်ရမှ ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မယ်”

အကြည့်စိမ်းတို့ဖြင့် သူမ ကျိန်စာတိုက်ပစ်ခဲ့၏။ နောက်လူညီကြည့်ခဲ့သော ခြေလှမ်းတွေက ဦးတည်ရာမဲ့နေပေမယ့် မြန်ဆန်ချက်လပ်နေသည်။

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာတာလား။ ညဉ့်နက်နက်မှာ နေထိုင်သလောက်ပဲ ဖိုးသားပြင်က ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း ရွာချလာသည်။ နောက်တွေကြောင့် ရှေ့မှာ ဘာမှမမြင်ရ။ ဒါပေမဲ့ သူမခြေလှမ်းတွေ နှိုးနှိုးရပ်တန့်မသွား။

ဒီနေရာ ဒီဝန်းကျင်ရဲ့ အဝေးဆုံးကို ရောက်ချင်နေသည်။ နေရာကွာရဲ့ အဝေးဆုံးကို ရောက်သွားရင်ရော သူမစိတ်ဖြေသာနိုင်ပါ့မလား။ ဟင့်အင်း သူမရင်တစ်ခုလုံး မွေ့ကြေလျက် သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ဖြစ်နေသည်။

သွေးမတိတ်သော ဒဏ်ရာတွေကို ပေးလိုက်တာက ဒေါ်

တင်တင်သော်နှင့် နှိုင်းမဟာ။

ဒီအချိန်မှာ ထိုဒဏ်ရာအတွက် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ သူမ
ခွန်အားမရှိ။ သွေးစက်တွေက မျက်ရည်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲ
မိုးရေတွေနှင့်ရောပြီး အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးနေ၏။

ဥပေက္ခာမျက်လုံးတွေ

တာဝန်ပဲ့စကားတွေ

မျက်ဝန်းထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ် မြင်ယောင်၏။ နားထဲမှာ ဆင့်

ဆင့်ကဲ ကြားယောင်နေသည်။

“ဂျိန်း ဂျလိန်း”

“ဂျီ”

“အား”

အခန်း (၃)

“အား”

ဒေါ်မိုးမဒီခင် စူးစူးဝါးဝါး လန့်ဖျပ်ကာ အော်လိုက်၏။ နဖူး
ထဲမှ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေသည်။ အိပ်ရာခုတင်ဘေးမှာထားသော
အိပ်ခန်းလေးပေါ်က ရေဖန်ချိုင့်လေးထဲကရေတွေ ဖန်ခွက်လေးထဲ
ထည့်၍ တုန်ဟုန်ယင်ယင် မော့သောက်လိုက်ရ၏။

ချွေးလည်းမတိတ်၊ ရင်တုန်လည်းမပျောက်။ အိပ်မက်က
အောက်ယမ်းစွာ လန့်နိုးလာသည်။

ဟင့်အင်။ ဒါဟာ အိပ်မက်မဟုတ် တကယ့်အဖြစ်အပျက်
အတိတ်က နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားသွား သူမရဲ့
အလေးမှာ ရှင်သန်အဖြစ်တွယ်နေဆဲဖြစ်သည်။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အသက်ရှုလာခဲ့သည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက် သူမ ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့မရခဲ့။

အတိတ်ကို အတိတ်မှာထားရစ်ခဲ့ဖို့ သူမရဲ့အမုန်းအပြိုးတွေက ခွင့်ပြုပေးခဲ့။

ဒေါ်တင်တင်သော်နှင့် နှိုင်းမဟာကတော့ မြရီဆိုသော အိမ်ဖော်မလေးကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေလောက်သည်။

မြရီဆိုသောမိန်းကလေးက မျိုးရိုးလှော် ရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီး ဒေါ်ဖိုးမဒီခင် ဖြစ်နေတာကိုလည်း တွေးတောင် တွေးမိကြမှာမဟုတ်။ မိမိတောင် ကိုယ့်ရဲ့ကြံ့မာအပြောင်းအလဲကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ မမေ့မရဲ အံ့ဩနေဆဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အတွေးအာရုံက လန့်ဖျပ်နိုးထလာ၏။ တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို မော့ကြည့်မိတော့ မနက်ရှစ်နာရီကိုတောင် ညွှန်ပြနေသည်။

“မာမိ မာမိ မနက်စာအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ၊ မာမိ မကောင်းလို့ ဆင်းမလာသေးတာလားဟင်၊ စူး အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့ရဦးမလား၊ စူး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မာမိ”

“မလိုဘူး ဆင်းလာခဲ့မယ်၊ ကော်ဖီတွေ မအေးစေနဲ့ ပြန် နွေးထား”

နန်းနူးညံ့ညံ့ စိုးရိမ်တကြီး သမီးအသံကို သူမ လေသံမာမာနှင့် ချစ်ချစ်လိုက်သည်။ ဟုတ်ကဲ့ဟု တိုးတိတ်သော အသံလေးနှင့် ခြေသံ ခြေသံကို ကြားရ၏။

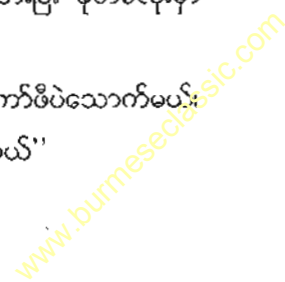
နှိုင်းမဟာ သွေးသားကို သူမ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ မဆက်ဆံနိုင် ခင်ကလွယ် မွေးခဲ့ရတာတောင် စူးတစ်ချောင်းလို နာကျင်ခဲ့ရ သည်မို့ မေ့ပျောက်မသွားအောင် နာမည်ကို စူးစူးဟု အမည်တွင်စေခဲ့ သည်။ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို အကြောင်းပြခဲ့သော နှိုင်းမဟာရဲ့စကားတွေ အပြည့်တိရ နာကြည်းနေချင်၍ မိမိရဲ့ ရတနာဆိုင်ကြီးကိုလည်း မျိုးရိုး ဂုဏ်ဟု တိုင်တည်ပေးခဲ့၏။

သေရာပါ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် တစ်သက်လုံး နာကြည်း နေဘူးနေချင်၍ပါ။

“ဟို မာမိ ကော်ဖီပြန်နွေးထားပါတယ်။ အသားညှပ်ပါမုန့် ပြန်ထား၊ ကိတ်ရှိတယ်၊ ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်လည်း လုပ်ထားပါတယ်၊ မာမိ ဘာစားချင်သေးလဲဟင်”

သူမ ပြင်ဆင်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာတော့ စူး ပျာပျာ ဆယ် မေးသည်။ သူမက မျက်နှာကို တင်းထားပြီး ခုံတစ်လုံးမှာ ခုတ်ထိုင်လျက် -

“ရတယ် ဘာမှ မစားတော့ဘူး၊ ကော်ဖီပဲသောက်မယ်၊ ချစ်သွားရင်းနဲ့မှ တစ်ခုခု ဝယ်စားလိုက်တော့မယ်”

“ဟို မာမိ နေ့လယ်စာရော ဘာဟင်းခွဲစားချင်လဲဟင်၊ နေ့သွားပြီး ကောင်းကောင်းဝယ်ခဲ့မယ်”

“ဒီနေ့ ဧည့်ခံပွဲသွားစရာရှိတယ်၊ နေ့လယ်စာ စားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လာမပို့နဲ့ အပြင်သွားစရာရှိတာကို အေးအေးဆေးဆေး သွား၊ ဩော် အပြန်နောက်ကျမယ်ဆိုရင် ဖုန်းကြိုဆက်ထားနော်၊ ငါက အပြင်မှာ တစ်ခုခုစားလာလို့ ဖြစ်တယ်၊ မမခိုင်က ဟိုတယ်စာတွေ အပြင်စာတွေ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ တစ်ခုခု လုပ်စားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

နွဲ့က အေးလေး လှုပ်ရုံ ပြောသွားသော မာမိကားတွေအတွက် စူး နားလည်ရခက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စူးလှုပ်ထားသော ကော်ဖီကို လည်း တစ်ခွက်ကုန်အောင်ပင် မသောက်။

စူးချက်ပြုတ်ထားတာကိုလည်း တစ်ခါမှ ဟက်ဟက်ထိပက် စားသောက်တတ်တာမျိုး မရှိပါ။ ဟိုဟင်းကင်တယ်၊ ဒီဟင်းကင်ပေါ့တယ်နှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် အပြစ်ရှာတတ်သည်။

အိမ်မှာ အိမ်အကူအလုပ်သမားတစ်ယောက်မှ ခေါ်မထားတာမို့ အိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက်၊ စူး ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်တိုင်းမကျ။

ဘယ်နေရာမှာ ဖုန်ဘွေ သဲတွေရှိတယ်၊ မီးပူတိုက်တာ

အိမ်ထဲမှာ အဝတ်လျှော်တာ မဖြူဘူးနှင့် တစ်နေ့တစ်မျိုး နေ့အောင် ဆူပူမာန်မဲဖို့မပေး။

ဒါပေမဲ့ စူး ဘယ်နေရာသွားသွား၊ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာကြောင့်လဲ စိုးရိမ်ပူပန်မှုမရှိ၊ အော်ငေါက်အပြစ်တင်ခြင်း မရှိ။

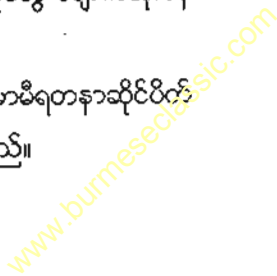
ကြီးကြီးခိုင်က သတိပေးတားမြစ်ရင်တောင်

“လူငယ်ဆိုတာ အိမ်မှာနေရတာထက် အပြင်မှာနေရတာ ပိုပြီး နှစ်သက်ကြတယ်၊ လွတ်လပ်မှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုက အိမ်မှာမရှိဘူး၊ အိမ်ပေါ်စေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အရွယ်ပါ၊ မှားတော့လည်း ဆုတ်အိပ်ပေါ့၊ စိတ်ပူပြရင် အနေရခက်သွားလိမ့်မယ်”

“တုံး၊ ဓေတနာနဲ့လား၊ အရွှေ့တိုက်ပြောတာလား မသိပေမယ့် နေ့စဉ်အတွက် မာမိကို ကျေးဇူးတင်မိတာတော့ အမှန်ပင်၊ စူးဘဝက အိမ်ပြောသလို အိမ်မှာလွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ရတာမှာ မဟုတ်ဘဲ။

အိမ်မှာချက်ပြုတ်ဖွပ်လျှော် အိမ်သန့်ရှင်းရေး ဘာပဲလုပ်လုပ် အပြစ်လွှတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မာမိမျက်စိအောက်မှာဆိုလျှင် အလိုလို အိမ်သန့်ရှင်းပြီး စိတ်ပေါ့ပါး သွက်လက်တက်ကြွမှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေနေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း စူးအိမ်မှာ မနေချင်၊ မာမိရတနာဆိုင်ပိတ်တဲ့ အိမ်မှာ အနားယူသောနေ့ဆိုလျှင် ပိုဆိုးသည်။

ရည်းစားလိုလို အတွဲလိုလို ယောက်ျားလေးဘော်ဒါတွေနှင့် တစ်နေ့ကုန် အချိန်ကုန် အချိန်ဖြုန်းနေတတ်ပြီး မာမိအိပ်ရာဝင်ချိန် လောက်မှ စူး အိမ်ပြန်လာတတ်သည်။ ထိုအချိန် ထိုနေ့မျိုးမှာ မာမိ ဘယ်တော့မှ စိတ်ပူစိုးရိမ်ပြီး စောင့်မနေတတ်ပါ။

ကြီးကြီးခိုင်ကသာ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖျပ်ဖျပ်ခါနေပြီး -

“ဘာလို့ အဲလောက်ကြီး အိမ်ပြန်နောက်ကျရတာလဲ စူးလေး ရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရမယ့် အချိန်လားကွယ်၊ ဒီလိုမျိုးကိစ္စကို စူးအမေ ဘာမှ မပြောဘူးဆိုပေမယ့် ကြီးကြီးခိုင် ကတော့ မကြိုက်ဘူးနော် သမီး၊ ငိုမဒီခင်ကိုလည်း ဘယ်လိုနားလည် ရမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ တခြားကိစ္စတွေ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမြင် မှန်းမသိဘူး။ အပြစ်မလွတ်ဘူး။ သမီးအပျိုလေး ဒီလိုမျိုး သွားလာ နေရတာကျတော့ ခွင့်ပြုသတဲ့ အံ့ပါရဲ့ကွယ်၊ စူးအမေသာ ရှိလိုက်နေ ချင်တော့တယ်”

ကြီးကြီးခိုင်က ဖေဖေကို တပြုံး မျက်ရည်ကျသည်။ စူးလည်း ဖေဖေကို သတိရ တမ်းတစိတ်နှင့် မျက်ရည်ကျ၏။

ဖေဖေရှိစဉ်က မာမိမှာ ဒီလို ဥပေက္ခာတွေ သိပ်မများဘူး ထင်မိသည်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာ သူမကို မိန်းကလေးမို့ နိုင်နင်းအောင် သင်ပြခိုင်းခဲ့တာဆိုပေမယ့် မာမိက ဦးဆောင်လုပ်ပြသွားခဲ့တာ ဖြစ် သည်။

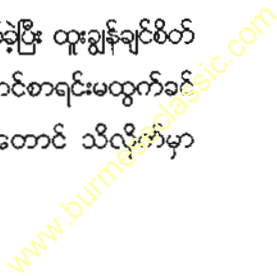
“မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီအရွယ်ကတည်းက အိမ်ထောင်မှု ဆန်းသိမ်းတတ်ရတယ်၊ သိမ်းထုတ်သေချာရတယ်၊ အိမ်အကူအလုပ် သမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က အလုပ်သမား ပြုတာပဲဆိုပြီး ပေါ့သွားမယ်၊ ငွေလည်းကုန်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အရည် အချင်း ပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒါတွေကို တတ် အောင်သင် သိအောင်လုပ်”

ပြောခဲ့တာက ထိုအတိုင်းဆိုသော်လည်း အရည်အချင်း ပြည့်ဝသည့် မိန်းကလေးဖြစ်အောင် ပညာကိုတော့ အပြည့်အဝ သင် မေးခဲ့တာ မဟုတ်။

“ရိုးရိုးဘွဲ့လက်မှတ်တစ်ခုရရင် တော်ပြီပေါ့၊ ဖအေက ဆရာ ဆန်ကြီးမို့ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်တယ်ဆိုပေမယ့် ပါရမီပါမှ တံပါမှဖြစ်မှာ၊ သေလုမေ့ပါး ကြိုးစားလည်း ဆယ်တန်းမအောင်တဲ့သူ ဆော့ တစ်ပုံကြီး၊ အဲဒါကြောင့် သိပ်ဖိဖိစီးစီး လုပ်မနေပါနဲ့ ပင်ပန်း မယ်”

မာမိစကားကို နားထောင်ပြီး သူမဝါသနာပါ ဖြစ်ချင်ခဲ့သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မကြိုးစားခဲ့။

တက္ကသိုလ်ဝင် အဆင့်နှင့်သာ တင်းတိမ်ခဲ့ပြီး ထူးချွန်ချင်စိတ် မရှိခဲ့။ ဖေဖေကတော့ စူး ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းမထွက်ခင် ဆန်းပါးသွားခဲ့တာမို့ သူမ ဆရာဝန်လိုင်းမရတာတောင် သိလိုက်မှာ

မဟုတ်။

“စာမကြီးစားတာ ဆေးလှိုင်းအောင်မှတ်ရအောင် မပြောနဲ့ တာ ညည်းအဖေသိရင် စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ် ဘာမှ ပြောမနေနဲ့။ အောင်စာရင်းထွက်မှ သူ့ဟာသူ သိသွားတာ ကောင်းတယ်”

မာမိသင်ပေးထားသည့်အတိုင်း သူမမှ ဖေဖေကို ပြောမပြော တာ၊ ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။ ထိုအချိန်က ကလေးအတွေးနှင့် သူမက စာမကျက်ရတာ စိတ်ဖိစီးမှု မရှိခဲ့ရတာကို ပျော်နေခဲ့ပြီး မာမိကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ခဲ့သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဖေဖေဆုံးပြီးချိန်မှာတော့ မာမိရဲ့ ဥပေက္ခာ များ၊ စိမ်းသက်မှုများကို စူး သိသိသာသာ ခံစားလာရသည်။

“အပြင်မှာ ဟိုသင်တန်း ဒီသင်တန်း ဘာပဲတက်ချင်တက်ချင် တက်လို့ရတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ငွေ ငါဆီက လက်ဝါးမဖြန့်နဲ့၊ မီးခံသေတ္တာ ထဲက ကြိုက်သလို ယူသုံး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်အလုပ်တွေတော့ တစ်ခုမှ မလစ်ဟင်းစေနဲ့နော်၊ ငါငြိုငြင်လို့ အိမ်ပေါ်က နှင်ချရင် အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် အားကိုးစရာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်း ရှာထား”

တဲ့။ စကားလုံးများမှာ ညင်သာပျော့ပျောင်းမှု မပါ။ အဖော် အပျက် စနောက်တာမျိုးလည်းမဟုတ်။

အေးစက်သော မျက်လုံးစိမ်းများနှင့် တင်းထန်မာကျောစွာ

ပြောခဲ့တာဖြစ်သည်။ စေတနာနှင့် ပညာစုံတတ်စေချင်တာလား။

အိမ်မှာ သူမကို အချိန်ပြည့် မမြင်ရအောင် လွတ်လပ်ခွင့် မပေးတာလား။ စူး မစဉ်းစားချင်ပါ။

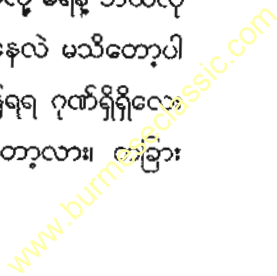
အိမ်မှာ မွန်းကျပ်ပိတ်လျှောက်နေသမျှ အပြင်မှာ လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရတာကို စိတ်ချမ်းသာသည်။ အချိန်ဖြုန်း ငွေဖြုန်း ပစ်စလက် ဆင်နေရတာကို ပျော်သည်။

“ဒါ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ စူး”

စူး ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာတော့ ကြီးကြီးခိုင်က ဆွဲခန်းဝကနေ ဆီးကြိုပြီးမေးသည်။ စူးက စလင်းဘက်ခဲလေးကို ညာဘက်ပခုံးမှာ ပြောင်းလွယ်လျက် -

“မာမိက ထမင်းမစားဘူးတဲ့၊ ဈေးသွားစရာလည်း မလိုဘူး၊ ချက်စရာလည်း မလိုဘူးလေ ကြီးကြီးခိုင်ရဲ့၊ အိမ်အလုပ်တွေလည်း အားလုံးပြီးပြီဆိုတော့ သင်တန်းတက်ချင်တက်၊ မတက်ချင်လည်း အချိန်ကုန်အောင် ဝေလေလေလုပ်ရုံပဲပေါ့”

“အေး ညည်းလေးတို့သားအမိနဲ့တော့ ငါ အသက်တိုမှာပါ မိနူးရယ်၊ မအေ နားချလို့မရ၊ သမီး ပြောဆိုဆုံးမလို့ မရနဲ့ ဘယ်လို ဆွဲခွယ်ချက်တွေနဲ့ ဘဝကို ဇောက်ထိုးစဉ်းစားနေလဲ မသိတော့ပါ နော်၊ တကယ်ဆို ကျောင်းပြီးနေတဲ့သမီး၊ ဣန္ဒြေရရ ဂုဏ်ရှိရှိလေး ဖြစ်အောင် ရတနာဆိုင်မှာ လက်လွှဲတိုင်ခိုင်းပါတော့လား။ တခြား

“မဝင်ရနဲ့၊ ပါရမီမပြည့်နိုင်ရင် နေခဲ့လိုက်”

“နိုးနိုး တို့က အလှူဘုရားမလေးနားမှာ အမြဲတမ်း စောင့်နေတာပါ။ တစ်နေ့တာအချိန်တွေ မင်းနဲ့ကုန်ဆုံးရတာ ဂုဏ်ထူးတယ်”

မင်းခေါင်တော်ကီတွေက ကြော့ချင်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်လူတွေလိုပဲ ရင်ထဲမရောက်တာက ခက်သည်။ မိန်းကလေး လှလှလေးတွေဆိုလျှင် မင်းခေါင် စေတနာ သဒ္ဓါတရားပိုတာ သူမ သိနေ၏။

အယုအယအထာလေးတွေနှင့် အလှည့်အပတ် ကျွမ်းကျင်တာလည်း ပညာတစ်ခုပင်။

အချစ်မပါတောင် ရင်ခုန်အောင် ဖြားယောင်းဆွဲဆောင်တာတို့ တခြားတစ်ယောက်ဆီက သူမ လှယူသိမ်းပိုက်ထားခဲ့တာပင်။

သူမရဲ့အလှကွေ့ကြောင့်လည်း မင်းခေါင် အလွယ်တကူ ကြွေ့ကျလာခဲ့ တာ ဖြစ်နိုင်၏။ တကယ်တော့ ထိုအကြောင်းအရာဟာ မာမိနှင့် သက်ဆိုင်ခဲ့သည်ဆိုက ပိုမှန်လိမ့်မည်။

ထိုနေ့က သူမကို မာမိက ထူးထူးခြားခြား ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို ခေါ်သွားခဲ့ကာ သူမလိုအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နားမှာ အချိန်ဖြုန်းဆုံးမျက်နှာနှင့် မျှော့တွယ်သလို တွယ်ကပ်နေခဲ့သော မင်းခေါင်ကို မေးငေါ့ပြုပြီး -

“မြင်လား အဲဒီကောင်လေး ဘယ်လောက်ချစ်တတ်လဲ ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်မယ့် နည်းမျိုးပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် အပျော်ပဲတွဲတွဲ အတည်တကျ လက်ထပ်တာမျိုး ဖြစ်ဖြစ် ညည်း ဖန်တီးနိုင်ပါ့မလား စူး”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမိ၊ တခြားကောင်မလေးနဲ့ ကြိုက်နေတာကို စူး စူးက”

“ကောင်မလေးက လက်ခံပြီးတဲ့ပုံတော့ မပေါ်သေးပါဘူး။ ညည်း ရည်းစားတွေ အများကြီးထားနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ တခြားတစ်ယောက်ကို ကြွေ့ပြနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးနိုင်တာလည်း အရည်အချင်းတစ်ခုပေါ့။ ဒီကောင်လေးက ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးတွေမှ အထင်ကြီး ချင်းကပ်တတ်တယ်ထင်တယ်။ လိုအပ်တာ ငါဖြည့်ဆည်းပေးပါ့မယ်။ ညည်းအစွမ်းအစ ဘယ်လောက်ရှိလဲ သိရတာပေါ့”

ဘယ်လိုအန္တိဗွယ် ရည်ရွယ်ချက်မှန်းမသိပေမယ့် သူမကို မင်းခေါင်ဆိုသည့်လူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခပ်မြန်မြန် အကောင်အထည် ဖော်လိုက်နိုင်ပါသည်။

တစ်ဖက်မိန်းကလေးက အငြိမခံသေးသည့် အချိန်မို့ လွယ်လွယ်ကူကူ သူမယောက် ယိမ်းယိုင်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမ ညစ်နေတာတွေမှန်သမျှ မင်းခေါင်ရဲ့

အယုအယတွေက အရည်ဖျော်ချပေးနိုင်သည်။ မာမိ
အယုအယကို ကျေးဇူးတွေ တင်နေမိသည်။

မာမိက စိတ်ညစ်စရာတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ပေးတတ်သလို
စိတ်ပြေသာအောင် လွတ်လပ်မှုတွေလည်း ပေးစွမ်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား။

အခု အပြင်းစားသံစဉ်တွေနှင့် ပေါက်ကွဲပြီးချိန်မှာ အရာရာက
ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားပြီး သူမစိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွလာသည်။
မင်းခေါင်က အတူတူ ယှဉ်ထိုင်နေလျက်မှ သူမပခုံးထိ
တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်လုပ်ပြီး -

“ဒီည ဇော်ကြီးတို့ ပါတီပြီးတဲ့အထိ ကိုယ်နဲ့အတူတူ နေပေး
မှာလား”

“ဟာ နင့်စကားလုံးတွေ ပြောင်းပြန်ကြီး ဖြစ်နေပြီထင်တယ်
မင်းခေါင်၊ နင် လိုအပ်မှုအတွက် ငါက လာပေးနေတာလား။ ငါလိုအပ်
လို့ နင်က ငါနဲ့အတူ ရှိနေပေးရတာလား။ ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“စူး မင်းအပြောတွေ ကြမ်းလိုက်တာကွာ၊ လှလှပပသုံးစမ်း
ပါ”

မင်းခေါင်က အလှတွေနဲ့ လန်းနေတာနော်၊ မင်းနဲ့ကိစ္စလည်း
မင်းအရင်လာပြီတာ”

မင်းခေါင်က မိန်းမဆန်ဆန် ရှိနေသည်။ စူးက ကြိုးမဲ့မိုက်

မင်းကို ဆိုမှာပဲထောင့် ပစ်တင်လိုက်ကာ မတိတရိပြီးလိုက်၏။

“အဲဒါက နင် အစာမကြေ ပြန်ပြောနေရမယ့်ကိစ္စလား။
မင်းခေါင်က သူများအညာခံမယ့်သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါအစကတည်း
က သိပါတယ်။ နင်က ဘယ်မိန်းကလေးအတွက် အချိန်ကြာကြာ
အကုန်ခံလိုလဲ၊ အဲဒီမိန်းကလေး အကပ်မခံလို့ ငါ့ကိုလာပြီတာ မဟုတ်
ဘူးလား”

“အာ နင်လွဲပြန်ပြီစူးရာ၊ ငါဆိုတဲ့ကောင် ဇယားချလိုက်
တာနဲ့ ဘယ်မိန်းကလေး ကြွေမကျတာရှိလို့လဲ၊ အဲဒီ အလန်းကလေးက
အလန်းချမ်းသာတာ။ နင့်လောက်နီးနီး ချောတာကိုလည်း နင်သိတယ်
မဟုတ်လား စူး၊ ပြီးတော့ နင့်လို အိမ်ကလီတွေ များတဲ့အရိုင်းလေး၊
ခေါင်ခါလောက်သာ ထပ်ပြီးငိုပြလိုက်ရင် ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ဝပ်စင်းလာမှာ
အသေအချာပဲ”

ဒါကိုတော့ စူး ယုံပါတယ်။ မင်းခေါင်မှာ မိန်းမကျမ်းကျေ
အသေပညာတွေ အထာတွေ ရှိသည်။ ခေတ်စတိုင်လ်နှင့် အမြဲတမ်း
အလန်းဆန်းတက်ကြွနေသော ဆွဲဆောင်မှုတွေ ရှိ၏။

စိတ်နုသော မိန်းကလေးတွေ ထိုင်ငိုရလောက်အောင်လည်း
ဆက်လက်ကျွမ်းသည်။

“နင် အဲဒီကောင်မလေးဆီပြန်ပြီး ခြေဆန်ချင်လို့လား
မင်းခေါင်”

“နင် ခို့နေသားပဲ၊ မလိုအပ်သေးဘူး ထင်ပါတယ်”

“ငါက မျက်နှာကြီးတစ်ခုတည်းကို ကြာရှည်ကြည့်ရမှာ မှတ်တတ်တယ်နော်၊ နင့်အယုအယတွေကိုလည်း ညောင်းနေပြီ၊ အဲဒီဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

သူမ ပြောလိုက်သည့်စကားက ပြက်လုံးမဟုတ်ပါဘဲ မင်းခေါင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချုတ်။

ကုတ်သားဝင်းဝင်းလေးပေါ်မှာ တွန့်လိမ်ကျနေသည့် သူ့ဆံနွယ်လေးတွေကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ခါထုတ်လိုက်ကာ -

“နင့်မှာ အမြဲတမ်း အပါးတော်မြဲ ဖြေသိန်ပေးမယ့်သူ လိုအပ်နေတာ ငါသိပါတယ် စူးရယ်၊ နင့်မှာ ငါ့ထက်ကောင်းတဲ့သူများ တွေ့ဦးမှာလား”

စူးတစ်ချက်တော့ တွေ့ဝေငေးဝိုင်သွား၏။ မင်းခေါင်က သူ့ရဲ့ ဝေဒနာတွေကို ဖြေဖျောက်နားလည်ပေးနိုင်တာကတော့ အမှန်ပင်

လိုအပ်သမျှ အချိန်တိုင်း အနားမှာရှိနေတတ်ပေမယ့် အခွင့်အရေးလည်း များများ မယူတတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူမရင်ကို လှုပ်ရှားနူးညံ့ ပျော်ဝင်အောင် မနှိုးဆောင်နိုင်သေးသည့် မင်းခေါင်ဆီမှာ သူမ အချိန်အကြာကြီး မနေမြှုပ်ချင်၊ မင်းခေါင်ရဲ့အချိန်တွေလည်း အလကား အလဟဿ မဆုံးစေချင်။

မြစ်ကမ်းနားမှာထိုင်ပြီး ငါးမြှားရသည့်အလုပ်က အချိန်တွေ နယ်လောက်ကုန်ပြီ ငါးရမယ် မရမည်ဆိုတာလည်း မသေချာ။ ဒါကိုပင် မရေရာမှုနှင့် မျှော်လင့်နေကြသော -

ကိုင်နိဒါန်း

...တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်တာဝန်ယူခဲ့တာလည်း ကြာတော့
...ပြီ အခုမှ'

နှိုင်းမဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူကာ ဆိုဖာခုံပေါ်
...ဆိုင်ချသည်။ အမြတ်တင်ပေးလိုက်ရမှာက သိန်းတစ်ရာကျော်
...ဆုံးရှုံးနှစ်နာသွားနိုင်သည်။ မယူပြန်လျှင်လည်း ပစ္စည်းဖြန့်ဖြူး
...နောက်နှေးသွားကာ မိတ်ပျက်နိုင်သည်။ တခြားလူက ကိုယ့်
...သည်တွေ လုယူခံရဦးမည်။

အခန်း (၅)

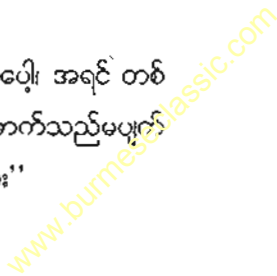
ဟိုအရင်ကတည်းက ကုန်ပစ္စည်းမှာရတာ ကြားခံအဆက်
...နှင့် ဖြစ်၏။ အမြတ်ပိုပေးနိုင်သော လူကို ဦးစားပေးတာလည်း

“မသေချာဘူးထင်ရင် အစကတည်းက မလုပ်သင့်ဘူး
နှိုင်း၊ အခု ဟိုဘက်ကဝင်လာရမယ့် အထည်အလိပ်တွေ သတ်
ရက်မှာလည်း ရောက်မလာဘူး။ ရောက်လာတော့လည်း တစ်ဦး
ပိုင် အကုန်သိမ်းသွားတယ်တဲ့။ အခု အဲဒီလူကတစ်ဆင့် အမြတ်
ဝယ်ရတော့မယ်၊ သူက မြန်မာပြည်ကိုယ်စားလှယ်လား၊ အခု
ဒီလိုကိစ္စမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကာစတန်မာနဲ့ကိုယ် အဆင့်
အရောင်းအဝယ် လုပ်သွားကြတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

...ကရဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခုပဲ။
...ဘယ်သူမဆို အမြတ်ပိုပေးနိုင်သည့်လူကို ရောင်းမှာပေါ့။
“အဲဒီလူသိလား ကိုနှိုင်း”
“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”
စိတ်ရှုပ်နေသည့်အချိန်မှို ခက်ခက်နွယ်စကားကို သေချာ
...လိုက်၊ ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်က ကော်ဖီခွက်လေး သူ့ရှေ့ချပေးကာ
...လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မသိဘူးကွာ၊ အခု နှစ်ခေါက်ရှိပြီ ဒီလိုလုပ်ခံရတာ က
လူတွေမဖြစ်ဘဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တာဆိုတော့ မေမေ
လည်း မပြောရဲဘူး။ မေမေလုပ်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်

“ကြားဖြတ် အမြတ်ပေးဝယ်သွားတဲ့လူကိုပေါ့၊ အရင် တစ်
...ကလည်း ကိုနှိုင်း အဲဒီလူဆီက ပြန်ယူပြီး ဖောက်သည်မပျက်
...အရှုံးခံ ပြန်ထုတ်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။”

ကြားသွားတော့ကို မေးကြည့်တယ်။ သူတို့လည်း သေ
ကိုယ်တာသာ လုပ်ကြည့်ချင်လုပ်ကြည့်တဲ့ လိုင်းစင်သန့်
ပြည်ပက ပစ္စည်းခိုးသွင်းသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ မသမာတဲ့ အ
တော့ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ချင်ဘူး။ တစ်ဖက်ကိုတော့
ထားတယ်။ ကျွန်တော် တခြားမှာ ပြောင်းယူမယ်လို့”

“အဲဒီတော့ ဟိုဘက်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“အဲဒီလူက သူတို့နိုင်ငံက ထွက်တဲ့ ပိတ်လီပိန်သမ္မူ ခြမ်း
ပြည်တစ်ဦးတည်း ကိုယ်တားလှယ် ယူထားတာတဲ့”

“ဒါဆို တခြားလူတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကိုနှိုင်းတစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်နေတာက ဘာသဘောလဲ”

“အဲဒါကိုပဲ ကိုယ်လည်း စဉ်းစားမရတာ မေမေကို ဖွင့်
ပြန်ရင်လည်း ကိုယ်အသုံးမကျဘူးဆိုတာပဲ အပြစ်ပြောခံရမှာ”

ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်လည်း စဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။
မကောင်းချင်လို့ အဖျက်ဝင်တာများလား။

ဒါမှမဟုတ် နှိုင်းမဟာ ကိုယ်တိုင်က အသုံးမကျတာများလား
မိမိ အမွေရလိုက်သော မန္တလေးက လက်ဘက်ပွဲရုံတွေလည်း နှိုင်း
မဟာကို တာဝန်ပေး ဦးဆောင်ခိုင်းလိုက်မှ ဆုံးရှုံးနှစ်နာခဲရသည်။
အဝယ်မလိုက် အရောင်းမလိုက် မျှိုးရိုးစဉ်ဆက် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သော
လက်ဖက်ပွဲရုံကြီး နှိုင်းမဟာ လက်ထက်ကျမှ မျှိုးတုံးခဲ့ရ၏။ ဒီတို

ဘာက နားမလည်လို့လားဆိုတော့လည်း -

“လက်ဖက်ထွက်တဲ့ဘက်က ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကိုယ့်ပွဲရုံကို
ဆိုတာ။ နယ်က အဝယ်တော်တွေကလည်း တခြားပွဲရုံတွေ ရောက်
သွားကြတယ်။ မင်း လာကြည့်ဦးမလား”

ဟု နှိုင်းမဟာ ဖုန်းဆက်ပြောလာသည်။ မိမိကလည်း ဟို
အရင်ကတည်းက ပွဲရုံကိုစွဲ စိတ်မဝင်စားခဲ့၍ ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့ဖို့ ခေါ်
ဆိုက်ရသည်။ အခုလည်း ဒီကိစ္စတွေက လုံးဝမဖြစ်သင့်။

စီးပွားရေးလောကမှာ အခက်အခဲအဖုအထစ်ဆိုတာ လူတိုင်း
မိမိပေးမယ့် ဒီလောက်ထိ စိတ်သောကရောက်အောင် မကြီးမားသင့်။

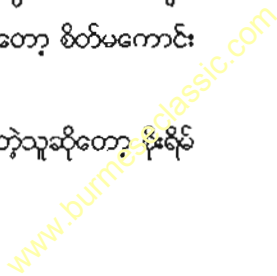
“ဖေကြီး ဖေဖေ”

“ဟော သမီးလေး အခုတွေပြင်ပြီလား။ ဒီနေ့ သင်တန်း
ဘက်ရမယ်ဆိုတော့ ပျော်နေတယ်ပေါ့”

အနွယ်တော်လေး ဝင်လာသည်နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက်
ဆုံး မျက်နှာတွေကို အမြန်ဆုံး ပြင်လိုက်ကြသည်။ အနွယ်တော်က
အဖေနှင့်အမေကြားက ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မီးကတော့ ပျော်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့။ ဘွားက လတ်လျား
လတ်လျားဖြစ်မှာမို့လို့ မတက်စေချင်တော့ဘူးဆိုတော့ စိတ်မကောင်း
ဘူး”

“သမီးလေးရယ် ဘွားက အသက်ကြီးတဲ့သူဆိုတော့ နားရိပ်

တာပေါ့၊ သမီးက အပျိုကြီးဖားဖား အရွယ်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား'

“မီးက ပညာရေးမှာ အားနည်းပြီး ရိုးရိုးသာမန်ဘွဲ့လေး တစ်ဘွဲ့ပဲရထားလို့ သင်တန်းတွေ တက်နေတာပါ။ ဘာသာစကားဆို တာလည်း အစုံတတ်ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဖေဖေနဲ့ နိုင်ငံခြား လိုက်လိုက်၊ ကိုယ့်ဘာသာသွားသွား အဆင်ပြေတယ်။ ဟုတ်လား။ အခုခေတ် အတတ်ပညာတွေက အပျိုးပျိုး သင်ယူလို့ မကုန်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဖေဖေကလည်း အားပေးပါတယ် သမီး ရယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးချောလေးကိုတော့ စိတ်မချနိုင်တာက စိတ်မချနိုင် တာပဲပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေ သူငယ်ချင်းရဲ့သားကို ဖေဖေ အကူ အညီ တောင်းထားတယ်”

“ဟင် ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ”

“သူနာမည်က သောတတဲ့၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်း သူ့မိဘတွေ က၊ အခု နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရေးတစ်ခုတည်ထောင်ပြီး အခြေချနေ တယ်။ သောတက အဘွားနဲ့ကျန်ခဲ့တာလေး ဒါပေမဲ့ သူ့အဘွားခံပုံပြီး ဆိုရင် သူလည်း သူ့မိဘတွေရှိတဲ့နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားရမှာပေါ့။ အဲဒါ ကြောင့် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ဘာသာစကားသင်တန်းတွေ တက်နေတာ”

“ဟိုတစ်ခါ ညွှန်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျွန်မတို့နဲ့ဆုံတဲ့ကောင်လေး မဟုတ်လား”

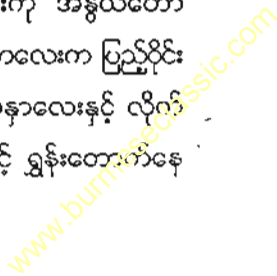
“ဟုတ်တယ် ခင်၊ ခေတ်လူငယ်ဆိုပေမယ့် ရည်ရည်မွန်မွန်

လေးပါ။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကဆိုတော့ အကျင့်စာရိတ္တလည်း ကောင်း တယ်။ သမီးလေး လမ်းထွက်လိုက်ရင် အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့်၊ ဆိုက်လံပိုးပန်းချင်တဲ့သူက များတယ်မဟုတ်လား။ မောင်သောတ စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်အောင် ကိုယ်က အကူအညီတောင်းခဲ့တာပါ။ ဇနီးနေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သမီး အဖော်ရတာပေါ့”

ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိပေမယ့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မှတ်တာမို့ အနွယ်တော်စိတ်ထဲ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးလေး ဖြစ်သွားမိသည်။ ဆွေးရင်းသားရင်းမရှိသော တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ မိဘတွေ ဘယ် သောက်ပဲ ပြည့်စုံအောင်၊ ပျော်ရွှင်အောင်ထားထား သွေ့ခြောက် နှုတ် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ အဖော်ငတ်စွာ တောင့်တောင့်တတ ဖြစ်မိ၏။

“ဟော ကားသံကြားတယ် မောင်သောတ လာပြီထင်တယ် သမီးရဲ့၊ မခင်အိ ညွှန်သည်ကို သွားကြိုလိုက်ပါဦး၊ ဒီကို တစ်ခါတည်း ဆုံခဲ့ပါ။ ကော်ဖီလေး၊ ဘာလေး တိုက်ရအောင်”

ပန်းကန်တွေ ဆေးနေရာမှ မခင်အိ အပြေးလေးထွက်သွား သည်း ခဏနေတော့ မခင်အိနောက်က သောတပါလာ၏။ နှစ်လို ချစ်နိစ္စာ ပြုံး၍ ဝင်လာသည့် သောတရဲ့အပြုံးကို အနွယ်တော် မခင်အိ သတိထားမိ၏။ ဘေးစောင်းနွဲ့နွဲ့ အိမ်မိကလေးက ပြည့်ပိုင်း ဆိုနှင့် လေးထောင့်ဆန်ချင်သော သောတမျက်နှာလေးနှင့် လိုက် မှတ်ကာ မျက်ဝန်းလေးတွေကလည်း ရီဝေဝေနှင့် ရွှန်းတောက်နေ

သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက အထက်အောက် ပိရိသေသပ်မှုရှိပြီး မျက်နှာညိုညိုနှင့် မျက်တောင်တိုစိပ်စိပ် ကော့ကော့လေးတွေက သော့တစ်ချောင်း အားအကောင်းဆုံး ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်မည်ထင်၏။ စပို့ရှင် အဖြူစင်။ ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်က ဝင်းဝါသော အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်ကာ ဝေါ့ပါးမှုနှင့် တည်ငြိမ်မှု ဒွန်တွဲဖော်ဆောင်နေသည်။

“မောင်သောတ ထိုင်ကွယ်၊ ကော်ဖီသောက်ပါဦး၊ ခြေဒါက အန်ကယ်သမီး အနွယ်တော်တဲ့ အန်ကယ်မိန်းမကိုတော့ မင်းမိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီနော်၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် မှတ်မိပါတယ်၊ အန်တီအလှက တစ်မြင်ရုံနဲ့ မှတ်မိလွယ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်လား”

“ဟင်း ဟင်း မောင်သောတက ပြောတော့မယ်၊ မင်းအန်ကယ်က အန်တီကို စိတ်မချဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ”

သောတနှင့် သူတို့မိသားစုလေး ခဏအတွင်းမှာ ရင်းနှီးနှေးထွေးသွားခဲ့ရသည်။ အနွယ်တော်လည်း မြင်မြင်ချင်း သောတက ခင်မင်သွားခဲ့၏။ သောတရဲ့အပြုံးက လူတွေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ခဏချင်း ဆွဲယူသိမ်းပိုက်နိုင်သည်ထင်၏။

“သောတက အခု ဘယ်ဘာသာစကား တက်မှာလဲဟင် တခြားရော ဘယ်လိုမျိုးတွေ တက်ပြီးပြီလဲ”

မေးခွန်းထုတ်လာသော အနွယ်တော်ဆီ သောတအကြည့်လေး စွေလာ၏။ သောတက မူပိုင်အပြုံးလေးဖြင့် -

“ကျွန်တော်က ကျောင်းတက်ရင်းနဲ့ ကွန်ယူတာကို ပြီးအောင် သင်လိုက်တယ်၊ ကျောင်းပြီးတော့ ကိုးရီးယားနဲ့ ပြင်သစ်စာ သင်လိုက်၊ ဘယ်လေး၊ အခု မိဘတွေက ဂျပန်မှာဆိုတော့ ဂျပန်စာသင်ဖို့ စိတ်ကူး ဆားတယ်၊ အနွယ်တော်ကရော ဘာသင်မှာလဲ”

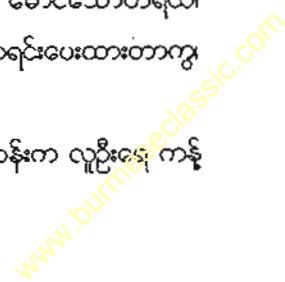
“ဟို အနွယ်တော်လည်း၊ သောတနဲ့အတူတူ တက်လို့ရအောင် ဂျပန်စာပဲ သင်မှာပေါ့၊ ကိုးရီးယားကို စိတ်ဝင်စားပေမယ့် နောက်မှသင်တော့မယ်လေ၊ အနွယ်တော်က အဖော်မက်တယ်”

သွားဖွေးဖွေးလေးတွေပေါ်အောင် သူမရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ ဦးနှိုင်းမဟာနှင့် ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်က ပီတိနှင့် ပြုံးနေ၏။ သောတက သူ့ရှေ့မှာရှိသော ကော်ဖီခွက်လေးကို တစ်ကျိတ်တည်း မော့သောက်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်က စာရင်းပေးပြီးသာပါ၊ အနွယ်တော် တက်မှာ သေချာရင် စာရင်းပေးလို့ရအောင် စောစောသွားမယ်လေ”

“အေး မင်းပဲ ဂရုစိုက်လုပ်ပေးလိုက်ပါ မောင်သောတရယ်၊ ဒါဒါက ကိုးရီးယားက စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုပြီး စာရင်းပေးထားတာကွ မင်းလာမှ စိတ်ပြောင်းသွားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တစ်ဖယ့်သင်တန်းက လူဦးနေ၊ ကန့်

သတ်ထားသလို ကျွန်တော်ပြောပေးရင် အဆင်ပြေမှာပါ။ သင်တန်း
ဆရာက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖေလေး သဘောလည်း ကောင်း
တယ်”

“အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါဆိုလည်း သွားကြလေ၊ သမီး
လေး မောင်သောတစကားကို နားထောင်နော်၊ အပြန်လည်း မောင်
သောတ လိုက်ဖို့လိမ့်မယ်၊ ဪ၊ မောင်သောတ အန်ကယ်တို့အိမ်က
မင်းရဲ့စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်သွားပြီနော်၊ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်
စားသောက်နိုင်တယ်၊ အားမနာနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“အနွယ်တော်ကို အကြိုအပို့လုပ်ပေးတဲ့ အဖိုးအခလား
အန်ကယ်”

“အေး အေးဟုတ်တယ်၊ အဲလိုပဲ သဘောထားပါကွာ၊ မင်း
အဖေကိုလည်း ငါ အဲလိုပြောလိုက်မယ် ဟားဟား”

“ကိုနိုင်ကလေး ကလေးတွေကို အရမ်းစတာပဲ ဟင်း ဟင်း”
သောတ ဘာပြောပြော ဦးနှိုင်းမဟာနှင့် ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်က
သဘောတွေကျကာ ပြုံးပျော်နေသည်။ အနွယ်တော်လည်း သွားစွယ်
ဖွေးဖွေးလေး၊ ပါးချိုင့်ရေးရေးလေးတွေ ထင်သာမြင်သာအောင် ပြုံး
နေတတ်၏။ သမီးလေး အနွယ်တော် ထိုသို့ပြုံးနေမည်ဆိုလျှင် သူတို့
ဘာတွေပဲ ပေးဆပ်ရပါစေ။

အခန်း (၆)

“အင့်”

“ဟာ”

တိုက်မိလိုက်သော အရှိန်က လူတစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်နဲ့သွားစေ
လျက် နှုတ်ဖျားက အင့်ခနဲတောင် အသံမြည်သွားသည်။ လွတ်ကျ
သွားသော ဖိုင်တွဲလေးမှ စာရွက်စာတမ်းတွေလည်း စတုဂံပုံ အပြာ
ချောင်ပါကေးခင်းမှာ ပြန့်ကျဲသွားသည်။

“တောင်းပန်လိုက်ဦးလေးသောတရဲ့၊ သောတကိုယ်ကြီးနဲ့
တိုက်မိတာ သူ အရမ်းနာသွားမှာပေါ့”

“ဟင်”

ပါကေးခင်းပေါ်က စာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ချင်းလိုက်

ကောက်လေးရင်း အသံစူးစူးလေးဖြင့် တိုက်တွန်းနေသံကြောင့် ထိုင်နိုး
ကာလေးကိုလည်း ငုံ့ကြည့်မိလျက် ကိုယ်နှင့်တိုက်မိလိုက်သော သူတို့
လည်း တစ်ဆက်တည်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

အံ့ဩခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ စူးရင်တွေလည်း ဖျစ်
ဖျစ်ခါသွား၏။ အနွယ်တော်ဆိုသော ဒီကောင်မလေးကို စူးကသိလေ
ပေမယ့် အနွယ်တော်ကတော့ သူမလေးနှင့် ပတ်သက်ခါနီး မင်းခေါင်
ကို ဖြတ်ခုတ်သွားခဲ့သည့် စူးကို သိမှာမဟုတ်။

စေတနာပိုကာ စူးစာရွက်တွေကိုတောင် ကောက်ပေးနေ
သေးသည်။ စူးက အနွယ်တော်နှင့်ပတ်သက်မှုကို အံ့ဩနေခြင်း
မဟုတ်ပါ။ အနွယ်တော် တိုက်တွန်းလိုက်သော စူးနှင့်တိုက်မိသူတို့
စိတ်ဝင်စားနေခြင်းပင်။

အနွယ်တော်ခေါ်လိုက်တာက သောတတဲ့။

နာမည်လေးကအစ ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး ချစ်စရာကောင်းပေ
သားပဲ။

“ဟို ဆောရီးပါနော်၊ ကျွန်တော်တို့က စာရင်းပေးဖို့အတွက်
ရုံးခန်းထဲကိုရောက်ချင်ဧကကြီးနေလို့ပါ။ ဒီကရာ သင်တန်းတက်ဖို့
စာရင်းလာပေးတာမဟုတ်လား။ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

ရူတတ ဖြေရှင်းမှုလေးကလည်း စိတ်မဆိုးရက်အောင် ဆွဲ
ဆောင်မှုရှိနေပြန်၏။ ဝတ်စားထားတာက စတိုင်လ်ကျ ဒီဇိုင်းပိုက်တာ

ကြည့်ကောင်းနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စူးလည်း သင်တန်းအတွက် စာရင်းပေးထား
တာကို ငွေလာသွင်းတာပါ။ သင်တန်းသူ သင်တန်းသားအချင်းချင်း
ဖြစ်တော့မှာပဲ။ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး။ ဪ ဒီက”

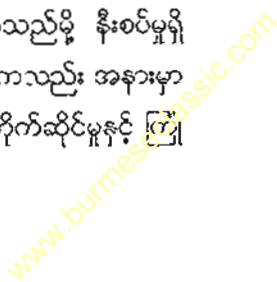
“အနွယ်တော်ပါ”

“အဟင်း စာရွက်စာတမ်းတွေ ကောက်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်
မိတယ်၊ စာရင်းပေးပြီးရင် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် တစ်ခုခု သွားစားရအောင်
အေးရောင်နီဒါနိုး စူးကျွေးပါမယ်”

“ဪ အတိုက်ခံရတဲ့ သူက ကျွေးမလို့လား၊ ကျွန်တော်က
အပြစ်ရှိတာ ကျွန်တော်ကျွေးပါမယ်၊ အောက်မှာ ခဏစောင့်လေး
ကျွန်တော်တို့စာရင်းပေး ငွေသွင်းပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆင်းလာခဲ့ပါမယ်”

သောတရဲ့ အပြုံးစိုစို အပြောချိုချိုလေးကြောင့် စူး ကျေနပ်
ကြည့်နူးသွားခဲ့သည်။ အနွယ်တော်နှင့် သောတ ဘယ်လိုပတ်သက်
မှုပဲ မသိပေမယ့် တစ်ခါတောင် မသိနိုးနား လုယူထားဖူးတာမို့
အပြစ်ဖြစ် စူးအတွက် အရေးမပါပါ။

သောတအပြုံးက ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေသည်မို့ နီးစပ်မှုရှိ
အောင် စူးပညာသုံးလိုက်မိခြင်းပင်။ မင်းခေါင်တုန်းကလည်း အနားမှာ
စိတ်ချိုး အနွယ်တော် ရှိနေတာမဟုတ်ပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုနှင့် ကြုံ
ဆင်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာပဲ မဟုတ်ပါလား။

သူမခြေလှမ်းကြွကြွ လင်းလက်သောအပြုံးနှင့် မြေညီထွေ
အနီးကနေ သောတတို့ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ သင်တန်း
က တွန့်ခိုးလေးလွှာမှာမို့ အဆင်းအတက်က ထင်သလောက် မကြာ
လွယ်ကူ၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မှာ သောတနှင့် အနွယ်တော် ဆင်းသက်
ကြသည်။

“အိုကေလား”

“အိုကေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အသုတ်ကို နောက်တစ်ပတ်
ကစပြီး သင်တန်းတက်ရမယ်တဲ့၊ စူးနဲ့အတူတူပဲ ထင်တယ်”

“အတူတူပါပဲ၊ နောက်အဖွဲ့က စူးတို့သင်တန်းသုံးလပြီ
ပြန်စမှာလေ၊ အခြေခံကနေ ဒီထက်ပိုပြီး တတ်ကျွမ်းချင်သေးတယ်
ဆိုရင် နောက်ထပ်လုံးလ ထပ်တက်ခွင့်ရှိတယ်တဲ့၊ အဲလိုဆိုရင် ဂျပန်
နေရာကောင်းကောင်း အလုပ်တစ်ခုမှာ တန်းခနဲ သွင်းပေးနိုင်တယ်
ပြောတယ်၊ သောတနဲ့အနွယ်တော်က ဂျပန်သွားဖို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တတ်ထားချင်လို့ပါ၊ သောတကတော့
မိဘတွေဆီ လိုက်သွားမှာပေါ့”

ဒီလောက်ဆိုလျှင် သောတနှင့်အနွယ်တော်ရဲ့ ပတ်သက်
အခြေအနေကို နည်းနည်းသဘောပေါက်လိုက်၏။

ချစ်သူရည်းစားဆိုလျှင် ဒီလိုမျိုး ခွဲခြားပြောစရာ မလိုဘူး

မဟုတ်ပါလား၊ ဒီထက်ပတ်သက်မှုရှိလည်း စူးအတွက် ဖယားတွေ
အထာတွေ သိပ်မရွပ်ပါ။

စူးဆိုတာက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်ဘဲ။

သင်တန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က ရမထာ အအေးဆိုင်လေး
သဲ သုံးယောက်သား ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်လေးက အဆင့်တန်းမြင့်
ခမ်းနားသပ်ရပ်ပြီး အဲကွန်းတပ်ထားသော မှန်လုံခန်းလေးဖြစ်သည်။
အဲဒီတွေ ကာရန်ထားသည်ဆိုသော်လည်း အတွင်းနှင့်အပြင် ကြည်လင်
ပြတ်သားစွာ လှမ်းမြင်နိုင်သလို ခုံရှည်လေးတွေနှင့် ထိုင်ရတာ ဖြစ်ပြီး
ဆိုအနားမှာ အလှပန်းအိုးအတုလေးတွေကလည်း စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိလှ
သည်။

“ဒီမှာ ထိုင်ကြမယ်နော်”

အပြင်လောကကို တည့်တည့်လှမ်းရှိုးနိုင်သော စားပွဲပိုင်း
ခန်းမှာ စူး အရင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စူး ထိုင်ခုံက မျက်နှာစာ
တည့်တည့်ဖြစ်တာမို့ ထိုင်ခုံက နှစ်ခုံတွဲဖြစ်ပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက်ထိပ်မှာ
ထိုင်ခုံတစ်လုံးစီ ဖြစ်သည်။

သောတအကြည့်က အနွယ်တော်ဆီ တစ်ချက်ရောက်သွား
ပြီးမှ တစ်ဖက်ထိုင်ခုံထိပ်မှာ နေရာယူ ထိုင်လိုက်သည်။ အနွယ်တော်

စူးနှင့် ကပ်လျက်ခုံမှ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အတွက် သောတနှင့်
အနွယ်တော်က အနွယ်တော် ဖြစ်သွားသည်။

စူး အောင့်သက်သက်နှင့် အသက်ရှူသံ ပြင်းသွား၏။
“ဒီဆိုင်က ကော်ဖီလည်းရတယ်၊ အအေးလည်းရတယ်။
သောတ ဘာသောက်မလဲ”

စူးက သောတ မျက်နှာကိုပဲ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်
၏။ သောတက နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထောက်ကာ ခပ်ထူထူ
လွင်လေး ပြုံးလျက် -

“ကော်ဖီအေး။ အနွယ်တော်ရော ဘာသောက်မလဲ”

“အင်း အနွယ်တော်လည်း သောတသောက်တာပဲ သောတ
မယ်လေ”

ဒီတစ်ခါလည်း စူး အောင့်သက်သက် ဖြစ်ပြန်သည်။ သောတက
ကသာ ဂရုတစိုက် မေးလိုက်ရပြီး သောတက သူမကို မေးမိသလို
အနွယ်တော်အတွက်သာ ဝန်ထမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် အနားလာရင်
သော စားပွဲထိုးလေးကို မှာပေးလေသည်။

စူးက သူမဘာသာ ကော်ဖီပြင်းပြင်းတစ်ခွက်မှာလိုက်နေ
သောတ မျက်လုံးများက ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေမှာ ခြုံငုံ
သော ကျောလယ်သာသာ ပြောင်စင်းနက်မှောင်နေသည့် အနွယ်တော်
ဆံနွယ်တွေဆီမှာ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေသလို ပန်းပေါ်မှာ လိပ်ခွေကျနေသည့်
စူးရဲ့ ရွှေအိုရောင်ဆံပင်လေးတွေကိုလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် မသိ
မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်သည်။

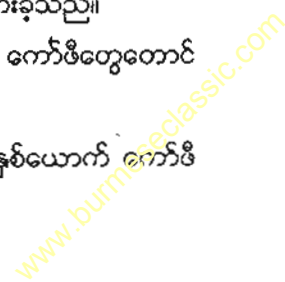
သောတာ ဘာတွေများ နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားနေသလဲ။
သွယ်မလို ဝိုင်းမလို မျက်နှာလေးနှင့် ဝင်းဖန်ဖန် အသားအရေ
အချိုင့်ရေးရေး ပြုံးရယ်လိုက်လျှင် သွားစွယ်ဖွေးဖွေးလေး မြင်ရနိုင်
သော အနွယ်တော်ရဲ့အလှက စူးအလှနှင့် ဘာတွေများ ထူးခြား
ခြင်းပြောကနေလို့လဲ။

ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုအပိုင်းမှာ ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိနိုင်တာက
သော သိသာနေသည်။ စူးက စပို့ရှပ်တွေ ဆွဲသား ကိုယ်ကျပ်တွေနှင့်
အလှကိုယ်အလှကို ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ ပေါ်လွင်စေပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီ
သော ကွာတားတွေ၊ စကတ်တွေနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်တတ်၏။ အနွယ်
တော် အခု ဝတ်လာတာက ကြည့်ပါဦး

ပန်းဆီရောင် အပွင့်အခက်များပါသည့် အပါးသား ဝမ်းဆက်
ခြင် ဖြစ်ပြီး ဆံနွယ်ရှည်များကို ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားတာမို့ ရိုးစင်းလွန်း
သည်ဟု ထင်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက နှုတ်ခမ်းနီဆိုးမထားပါ
ဆိုးနေပြီး စူးကတော့ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးပါဟု ပြောစမှတ်ပြုခံထား
သော အလယ်တည့်တည့် မေးအချိုင့်လေးနှင့် လိုက်ဖက်မှုရှိအောင်
ပြည့်ရောင်ရင့်ရင့်နှုတ်ခမ်းနီကို ပုံဖော်၍ ဆိုးထားခဲ့သည်။

“ဟာ စူး ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ ကော်ဖီတွေတောင်
မကျန်တော့မယ်”

“ဪ၊ အင်း ဟိုလေ သောတတို့ နှစ်ယောက် ကော်ဖီ

အေးသောက်တာ အားကျပြီး စူးကော်ဖီကို အအေးခံထားတာ အေး
ဟင်္သာ သောတအသံကြောင့် အတွေးကမ္ဘာက လန့်ဖျပ်ကာ အရှက်
ရယ်သွမ်းသွေးပြောလိုက်ရသည်။ သောတက ညှိရီနေသော မျက်
မျှား လက်တောက်လျက်။

“ထိုင်နေရင်းနဲ့ ဘယ်ရည်းစားအကြောင်း တွေးနေသလဲ
ပါ။ စူးအားကျတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လို ကော်ဖီအေးတစ်
ထပ်မှာလိုက်လေ”

“ဪ နေပါစေ၊ စူးက ကော်ဖီပြင်းပြင်းသောက်
ပါ။ ဒါနဲ့ သောတက ဘယ်အချိန်လောက် မိဘတွေရှိတဲ့ နိုင်ငံ
လိုက်သွားမှာလဲ”

“အခုလောလောဆယ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မိဘ
က နိုင်ငံခြားမှာဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်က အဘွားခွဲဒီမှာနေတာ
အဘွားက ကျွန်တော်ကို အရမ်းချစ်လို့ သူမသေမချင်း ဘယ်
လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း အဘွားကို ခွဲထားဖို့ စိတ်
မရှိပါဘူး”

“ချစ်သူရည်းစားတွေရင်တော့ အဲဒီစကား ပြောမယ်
ဘူးနော်”

အနွယ်တော်နှင့် ပတ်သက်မှုကို သိသာအောင် စူး
အစ်အောက်၍ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

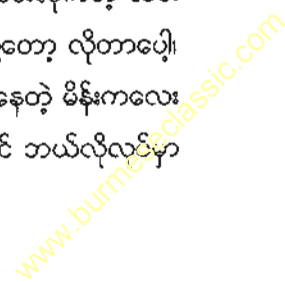
သောတက မူပိုင်အပြိုးချိုချိုလေးဖြင့် အနွယ်တော်ကို
တစ်လုံးဝေကြည့်ပြီးမှ -

“ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အလွယ်
တူဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူရည်းစားထားခဲ့ရင်
ရည်းစား အိမ်ထောင်ဖက်အထိ လက်တွဲနိုင်မှ စဉ်းစားမှာပါ။ အဲလို
ကျွန်တော်ရဲ့ လက်တွဲဖော်မိန်းကလေး ဖြစ်လာမယ့်သူကလည်း ကျွန်
တော်အပါအဝင် ကျွန်တော့်မိသားစုကိုပါ တန်ဖိုးထား နားလည်နိုင်တဲ့
မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်။ လူ့ဘဝကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်လာပြီ
ဆိုလို့ လွယ်လွယ်ကူကူဖြတ်သန်းချင်တဲ့သူမျိုးအတွက် ကျွန်တော့်ဘဝကို
အကဲခတ်ထားမပေးဘူး”

သောတစကားကြောင့် စူး ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။
အိမ်ထိုင်အိမ်ထိုင်ရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့် ပြောနေတာများလဲ။

သောတရဲ့ တောင့်တချက်တွေက သူမနှင့် မကိုက်ညီ။
အဘွားတိုင်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေသော အနွယ်တော်က -

“ကံကြမ္မာဆိုတာ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာတတ်တာ
မဟုတ်ဘူးလေ သောတရဲ့။ အတိတ်ဘဝက ခင်းပေးလိုက်တဲ့ လမ်း
ကြောင်းပေါ်မှာ အလိုက်သင့် စီးပျောခံစားတတ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့။
သောတရင်ထဲက လေးလေးနက်နက် ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး
သောတမျှော်လင့်ထားတာတွေနဲ့ မကိုက်ညီရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ

“ကိုယ် စွန့်လွှတ်မှာပေါ့ အနွယ်တော်၊ ဘဝတစ်သက်လုံး
လက်တွဲသွားရမယ့် လူနှစ်ယောက်က သဟဇာတမဖြစ်ဘူးဆိုရင်
စိတ်အပင်ပန်းခံပြီး ချစ်နေတော့ရော အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးက နိုင်ငံခြား
မို့လား။ ခဏတာ စိတ်ခံစားမှုကို ဦးစားပေးပြီး အလွယ်တကူ တွဲ
သွားကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုး ကျွန်တော် လက်မခံဘူး အနွယ်တော်”

သောတစကားတွေက လေးလေးနက်နက်နှင့် တည်ငြိမ်မှု
သည်။ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတာမို့ စိတ်ဝင်တစားလည်းနားစိုက်ထောင်
မိ၏။ ပေါ့ပျက်ပျက် အံ့တွေ။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
သာ ထိတွေ့နိုးစပ်ခဲ့တာ။

မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်အရာကိုမှ အလေးအနက် မ
စွာဖြင့်။

မင်းခေါင် သောတက နင်နဲ့တခြားစီ။

အခန်း (၇)

“စူး”

“ဪ မင်းခေါင်”

သောတတို့နှင့် လမ်းခွဲပြန်လာခဲ့ပြီး သူမတစ်ယောက်တည်း
အိမ်ပေါင်မှာ လာရောက်ထိုင်နေစဉ် စူးခနဲခေါ်သံနှင့် မင်းခေါင် သူမ
အနား ရောက်လာသည်။ သူနဲ့အတူသောတတို့နှင့် သူမထိုင်နေသည့်
အထိမ်းအမှတ်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ သူမမျက်လွှာ ပင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်သူနဲ့ အစာမကြေ ဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်ရမှာလဲ နင့်ကိုပေါ့”

“ဟင် ငါ့ကို ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“နင် ဒီနေ့ ဂျပန်စကားပြော သွားအပ်တယ်ဆို၊ ငါ့ကို

တိုင်လည်းမတိုင်ပင်ဘူး။ အသိလည်း မပေးဘူး”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ပတ်သက်မှုက ကိစ္စတိုင်းကို တိုင်ပင်စရာ လိုလို့လား မင်းခေါင်ရယ်။ နင်ကရော ငါတတ်သမျှ သင်တန်းတိုင်းကို လိုက်တတ်လို့လား။ လျှောက်ပွေးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရေးကြီး ခွင့်ကျယ် လုပ်ပြောမနေနိုင်ပါဘူး”

စူးက သူ့မပင်ကိုယ်ဟန်အတိုင်း လေသံမာမာနှင့် ပြောပြီး မျက်နှာလှည့်သည်။ မင်းခေါင်ရင်ထဲ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွား၏။ စူးက သူတို့ခွဲ နှယ်ခွဲဖူးသော တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့်မတူ။ အခုအခွဲ အချောအမြူကို ကြိုက်ပေမယ့် ချစ်တယ်ဆိုသည့် စကားကိုတော့ အပြောမခံ။ ငါ့ရင်ထဲက တကယ်ချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့လူဆီကပဲ အဲဒီ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားချင်တယ်။ နားထောင်ချင်တယ်ဟု မြတ်ပြတ်သားသား ပြောရဲသူ။

ပါတီပွဲတွေမှာ နိုက်ကလပ်တွေမှာ သူနှင့် ဘယ်လိုပဲတွဲကစားရင် ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊ ညွတ်နူးယိမ်းနွဲ့လာတာမျိုး မရှိ။

“ငါက ပျော်ချင်လို့၊ စိတ်ချမ်းသာချင်လို့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို လာတာ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ဖို့ ဖောက်ပြန်ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ အရမ်းစိတ်တွေ မွန်းကျပ်ပြီး ထွက်ပေါက်ရချင်တဲ့အခါ နင့်လိုသူမျိုး တစ်ယောက် ငါ့အနားမှာ ရှိနေသေးရင် ငါစိတ်သက်သာတယ်။ ဒါဟာ ချစ်သူတစ်ယောက်လို ယုံကြည်ကိုးစားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“စိတ်တစ်ခုရဲ့ အဖြည့်ခံသက်သက်လို့ပဲ သဘောထားတယ်။ အဲလို အချိန်မျိုးမှာ စိတ်လွတ်လပ်ပြီး ပေါ့ပါးတယ်။ ဒါပဲ”

တဲ့။ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်းအရာထဲမှာ နှလုံးသားရေးကိစ္စ အချစ်မပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စူးရဲခံစားမှုတွေကို နားလည်ပေးရမှာလား။ အခြားမိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ ထားခဲ့ဖူးသည့်စိတ်လိုချိုး အခွဲချည်း သတ်သက် ဖယ်ချလိုက်ရတော့မှာလား။ ဘာမှန်းပင် မသိ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကလည်း အိမ်မှာ မပျော်လို့ လေလွင့်နေခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါလား။ နောက် စာနာစိတ်နှင့် စူးအနားက သူ အခုချိန်ထိ ရွှေ့လို့ မရသေးပါ။

“စူး”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းခေါင်၊ နင် ဒီနေ့ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ငါ့နာမည်ကိုလည်း ဘာလို့ ခဏခဏ ခေါ်နေတာလဲ။

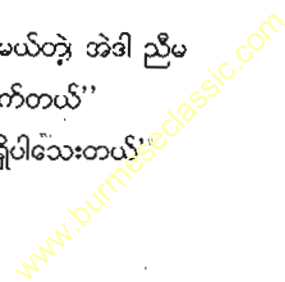
ဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင်ဘူး။ တစ်ခုခုကို ထိုင်တွေးနေချင်တာ”

“မနက်ဖြန် ငါမြစ်ကြီးနားကို သွားရမှာမို့ပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟိုမှာ ညီမလေး မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်တဲ့ အဲဒါ ညီမက ငါ့ကို လာစေချင်တယ်လို့ မုန်းလှမ်းဆက်တယ်”

“ဟင် နင့်ညီမလေးက ငယ်ငယ်လေးရှိပါသေးတယ်”

“မေမေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ မဟုတ်လား၊ ပထွေးကလည်း ငယ်တော့ မသင့်တော်တာတွေ တွေးပြီး ညီမလေးလည်း ငါ့လို လျှောက်ပွေးနေတာ၊ လေနေတာပဲလေ၊ အခု ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လို့အပြင်တင့်တယ်အောင် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာ ထင်ပါတယ်။ ငါလည်း ဒီမှာ ဖေဖေနောက်မိန်းမနဲ့ အမြဲတမ်း ကျွဲတက်နေလို့ အိမ်မှာ မနေချင်ဘဲ လျှောက်လေနေတာ၊ ဘာကြောင့်များ မိဘတွေက သူ့လို စိတ်ဆန္ဒတွေအတိုင်း လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး သားသမီးတွေရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို ထည့်မစဉ်းစားရတာလည်း မသိဘူးဟာ”

မင်းခေါင်အသံတွေ တုန်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေတာ၊ ဒီတစ်ခါ မြင်ဖူး၏။ မင်းခေါင်က နောက်အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနှင့် မိဘတွေကို အရွံ့တိုက်ပြီး ဘဝကို ဖြစ်သလို ဖြတ်သန်းနေတာ သူမ မသိဘဲ နေပါ့မလား။ စိတ်ကိုလွှတ်ပြီး အဆိုးအကောင်း မခွဲခြားတော့ဘဲ ပျော်သလို နေနေတာမို့ သူမနှင့် ဘဝတူလို့တောင် ပြောလို့ရနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမက မင်းခေါင်လိုမျိုး မိဘတွေကိုတော့ အပြစ်မတင်ချင်ဘဲ

မာမိက သူမကို လိုတရ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ လား။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိသည်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို အိမ်ဖော်သာသာ တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးရပြီး မျက်နှာသာပေး ဂရုစိုက်တာ မသိရဘဲ အခုနောက်ပိုင်း မာမိအပြုံးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ဘူးလို့တောင် ပြောလို့ရနိုင်သည်။

အမြဲလိုလို တည်တင်းအေးစက်နေပြီး အပြောတွေလည်း ခြေထောက်သည်။ အနေအထိုင်လည်း ဥပေက္ခာတွေနှင့်ဖြစ်၏။

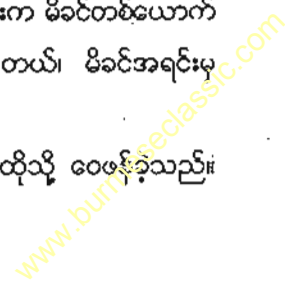
နေတတ်သလို နေဖို့ တိုက်တွန်းလျက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသိနှင့်သူမ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်လာ၏။

“မာမိ ဘာလို့ အဲလိုဖြစ်သွားတာလဲ ကြီးကြီးခိုင်၊ ဖေဖေ နဲ့အတူနားက အဲလောက်ကြီး စူးကို ဥပေက္ခာမပြုခဲ့ဘူး ထင်တယ်နော်”

ကြီးကြီးခိုင်ကို ရင်ဖွင့်မေးကြည့်သောအခါ ကြီးကြီးခိုင်က မာမိကို စုံမဲ့၍ -

“စူးလေးက အဲလို ထင်တယ်ပေါ့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းကလည်း အဖေဖေရှေ့မှာ တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာမှာ တစ်မျိုးပါကွယ်၊ စူးလေးက အဖေဖေပီပီ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ပလီပလာနဲ့ ဖေအကြီးကို တိုင်တတ်တောတတ် ချွန်းလို့ သူထိန်းနေတာပါ။ မောင်ကျော်ခိုင်ကို ကြောက်တာမဟုတ်ဘဲ အသံ သူထက် အသက်ကလည်းကြီး၊ ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ် အသံလည်း ရှိတော့ လေးစားရတယ် မဟုတ်လား၊ စူးလေးအဖေက စူးလေးကို တုန်နေအောင် ချစ်တော့ သူ သိပ်မလွန်ခဲ့တာဖြစ်မယ်။ ကြီးကြီးခိုင် အထင်ပြောရရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက မိခင်တစ်ယောက် အသံလို စူးလေးအပေါ် မနှေးထွေးခဲ့ဘူးထင်တယ်။ မိခင်အရင်းမှ အထက်ရဲ့လား မသိပါဘူး”

ဖေဖေအစ်မဝမ်းကွဲ ကြီးကြီးခိုင်က ထိုသို့ ဝေဖန်ခဲ့သည်။

နောင်တည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဘာကြောင့်များ မာမိ သူမအပေါ် ဒီလိုမျိုး
ဆက်ဆံရတာလည်းဟု သံသယ ဝင်ခဲ့မိသည်။

မာမိကို မေးကြည့်ဖို့လည်း စိတ်ကူးဝင်ခဲ့မိသေး၏။ ဒါပေမဲ့
မာမိမေး ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျင်လည်ရသည့်ဘဝမှာ နေသားကျအောင်
ကြိုးစားရင်း မာမိနှင့်ပြဿနာကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ချင်၍ အမြင်မှာပဲ
ပျော်သလို နေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း မင်းခေါင်နှင့်သူမက တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက်ရင်ဖွင့်ကြရင်း ဒီအချိန်ထိ နားလည်မှုနှင့် ကြာရှည်တဲ့
ဖြစ်ကြတာ ဖြစ်မည်။

အခုလည်း မင်းခေါင် မျက်ရည်ဝဲနေတော့ သူမစိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရ၏။ မင်းခေါင်ဘက် တည်တည်လှည့်လှည့်ပြီး စူးငေးငေးလေး ကြည့်၍

“ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ဘဲ နင့်ညီမလေးအတွက်ပဲ
ဝမ်းသာပေးလိုက်ပါလားဟာ။ သူ့မှာ ဖူးစာကံပါလို့ အိမ်ထောင်စောစော
ကျသွားတယ်ဆိုပြီး ဖြေတွေးပေါ့”

“အဲလို ဖြေတွေးကြည့်ချင်တာပေါ့ စူးရယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်
အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနဲ့ သူတို့တွေက နောက်သားသမီးလေးတွေနဲ့ ပျော်
နေကြချိန်မှာ ဥပေက္ခာပြုခံထားရတဲ့ ငါတို့တွေက မုဒိတာ ပွားနိုင်ပုံ
မလား။ ငါတို့တွေကို ဂရုစိုက်ချိန်မရဘဲ နောက်ကလေးတွေအတွက်
အချိန်ပေးနေတာ ငါတို့ မနာကျင်ဘဲ နေပါ့မလား။ ညီမလေးရော

ငါ့ရော ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာကိုယ်စီနဲ့ပါ။ ပထွေးရဲ့အရိပ်အောက်မှာ လုံ
ခြုံမှုမရှိ နေခဲ့ရတဲ့ ညီမလေးကို ပိုပြီးသနားတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့
မာလာပွဲကိုတော့ ရောက်အောင်သွားလိုက်ပါ့မယ်။ ငါမရှိဘဲ နင် နေလို့
ဖြစ်ပါ့မလားတော့ စိုးရိမ်တယ်”

မင်းခေါင်ဆီက သံယောဇဉ်စကားကြောင့် သူမရင်ထဲ လှုပ်
လှုပ်ခတ်ခတ်တော့ ဖြစ်သွား၏။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှား ပျော်ဝင်မိတာ မဟုတ်
မှန်းတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။

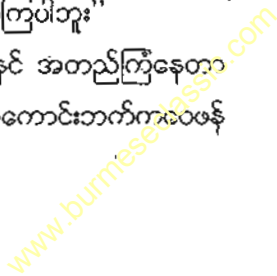
ချိန်ဆတိုင်းတာမရနိုင်သော စာနာမှုကြောင့်များလား။ မျက်
စိမ်းထဲမှာ သောတရဲ့အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်၏။

“နင် စိတ်မပူနဲ့ မင်းခေါင်၊ ဒီသင်တန်းတက်ဖို့ ငါ့ဘော်ဒါ
တွေ ရနေပြီ”

“အသစ်လား။ ယောက်ျားလေးတွေကို နင်မကစားတော့တာ
ကောင်းမယ် စူး။ ယောက်ျားတွေဆိုတာ မိန်းကလေးတွေက မပေးရင်
ဘောင် အခွင့်အရေးကို ရသလို ယူတတ်ကြတာ”

“လူတိုင်းကို နင့်လိုချည်း မအောက်မေ့နဲ့ မင်းခေါင်၊ လူချင်း
သူရင်တောင် စိတ်ချင်း၊ ခံယူချက်ချင်း မတူကြပါဘူး။”

“ဘယ်လောက် ရင်းနှီးနေလို့လဲ။ နင် အတည်ကြံနေတာ
ကား စူး။ အခုမှ တွေ့တဲ့လူအပေါ် ဘာလို့ အကောင်းဘက်ကသံဝေဖန်
တာလဲ”

“နင်သိအောင် ပြောချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်ပြန်လာမှ ပြောမယ် မင်းခေါင်၊ နင်စိတ်ဝင်စားနိုင်တဲ့ ဒိုင်ယာရီတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာတွေလဲဟာ၊ ငါက ကြာချင်ကြာမှာ အခုတစ်ခါတည်း ပြောလို့ မရဘူးလား”

“ဟင်း ဟင်း၊ မလောပါနဲ့ မင်းခေါင်ရယ်၊ နင်ပြန်လာချင်တဲ့ အချိန်မှာ ပြန်လာ၊ ပြန်လာတဲ့အချိန်သိရမယ်ဆို ပြီးရော မဟုတ်လား”

တောက်ပလင်းလက်နေသော မျက်ဝန်းလေးက အရောင် အစင်းကို မင်းခေါင်းခန့်မှန်းရခက်နေ၏။ ပွင့်လင်းပြတ်သားစွာ ပြောရဲ့ ဆိုရဲ့ရှိသော စူးက ပဟေဠိ ဖွက်၊ လျှို့ဝှက်နေတာကိုလည်း နားလည်ရခက်နေ၏။

စူးအပြုံးက အဆိပ်အတောက်ကင်းကာ ချိုမြိန်လွန်းနေသည်။ အချစ်ရဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအားတွေကြောင့်များလား။

ရင်ထဲဆန္ဒအမှန်က ပျော်စေချင်သော်လည်း။

အခန်း (၆)

“မာမီ မနက်ဖြန် စူး သင်တန်းစတင်ရမယ်”

“ငါ့ကို အသိပေးစရာ လိုလို့လား”

“ပြော ပြောပြတာပါ မာမီ၊ မာမီဆန္ဒမရှိရင် စူး မတက်ဘဲ နေမလို့ပါ”

နွားနို့ခွက်လေး မာမီ လက်ဝဲတော့ပံဘေးနားက ခုံပေါ်မာမီဖြည်းဖြည်း လှမ်းတင်ရင်း မဝံ့မရဲဖြေတော့ မာမီက မပီပြင်သော မြီးတစ်စနှင့် -

“ညည်းဘာလုပ်လုပ်၊ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး စူး၊ ပြောပြတိုင်ပင်

အခွင့်အရေး မပေးခဲ့ဘူးဆိုပေမယ့် လိုသလောက်ငွေကို နီးခံ ဘာထဲက ယူသုံးလို့ ပြောထားတာပဲ၊ အခက်အခဲရှိရင် ညည်း

www.burmeseclassic.com

ကြီးကြီးခိုင်ကိုပြော”

“မာမိက စူးအမေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာ”

“ဒီစကားတစ်ခွန်းလောက်ပြောတာ မာမိအချိန်တွေကို နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ တလေးတစားပြောတာ အသိအမှတ်ပြုသင့်ပါတယ် မာမိ”

မာမိမျက်နှာ မဲ့ခနဲဖြစ်ကာ တင်းထန်မာကျောသွား အတိုက်အခံ မပြောဘူးဟု တွေးထားခဲ့သော်လည်း မရည်ရွယ်စိန်ခေါ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည် ထင်သည်။

မာမိက စူးခနဲ လှည့်ကြည့်၍ -

“နေသာသလို နေပါလို့ ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ပဲနေနေ ဘာတွေလုပ်လုပ် ငါအပြစ်မတင်ခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ်”

“အဲဒါကရော မျက်နှာလွှဲခဲပစ် ဥပေက္ခာပြုထားတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခိုင်းကောင်းအောင် ချိုသွေးပေးတာ၊ စူးဝမ်းမသာဘူးစူးစူးရင်ထဲမှာ မာမိဥပေက္ခာတွေနဲ့ ဒဏ်ရာတွေပြည့်နေပြီ ကိုယ့်ရင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စာနာကြည့်ပါဦးလား”

ငါခံစားခဲ့ရတဲ့ အချိန်တုန်းက ဘယ်သူမှ ငါ့ကို စာနာမကြေကြူးဟု ပြောထွက်ချင်လှသည်။ ဘာမှမသိသည့် သူ့ကို အတန်ခင် ရှင်းပြမနေချင်။

ကြိမ်အံ့အံ့သလို ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာတွေက အခုမှ အရှိန်အင်အားစွဲလာခဲ့ တုံ့ပြန်ခွင့်ရဖို့ကိုသာ မျှော်လင့်နေချင်သည်။ မျိုးရိုးကုတ်သော ရတနာဆိုင်နာမည်နှင့် စူးဆိုသော စူးတစ်ချောင်းက မိမိရဲ့အဘိတ်ကို တူးဆွပေးနေသည့် လက်နက်ကောင်း သယံဇာတဖြစ်၏။

“စူး ညည်း အိပ်ရာဝင်လို့ရပြီ”

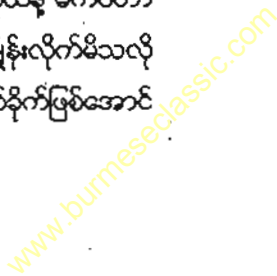
“စူး မေးခွန်းတွေအတွက် မာမိမှာ ဖြေစရာမရှိဘူးလား”
အရဲကိုး တုံ့ပြန်မှုအတွက် မာမိက အကြည့်စိမ်းနှင့် ဟင်းခနဲ

အပြင်းချကာ -

“ငါ့ကို မေးခွန်းထုတ်ဖို့ အတိုက်အခံလုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ အပြစ်တင်ဖို့ စဉ်းစားထားရင် အားကိုရှာလာခဲ့”

“စူးကို အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းနေတာလား”

“ငါ့အချိန်မှာနေချင်ရင် ငါ့ကို ကလန်ကဆန် မလုပ်ဖို့ သတိပြုရင်တော့ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ခိုင်းတာကလွဲရင် လိုအပ်တာ ဖြည့်ဆည်းနေတယ်၊ မတင်းတိမ်ဘဲ ပိုပိုသာသာ လိုချင်နေတာတွေ ငါမပေးဘူး၊ ဘာလို့ ကိုယ့်သားသမီးကို ဒီလိုမျိုး ပြောရက်တာလည်းလို့ မတက်နဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်တာ ဘာတော်ကြာနေပြီ အခုလည်း ငါ့အချိန်တွေကို ဖြုန်းလိုက်မိသလို နေပြီ စူး နောက်တစ်ခါ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ငါ့ကို မတိုက်ခိုက်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့”

အောက်စက် စကားလုံးများဖြင့် ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုနေကြသည်။ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် စူး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာသည်။ အနီရောင် အပွင့်အခက်များဖြင့် ကော်ဖောခင်းပေါ်မှာ မျက်ရည်တို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျဆင်းကုန်သည်။

အပယ်ခံသားသမီးနှင့် အပြစ်ဖယ်ခံ သားသမီး ဘာတွေ့ကြားကြားသလဲ သိချင်လှ၏။

ဒီတစ်ည ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်။ မိဘအရိပ်က သူ့အတွက် အေးမြသည်ဟု တင်စားကြသော်လည်း စူးအတွက် အပူပူလောင်လှသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ဘုရားခန်းက ထွက်လာသည့် ကြီးကြီးခိုင်ခိုင်က စူးမျက်နှာလေးကို အရင်ဆုံး သတိထားမိသွားသည်။

“တစ်ညလုံး ငိုထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ပါလား၊ ဘာတွေ့ကြားပြန်ပြီလဲ စူးလေး ဟင်”

အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းထိ ဆွဲခေါ်လာရင်း ကြီးကြီးခိုင်ခိုင်က သည်းညည်းညည်းဖြင့် စူးကို ဖက်ပြီး စူး ရှိုက်ငိုမိပြန်၏။

“မာမိက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သူ့စိမ်းဆန်ဆန်နဲ့ တာလဲ ကြီးကြီးခိုင်ခိုင်က စူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မာမိရဲ့ အတိတ်တစ်ခုကို အမှန်းအပြီး အာလာတော့ ရှိနေလား၊ ပေးကမ်းကျွေးမွေးထားနေတာ မိဘတစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာမေတ္တာအမှန်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့”

ကြီးကြီးရယ်”

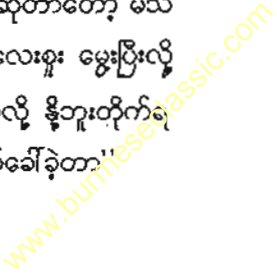
“စူး သမီးလေး”

“ဖေဖေရဲ့ အစ်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြီးကြီးတစ်ခုခုသိထားတာရှိရင် စူးကိုပြောပြပါ၊ စူးသိချင်တယ်၊ စူးကို ပြောပြပါ”

မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်နေသော စူးမျက်ဝန်းလေးက သိချင်စိတ်တွေ စိတ်ဝင်စားမှုတွေဖြင့် အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ ကြီးကြီးခိုင်ခိုင်က စူးပခုံးလေးကို ဖြူဖက်ကာ ထမင်းစားပွဲက ဆီခွံတွေဆီ ဆွဲခေါ်လာသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ ကြီးကြီးခိုင်ခိုင်က ဝင်ထိုင်၏။

“ကြီးကြီးခိုင်ခိုင် မာမိအကြောင်းပြောဖို့ အဲလောက်တောင် တွေးမနေလား၊ မာမိ အိပ်ရာက မနိုးလောက်သေးပါဘူး၊ ပြောပြပါကြီးကြီးခိုင်ခိုင်က စူးရဲ့အချိန်က အကြောင်းတွေက စပြီးပြောပါ”

“အင်း ကြီးကြီးခိုင်ခိုင်က စူးရဲ့အချိန်ကဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်လဲသမီးရယ်၊ သမီးဖေဖေနဲ့ မာမိက အဆင်ပြေပြေပါပဲ၊ မောင်မောင်ခိုင်ထက် မိုးမဒီခင်က ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ငယ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုဆုံစည်းပြီး လက်ထပ်ထားကြတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ကြီးကြီးခိုင်ခိုင်က ရောက်လာတော့ သမီးလေးစူး မွေးပြီးလို့ အဲဒီအခါက လောက်ရှိပြီထင်တယ်၊ မိုးမဒီခင် နို့မထွက်လို့ နို့ဘူးတိုက်ရဖို့အတွက် စူးကိုလုပ်ရမှာနဲ့ မောင်ကျော်ခိုင်က ဖုန်းဆက်ခေါ်ခဲ့တာ”

ကို လက်ညှိုးထိုးခိုင်းစေလို့ရမှာပေါ့။ ကိုယ့်က အောက်သက်မကျေရင် သူများလိမ်ညာတာ၊ နှိမ်ချတာ တင်စီးတာ ခံသွားရမယ်။ ဒီအစွယ်ကတည်းက အလေ့အကျင့် မလုပ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးကိုကို”

ချေပလိုက်သော စကားတွေက ပညာသားပါပါ သိပ်လှပနေခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူမ စိတ်ချသာအောင် အရှုပ်လေးတွေ ဝယ်ပေး လက်ဆောင်လေးတွေ ဝယ်ပေး ဖြင့် ချောမော့သည်။ သူမလည်း ဒီဘာမေတ္တာ မစော်ကားမိအောင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ မငြိုးငြင်ခဲ့ပါ။

အခုတော့ ခံစားကတ်လာသော နှလုံးသားက ဥပေက္ခာနှင့် စိမ်းသက်မှုများကို ခံနိုင်ရည်မရှိ။ ရင်မှာ တင်းကျပ်နာကျင်ထဲ ရင်း ဝေဒနာတို့ ဖွင့်အံ့ပေါက်ကွဲထွက်ချင်လာသည်။

မိဘအချစ်မခံရသော သားသမီးရဲ့ အတွင်းကြေခံစားချက်တွေကို ဘယ်သူနားလည်ပေးနိုင်မလဲ။

“စူး သင်တန်းသွားတော့မယ် ကြီးကြီး”

“ဟင် ဘာမှ မချက်မပြုတ်တော့ဘူးလား။ သမီးအမေ မနားစာစားဖို့ ဘာမှ မလုပ်ပေးတော့ဘူးလား။ ပြဿနာ တက်နေပါဦးကွယ်။ ကိုယ့်က သမီးပဲဥစ္စာ၊ သည်းခံလိုက်ပါ”

“စူး ဘာလုပ်ပေးပေး သဒ္ဓါတရားပေါက်အောင် ပြန်ရေးရေး စားဖူးလို့လား။ အပြစ်မြင်နေတဲ့ မျက်လုံးချကြည့်ပြီး အပြောပြော

ပြောတွေနဲ့ နှိပ်စက်နေတာ အပြစ်တမ်း ခေါင်းငုံ့အနံ့ပေး မနေချင်တော့ဘူး ကြီးကြီး။ မော့မကြည့်ရဲပေမယ့် ရင်မဆိုင်မိအောင်တော့ ကြီးစားချင်တယ်”

“အရွဲတိုက်ဖို့ တုံ့ပြန်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ သမီးရယ်။ ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်ဝတ္တရားတွေလည်း မပျက်ကွက်ပါစေနဲ့။ အတိုက်အခံလုပ်ရင် သမီးကို သူပိုမုန်းသွားမှာပေါ့”

စူး အံ့ကြိတ်မိသည်။ မျက်မည်တွေ ပိုးငိုးပေါက်ပေါက် ထပ်ထပ်လာ၏။ ရင်တွေထဲက တဆစ်ဆစ်နှင့် ခံရဆိုးလှ၏။ မာမိရဲ့အမုန်းခံစားမှုမှာ တရားခံအစရှာမရတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ မိခင်တစ်ယောက်ကို သူများတွေလို မေမေဟု ခေါ်ချင်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ဖေဖေကိုသာ ဖေဖေလို့ ခေါ်ခွင့်ရခဲ့ပြီး မာမိကတော့ မေမေဟု ခေါ်ခွင့်မပေးခဲ့။

ဒါကရော ဘယ်လိုအကြောင်းအချက်ကြောင့်များလဲ။

မာမိရဲ့ သိုသိပ်မှုများအတွက် သူမမှာ သိချင်တာတွေ များများနေသည်။

နင်က ငါ့သမီးအရင်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အိမ်မှာ မနေနဲ့ဟု ဆိုချက်စက်စက်ပြောပြီး နင်ချမခံရတာမှ လွဲ၍ သူမက မာမိအတွက် ချစ်မိသက်သက်။

www.burmeseclassic.com

ဆရာမမျှတမှာမဟုတ်ပါလား။

ဒါမှ သူ့ရင်ထဲ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်တွေ ဖွင့်ထုတ် အထွက်လာကြမည်။ ထိုအချိန်ရောက်မှလည်း စိတ်သက်သာပေါ့ပါး ချလိမ့်မည် ထင်၏။

သူမ မနက်က ဘာမှမစားတော့ဘဲ ကားလေးမောင်း၍ ညွှက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်ရောက်မှ မန်နေဂျာ မင်းဇော်ဆီ ဖုန်းဆက် ၍ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ချိန်းလိုက်သည်။

သူမ ဟိုတယ်သီးသန့်ခန်းလေးအတွင်း စားသောက်နေစဉ်မှာ မင်းဇော် ရိုက္ခိုးစွာနှင့် ရောက်လာသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ မင်းဇော်”

ထိုင်ခုံနောက်မှိုမှာ ကျောက်ကပ်၍ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးမှာ ကော်ဖီ နှုတ်လေး တွေကပ်ရင်း မေးတော့ မင်းဇော်က မျက်မှန်အမည်းကြီးကို အဖွဲ့ပေါ် လှမ်းတင်လျက် -

“တော်တော် ယိမ်းယိုင်နေပါပြီ၊ နာလန်မထူနိုင်တော့မယ့် အချိန် ရောက်ဖို့တောင် သိပ်မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်”

မင်းဇော်ကကားကြောင့် ကော်ဖီခွက်လေးကိုချပြီး ဒေါ်မိုးမဒီခင် အသုံးလေး ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဒေါ်တင်တင်သော်ရော သူ့သား ဘာလုပ်လုပ် ကျန်းနေတာ ဟု သိပြီလား”

အခန်း (၉)

ထမင်းစားခန်းထဲက မေခိုင်နှင့် စူး အခြေအတင်ပြောနေ ကြသည့် စကားသံတွေကြားပြီး မိုးမဒီခင် ခပ်မဲ့မဲ့ နှုတ်ခမ်းတော် လှုပ်ရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

စူးက မခံချင်စိတ်တွေများပြီး ဖွင့်အံပေါက်ကွဲပစ်ချင်ပြီထဲ မျက်နှာတစ်ချက်မော့ကာ ဆံနွယ်တွေသပ်၍ မျက်ခုံးပင့်မိ၏။ နှုတ် လှန်ထိုး တုံ့ပြန်တတ်လာသော အရွယ်ရောက်လာလို့လား။ မိမိလည်း လုပ်သမျှ ပြောသမျှ ငြိမ်ခံနေတတ်တာကို မကြိုက်ပါ။ တိုက် ခိုက်ခံချင်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အနည်းအကျဉ်း တုံ့ပြန်တာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားသည်။

တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ကျင့်နေရတာထက် ယှဉ်ပြိုင်မှုရှိလာ

“မသိသေးဘူး ထင်ပါတယ်။ ဦးနှိုင်းမဟာနဲ့ သူမိန်းမက အတတ်နိုင်ဆုံး မအေးနဲ့သမီးလေးမသိအောင် စီးပွားရေးကိုထိန်းလုပ် နေကြပါတယ်။ အခု သူတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို ထုခဲ့ပြီး ဆောက်လုပ်ရေးတစ်ခုမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြည့်မယ်လို့ သတင်းရထားပါတယ်။”

“ဪ ခက်လိုက်တာ၊ မိဘအမွေအနှစ်ဖြစ်တဲ့ သူကုန်းကောင် တဲ့အလုပ်မှာတောင် ယဲ့ယဲ့ပဲ ရှိတော့တာ မကျွမ်းကျင် နားမလည်တဲ့ အလုပ်ကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီးမလို့တဲ့လား။ အဟင်းဟင်း မင်းဇော် ဒီတစ်ခါ တော့ မင်းပါးပါးလေး ပုတ်နိုင်ရင်တောင် အဆင်ပြေနေပြီထင်တယ် ဒီတာဝန်ကိုရော မင်းယူနိုင်တယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကိစ္စက အချိန်သိပ်မပေးရလောက်ပါဘူး။”

ဒေါ်မိုးမဒီခင် နှုတ်ခမ်းလေးပိတ် ပြုံးနေတာက အဆိပ်ပြင်း လှသည်။ မျက်နှာလေးက သွေးရောင်လွှမ်းနေသလို မျက်လုံးတွေက စူးစူးရှဲရှဲ အရောင်လက်တောက်ပနေ၏။

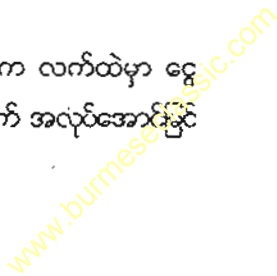
အကြောင်းအရာက ဘယ်လောက် နာကြည်းစရာကောင်း နေခဲ့သည် မသိသော်လည်း ဒေါ်မိုးမဒီခင်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေကို ပါရီ ဖြည့်ပေးနေရသော မိမိရင်ထဲမှာတော့ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ ကော့ စိန်နေရသည်။ တိုက်ခိုက်မှုတွေ အစပျိုးခဲ့တာ ငါးနှစ်လောက်အတွင်း

မိသေးသည်ဆိုပေမယ့် ထိထိရောက်ရောက် ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ဦးနှိုင်း မဟာ အထိနာနေခဲ့တာ သူသိသည်။

“မန္တလေးက မိသားစုလက်မက်ပွဲရုံကြီးကို နှိုင်းမဟာ ဦးစီး ပြီး လုပ်နေတယ်။ သူ့မိန်းမရလိုက်တဲ့ အမွေအနှစ်ပေါ့။ အဲဒီကိစ္စ အတွက် မင်းလုပ်ရမှာက သူ့ပွဲရုံကို တင်ပို့ပေးမယ့် ရှမ်းပြည်က နန်းပစ္စည်းတွေမှန်သမျှ သူ့ဆီရောက်မလာနိုင်အောင် ပစ္စည်းထွက်တဲ့ နေရာတွေထိ ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး အမြင့်ဆုံး ဈေးပေးပြီး ဝယ်ပါ။ ပြီးရင် တခြားပွဲရုံတွေမှာ အနိမ့်ဆုံး ဈေးနှုန်းပြန်ပြီးသွင်း။ အဲလိုလုပ်လိုက် တာနဲ့ တခြားပွဲရုံတွေက မြို့တွေ နယ်တွေက ဝယ်လက်တွေကို အနာချိုချိုနဲ့ ပြန်ဖြန့်လိမ့်မယ်။ အဲလိုကိစ္စ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်လာရင် နှိုင်းမဟာ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ နှိုင်းမဟာကျရှုံးပြီး မင်းလုပ်တာတွေ အောင်မြင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နှလုံးရောဂါသည် မင်းအမေကျန်းမာရေးနဲ့ မင်းအိမ်မိသားစု စားဝတ်နေရေးအားလုံး ငါတာဝန်ယူမယ်။”

အဲဒီလို အမိန့်တွေနှင့် စည်းရုံးလာသောအခါ သူတစ်ပါး မိသားစုပျက်အောင်လုပ်ရသည့်အတွက် တရားသလား၊ မတရား သလား သူ မတွေးမိခဲ့။

ကိုယ့်အိမ်မိသားစု အဆင်ပြေရုံတင်မက လက်ထဲမှာ ငွေ ကြေးများများစားစား ကိုင်တွယ်သုံးစွဲရသည့်အတွက် အလုပ်အောင်မြင် ဖြစ်တစ်ခုသာ စိတ်ဇောသန်နေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်မိုးမဒီခင် စိစဉ်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကြီးစားခဲ့ချိန်မှာ ဦးနှိုင်းမဟာ နှစ်နှစ်အတွင်း ရန်ကုန်ကို ဆန်ဖြုတ် ဆုတ်ပြန် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

စီးပွားရေးတစ်ခု လုပ်ရာမှာ နေရာတစ်နေရာရဖို့အတွက် စိတ်ရော ကိုယ်ရော ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာရော အချိန်တွေ အကြာကြီး ရင်းနှီးမြှုပ်ရပေမယ့် ပျက်စီးဖို့ရာ လွယ်ကူလှသည်။

အခု အထည်အလိပ်ကိစ္စတွေမှာလည်း ဒေါ်မိုးမဒီခင်က သူ့ကို ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ နိုင်ငံခြားအထိ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

“ပီပီခိုခို သေသေသပ်သပ် ဖြစ်ပါစေ၊ နိုင်ငံတကာဈေးကွက် မှာ အချိန်တိုတိုနဲ့ ဝင်မွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစား၊ အဓိကက နှိုင်းမဟာ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကျဆုံးစေချင်တာ၊ ငွေဆိုတာ လူတွေနဲ့ သည်းခြေကြိုက်ပါ။ တခြားလူတွေကို မထိခိုက်အောင်လုပ်ရင် ဘယ်သူ မှ သတိမထားမိနိုင်ဘူး။ ငါ့ဘက်က လိုအပ်သမျှငွေကို ဖြည့်ဆည်း ပေးမယ်၊ အောင်မြင်ပြီဆိုရင် မင်းမိသားစု အိမ်ကောင်းကောင်းနဲ့ နေရမယ် ဟုတ်ပြီလား”

မက်လောက်စရာ အခွင့်အရေးပါ။ အဖေဆုံးပြီးကတည်းက မပြေလည်မှုတွေနှင့် နှပန်းလုံးနေခဲ့ရသော သူတို့မိသားစုအတွက် ဒေါ်မိုးမဒီခင် ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ အရမ်း ချမ်းသာချင်နေသော ဇနီးမယားနှင့် သားသမီးနှစ်ယောက်လည်း ရှိနေ

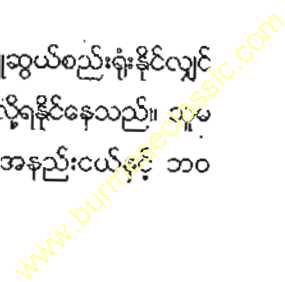
သည့်အတွက် သူကတော့ ဒေါ်မိုးမဒီ ခိုင်းသမျှလုပ်နေရတာကိုပင် ပျော်နေကျေနပ်နေခဲ့သည်။

ကိုယ့်အတွက်လည်း လူပေါ်လူညွန့် ခူးရသည့်ပညာတွေ ရနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဦးနှိုင်းမဟာရဲ့ ကျဆုံးမှုတွေကို ကြားတိုင်း ပြီးနေတတ်သည့် ဒေါ်မိုးမဒီခင်ကို သူလေးစားရပေမည်။ ဒီကိစ္စ အောင်မြင်ရင်ရော ဒေါ်မိုးမဒီခင် ဘယ်လို အခွင့်အရေးပေးဦးမည် သိ။

“ဒီကိစ္စက နောက်ဆုံးအခြေအနေ ဖြစ်သွားမယ်ထင်တယ်၊ အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် မင်းနာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ ငွေသိန်းတစ်ရာ အပ် သားပေးမယ်၊ မင်းလည်း ကောင်းကောင်းအနားယူလိုရပါပြီ၊ မင်း သားနဲ့သမီး အလုပ်လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့ရတာနာဆိုင်မှာ အလုပ် ပေးရမှာပေါ့၊ အဆင်ပြေလောက်တယ် မဟုတ်လား မင်းဇော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ပြေမှာပါ။ ကျွန်တော် ပြေအောင် ကြိုးစား မှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခုလို ကြည့်ရှုစောင့်မပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ နောက်အကြောင်းကိစ္စတွေ ရှိလာရင်လည်း ကျွန်တော် တို့ ခိုင်းပါ ခင်ဗျာ”

ဒါပါပဲ၊ ဒီလောကမှာ ငွေကြေးနှင့် မြူဆွယ်စည်းရုံးနိုင်လျှင် အောင်မြင်မှုတွေကို အစိမ်းလတ်လတ် စားသုံးလို့ရနိုင်နေသည်။ သူမ အလှည့်တုန်းက ဒေါ်တင်တင်သော် ငွေကြေးအနည်းငယ်နှင့် ဘဝ

တစ်ခုလုံးကို စုတ်ပြတ်သတ်အောင် လုပ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ
ကို ကောင်းလုံးတွေနှင့် အဆုံးစွန် ဖော်ကားနှိမ်ချခဲ့၏။

နှိုင်းမဟာကရာ ဘာထူးလို့လဲ၊ ဘဝတစ်ခုလုံး ဝါးမျိုပြီး
တာဝန်မဲ့ခဲ့၏။ ငွေကြေးနှင့် ကာမဆန္ဒကို ပိုင်းဖြတ်ခဲ့သည်။ ကြေးစား
မိန်းမအသွင် ဆက်ဆံခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို လက်
တုံ့ပြန်ခွင့်ပေးသော ကံကြမ္မာကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။

ဒါမှ ဒီလိုလူမျိုးတွေ မျိုးတုံးသွားရမှာ မဟုတ်ပါလား။ ရင်ဆိုင်
က အငြိုးအတေး အကျိတ်အခဲက ဘယ်တော့မှ ကြေပျက်နိုင်မည်
မထင်ပါ။

ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့လာနိုင်တဲ့နေ့တွေ ရှိလာဦးမှာပါ။ နှိုင်းမဟာ

အခန်း (၁၀)

အံ့ပိုင်းညိုမည်းနေသော မိုးသားပြင်က မိုးစက်မိုးပေါက်လေး
တွေ ကြွေကျလာ၏။ ကျောပိုးအိတ်လေးထဲမှာ ထီးပါလာပေမယ့်
ဗူး ထုတ်မဆောင်ဘဲ သင်တန်းရှေ့က ကော်ဖီခိုင်လေးထဲကို ခပ်သုတ်
သုတ် ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

သင်တန်းချိန်စောနေသေးသည့်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့်
အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ဖြုန်းရမည်။ အပြင်ရှုခင်းကို မြင်ရနိုင်သော
ဆိုင်နေကျစားပွဲလေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း စားပွဲထိုးလေးကို ကော်ဖီ
ပြင်းပြင်းတစ်ခွက် မှာလိုက်၏။

“ဟင်”

သောတလင်ခရူဇာကားလေး သင်တန်းရှိသော ကွန်ဒို

ကားပါကင်ဘက် မောင်းဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်၏။ ခဏအကြာမှာ အနွယ်တော်ကို ထီးလေးမိုးပေးလျက် ပြန်ထွက်လာပြီး ကားလမ်းတစ်ဖက်မှာ ကားတွေ ရှင်းအောင် ရပ်စောင့်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဒီကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ လာကြည့်ဖို့ ဖြစ်မည်။ ကားတစ်စီးထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူစီးလျက် သွားလည်း အတူ၊ ပြန်လည်း အတူတူ။ ဘယ်လိုရင်းနှီးပတ်သက်မှုမျိုးလဲ။

သောတ အပြီးကို အနွယ်တော်က အမြဲတမ်း ကြည့်ခွင့်ရပေးမည်ပေါ့။ သောတကလည်း အနွယ်တော်ရဲ့ ဆံနွယ်ရှည်တွေကို အနံ့တိုင်းလိုလို ငေးမောခွင့်ရနေခဲ့သည်လား။

“ဟာ စူးက အရင်ရောက်နှင့်နေပါလား။”

“ဟုတ်ပဲ၊ စူးက အနွယ်တော်တို့ထက်တောင် ပီရိယကောင် နေတယ်”

အသံပေး၍ သောတနှင့် အနွယ်တော် ထိုင်ခုံလေးတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဒီတစ်ခါလည်း သောတနှင့် အနွယ်တော်က နီးကပ်စွာ နှစ်ယောက် နေ၏။

စူးရင်ထဲ တလုပ်လုပ်နှင့် သဝန်တိုစိတ်တို့ ကိန်းအောင်းနေသည်။ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး ဘယ်လိုလူနှင့်မှ မဖြစ်ဖူးပါ။

“အနွယ်တော် ဘာသောက်မလဲ၊ မိုးအေးတော့ အအေး

သောက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကော်ဖီပူပူလေးသောက်ပါလား။”

“အင်း ကောင်းသားပဲ၊ သောတလည်း ကော်ဖီသောက်မှာ ဟုတ်လား၊ အနွယ်တော်လည်း ကော်ဖီသောက်မှာပေါ့”

“ညီလေး ကော်ဖီပူပူမွှေးမွှေးလေးနှစ်ခွက်”

သောတသောက်ဟာ အကြိုက်ချင်းတူနေသလိုလို လိုက်သောက်နေသော အနွယ်တော် အိုင်ဒီယာက ဘယ်လိုခွဲဆောင်မှုမျိုး သောတ အပြီးကလည်း အနွယ်တော်အကြိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးရတာကို ကျေနပ်ကြည်နူးနေသလိုပင်။

“စူး ငြိမ်နေပါလား၊ ဒီသင်တန်းတက်ရတာ မပျော်ဘူးလား” သောတရဲ့ ဂရုစိုက်မှုက အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထက်

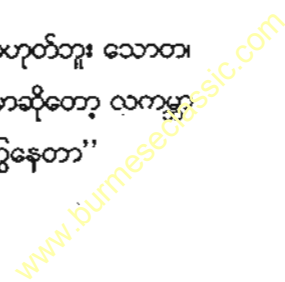
ပိုမိုထင်။ စူးက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ -

“အပျော်ဆိုတာ စူးအတွက် ရှားပါးကုန်ပဲ၊ ဘယ်နေရာနေနေ တွေ့လုပ်လုပ် စိတ်မပါဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ရည်းသက်သက် လွှင့်နေတာ”

စူးအဖြေကြောင့် သောတ မျက်ခုံးပင့်သွား၏။

“မင်းကို မြင်ရတာတော့ လန်းနေတာပါပဲ၊ မထင်ရက်စရာ စူးရား မင်းပုံပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ပုံပြင်ဆိုရင် ဒီအထိ သယ်လာဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး သောတ၊ ခင်ထဲမှာ ထားခဲ့လိုက်တယ်၊ တကယ့် ဒရမ်မာဆိုတော့ လကမ္ဘာလည်း သွားသိမ်းထားလို့ မရဘူး၊ တကယ်ကြွေနေတာ”

“ဪ”

တစ်လုံးတည်းသော အာမေဇိုတ်သံတိုးသဲ့သဲ့လေးဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည့် သောတက အနွယ်တော်အတွက် ကော်ဖီကို နှစ်လေးနှင့် ဂရုတစိုက် မွှေပေးပြီးမှ -

“အိမ်တွင်းကိစ္စကြောင့် ဆိုရင်တော့ မိမိစုချင်ပါဘူး။ အကြောင်းဆိုရင်တော့ တို့တွေ တွေ့ဖူးအောင် ခေါ်လာပြလေ လိုအပ်ပေမယ့် ဖျောင်းဖျောင်းပေးမယ်”

“အချစ်က ဘဝအတွက် ရေးကြီးခွင်ကျယ်ကိစ္စလား သောတရယ်၊ တို့မာမိနဲ့ သူစိမ်းတွေလို ဖြစ်နေတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ။ အိမ်မှာ ငရဲခဲနေရသလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် အိမ်က စောစောထွက်တာ။

သောတ သနားလာအောင် မျက်ရည်တွေဝဲလျက် ပိုမိုသော စူးကြေပြလိုက်သည်။ အနွယ်တော်တောင် ဝိုင်ဝိုင်လေးနဲ့ သောတကို လက်တို့သတိပေး၏။

“ဘာလို့ လျှောက်မေးနေတာလဲ သောတရယ်၊ နှစ်အားနာစရာ”

“ဪ” ရင်ထဲက ခံစားနေရရင် တစ်ယောက်ယောက်ရင်ဖွင့်လိုက်တော့ သက်သာတာပေါ့။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်တော့ သက်သာတာပေါ့။ တို့တွေက သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တာပဲ။

ဝန်းနုရောင်နီဒါနီ

ဦးစွာ အားပေးသင့်ရင် အားပေးရမှာပေါ့”

သောတစကားကြောင့် စိတ်သက်သာပေါ့ပါးသွားကာ စူးပြုံးလိုက်သည်။ သောတရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုက စူးရင်ကို ထိရစေ၏။

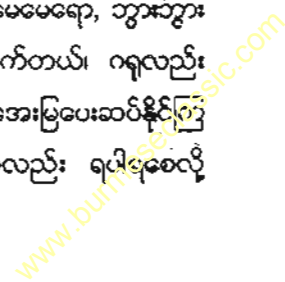
“သောတနဲ့ အနွယ်တော် မိဘတွေက ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်၊ သောတတို့ကို အရမ်းချစ်ကြလား”

“ချစ်တာပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက စီးပွားရေးအတွက် နိုင်ငံခြားမှာသာ သွားနေကြတာ ကိုယ်မွေးနေ့ရောက်တိုင်း တစ်နှစ်တစ်ခါ ရောက်အောင် ပြန်လာကြတယ်။ ညတိုင်းလည်း ဖုန်းအပြဲဆက်တယ်။ သို့အင်္ဂါသမျှလည်း ဟိုကနေ အကုန်ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဘွားဘွားရှိနေလို့ ထားရတာ ကိုယ့်ကို လူပေါင်းမှားပြီး ပျက်စီးစရာပဲ။ စိတ်မချကြဘူး”

“အနွယ်တော် မိဘတွေကရော”

သောတမိဘတွေရဲ့အချစ်ကို အားကျတာ၊ အနွယ်တော်တော်လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။ အနွယ်တော်က ပြုံးကျယ်နေသော မှတ်ဝန်းလေးဖြင့် စူးကို အားနာစွာကြည့်ပြီး -

“အနွယ်တော်ကိုလည်း ဖေဖေရော၊ မေမေရော၊ ဘွားဘွားရော အရမ်းချစ်ကြပါတယ်။ အလိုလည်း လိုက်တယ်၊ ဂရုလည်း စိုက်တယ်။ ရင်ထဲက စကားကိုပြောရရင် ဒီလိုအေးမြပေးဆပ်နိုင်ကြတဲ့ မေတ္တာမျိုး၊ ဒီရင်ခွင်မျိုး နောင်ဘဝမှာလည်း ရပါရစေလို့

ဆုတောင်းမိတယ်”

“စူးကတော့ မင်းတို့လို မဟုတ်ဘူး။ အာယာတတွေနဲ့ နှစ် ဘျှပ်နေတဲ့ မာမိရဲ့ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ဒီဘဝမှာတောင် မနေချင်ဘူး နောင်ဘဝဆိုတာကိုလည်း မေတ္တာတွေနဲ့ ကင်းဝေးရမယ်ဆိုရင် ငါ့ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတယ်”

“ဟာ စူး အဲလိုကြီးမပြောရဘူးလေ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဘယ် လောက်ရဲခဲလိုက်သလဲ၊ မိသားစုအသိုက်အမြှိုဆိုတာ ပိုပြီးတော့တောင် ရဲခဲသေးတယ်၊ တချို့လူတွေ အဲလို ဆုတောင်းမှားလို့ မိမိရှိ ဝေ ကြီးပြင်းခဲ့ကြတာ မင်း မမြင်ဖူးဘူးလား၊ မင်းမှာ အမိအဖ စုံစုံလင်လင် နဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာဆိုရင် ဒါဟာ ကံကောင်းခြင်းပဲ”

စူး နာနာကျင်ကျင်ပြီးလိုက်မိပြီး မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြာ ကြမ်း ပွတ်သုတ်ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

“မိဘတိုင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပေးတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အတ္တအတွက် အသုံးချဖို့ သားသမီးကို အဖြည့်ခံ သက်သေ ဖွေးလာတဲ့ မိဘတွေလည်း ရှိကြပါတယ်၊ ကာမဆန္ဒကို အာသာဖြေ ဖယ်လိုချင်ဘဲ ရလာတဲ့ သားသမီးကိုရော၊ တချို့မိဘတွေ တန်ဖိုးထား တတ်ကြလို့လား၊ မိဘတွေရဲ့ အချစ်ခံရတဲ့ နင်တို့တွေက ဒါတွေ ပြောလို့ နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဟင်း ဟင်း၊ ငါ့သောကလေး နင်တို့ကို ကူးစက်ကုန်ပြီထင်တယ်၊ ဆောရီးပဲဟာ”

“စူးရယ်”

ရင်ထဲက တီးတိုးညည်းညူဖြစ်သည်။ အညတရ မဟုတ်ပေ သူ့ ဘဝမလှတာကို စာနာမိသည်။ စကားစပြတ်အောင် နာမိကြည့် ပြီး ထရပ်လိုက်၏။

“သင်တန်းတက်တော့မယ်ဟ၊ သွားရအောင်၊ ခြောက် စူး မင်းမှာ ထီးပါလား၊ မပါရင် အနွယ်တော်နဲ့ အတူတူဆောင်းလေ၊ ဒီအတိုင်း ပြေးသွားလိုက်မယ်”

“နေပါစေ၊ စူးမှာ ထီးတော့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဆောင်းချင် ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြောဆိုပြီး ထိတွေ့တော့ ရင်ထဲကအပူ သက်သာချင် တက်သာနိုင်တာပေါ့”

စူးက ဒီအတိုင်း မိုးရေလဲ ထွက်သွားသည်။ ထီးဖွင့်နေလျက် သောတ လှမ်းခေါ်နေပေမယ့် စူးက နောက်ကို ယောင်ရွံ့တောင် မညှိမကြည်။

ရှင်းဘောင်းဘီ၊ တီရှပ်နှင့် အပေါ်က ဝတ်စုံအနက်လေး သင်္ဘောဝတ်ထားသော စူးက သားရေကျောပိုးအိတ်အသေးလေးကို ပခုံး သစ်ဖက်မှာ စတိုင်လ်ကျကျ လွယ်လျက် ခြေလှမ်းတွေက တက်ကြွ နေပုံလှသည်။ ပခုံးပေါ်မှာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ လိပ်ခွေကျနေသော ဆံနွယ်တွေ သတ်ခနဲ ခါထုတ်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးသွား၏။

“သောတ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားမယ်လေ”

“ဪ အင်း ကားရှင်းမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေတာပဲ
စူးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမောနေမိရာမှ မလုံမလဲ ဆင်ခြင်
ပေးလိုက်ရသည်။

ထီးဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ ဆောင်းလိုက်သောအခါ ခန္ဓာ
ကိုယ်ချင်း ထိကပ်ပွတ်တိုက်သွား၏။ အန္ဓယ်တော်ရဲ့ ဆံနွယ်တို့
တန်ဖိုးကြီး ရှန်ပူရနဲ့ သူ့နှာခေါင်းဝမှာ တိုးဝှေ့ကျီစယ်လာသည်။

“ဟာ မိုးရေတွေ စိုရွှဲကုန်ပြီ သောတ”

အန္ဓယ်တော်က အသံစူးစူးလေးဖြင့်အော်ရင်း တွန်းတွန်း
တိုက်တိုက်ဖြင့် သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တွဲခိုလိုက်၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အထိအတွေ့က ဒါ ပထမဦးဆုံး
မို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်း ဖြစ်သွားသည်။ ခပ်သုတ်သုတ်
ပင် လမ်းတစ်ဖက်ကို အမြန်ကူးလိုက်ရ၏။ ကွန်ဒိုအောက်ထပ် က
ပေါက်ကုန်ရောက်လာပြီး ထီးကို ပိတ်လိုက်မှ အန္ဓယ်တော်က သူ့လက်
မောင်းကို တွဲခိုထားသော သူ့မရဲ့လက်လေးတွေကို လွှတ်လေ၏။

ခုမှ သတိထားမိသွားသလိုဖြင့် သူ့မမျက်နှာလေး ပန်းချေ
ရောင် ပြေးသွားသည်။ သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ သင်တန်း
ရာ လေးလွှာအိ ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းမြန်မြန်နှင့် တက်လာခဲ့သည်။

“နေဦးလေ သောတ၊ အန္ဓယ်တော်ကို စောင့်ဦး”

အပေါ်ထပ်အဖြစ် ဝတ်လာသော အနက်ရောင်ဂျာကင်အင်

ကို နောက်ကနေ ဆွဲထားရင်း အန္ဓယ်တော် အော်သည်။ သူ့ကို
ပြေးလိုက်တက်နေရသည်မို့ သူ့မမောလည်း မောနေ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း အတူတူ သွားရမှာကို အန္ဓယ်တော်ကို စောင့်ပြီး
ဆက်ပေါ့၊ အောင်မယ်လေး မောလိုက်တာ”

လျှာလေးထုတ် ဟောဟဲ့လိုက်ပြုပြီး အန္ဓယ်တော် ပြောင်စပ်
လုပ်နေသေး၏။

“အောင်မာ ကွန်ဒိုက တိုက်ခန်းတွေလို မြင့်တာလည်း
တစ်တန်း၊ တက်ရတာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိပါတယ်၊ လာ
အောင်မယ်”

ရယ်ချလိုက်ချင်တာကို မျှီသိပ်ပြီး အန္ဓယ်တော်လက်ကိုဆွဲ၍
ဆက်လာခဲ့သည်။

သင်တန်းခန်းမထဲအထိ အန္ဓယ်တော်လက်ကို ဆွဲဝင်လာခဲ့
သော သူ့တို့နှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေသော စူးနှင့် စက္ကန့်
တို့က အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။ ဖျတ်ခနဲ အန္ဓယ်တော်ကို လွှတ်
လိုက်မိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

နီးစပ်ရာ ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ဘာကို အားတုံ
ဖြစ်နေမှန်းမသိ၊ အန္ဓယ်တော် သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်
မိသွားသည်။ သင်တန်းဆရာ ပို့ချသမျှ ဘာတစ်ခုမှ လိုက်

မှတ်မရတော့ဘဲ စူး ကျောပြင်လေးကို ငေးမောကြည့်နေမိတော့ဘူး။

“အား”

စူးရဲ့ လည်ပြန်အကြည့်မှာ အကြည့်ချင်းဆုံပြီး အသံတိတ်အားခနဲ အော်မိလျက် ရင်တွေ ဖျပ်ဖျပ်ခုန်သွားသည်။ စူးရဲ့မျက်ဝန်းက ဘယ်လို ညှို့မာတ်တွေ ပါဝင်နေသည်လဲ။ နှလုံးသားနေရာက တဆတ်ဆတ်ခါနေပြီး နောက်တစ်ခါ အကြည့်ချင်းဆုံနိုးနှင့် ခိုးကြည့်ရတာကို အရသာ တွေ့နေ၏။

ဂျပန်စာသင်နေသော သင်တန်းဆရာက ကြီးကျယ်ခမ်းမာသော စန္ဒရားကြီးနှင့် အချစ်သံစဉ်တွေ ငြိမ်ညောင်းစွာ တီးဆတ်နေသည်လို။

အခန်း (၁၁)

“ဒီတစ်ခါ သင်တန်းတက်ရတာရော ပျော်ရဲ့လားသမီး။ မောင်သောတကရော ဂရုစိုက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဂရုစိုက်ပါတယ် မေမေရဲ့။ အမြဲတမ်း အပိုအကြို သုပ်ပေးနေတာကို သမီးက အားနာနေတာ။ သင်တန်းက တစ်ပတ်မှ ဆုံးရက်တည်းပို့ တော်သေးတာပေါ့”

“အားနာစရာတော့ မလိုပါဘူးကွယ်။ သူတက်ကအကြောင်း တိစွာနဲ့ လာမကြိုနိုင်တဲ့နေ့ဆိုလည်း အိမ်ကဒရိုင်ဘာ မောင်မြင့်ဆွေ ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းလို့ ရနေသားပဲ။ ပိတ်ရက်မှာလည်း အိမ်မှာ ဝင်ထွက်က စားသောက်ဖို့ ပြောထားတာ။ မိသားစုလို ရင်းနှီးစေချင်လို့လေ။ ဇီဝနဲ့ သမီးတို့ သင်တန်းမတက်ရဘူး မဟုတ်လား။ မောင်သောတအိမ်လာ

မယ်လို့ ပြောထားလားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခုနကဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ သူ့အဘွားက ထမင်း အတူတူမစားရင် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ ထမင်းစားပြီးမှ လာခဲ့မယ်တဲ့ မေမေ”

“ဪ ဟုတ်လား။ အေးလေ ဘွားအေကြီးကလည်း ဒီ မြေးလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ချစ်ရှာပေမပေါ့။ သမီးလည်း သမီးဘွားဘွားကို ထမင်းစားအောင် သွားခေါ်ချည်ဦးလေ။ သမီး ဘွားဘွားမနက်ကလည်း သွေးတွေတိုးလို့ဆိုပြီး ဘာမှ မစားထားဘူး ကွဲ့”

“ဟုတ် မေမေ သမီး သွားခေါ်လိုက်မယ်”

အနွယ်တော် မီးဖိုခန်းထဲက အပြေးလေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဘွားဘွားအခန်းရှေ့ကိုရောက်တော့ တံခါးခေါက်သံပေး၍ အခန်းတွင်း ဝင်လာခဲ့၏။

“ဘွားဘွား နေမကောင်းဘူးလား။ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မလားဟင်”

ဒရင်းဘတ်ခ်ပေါ်မှာ မိုန်းနေသော ဒေါ်တင်တင်သော်က မြေးအသံကြားတော့ ဖျက်လုံးလေး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လာသည်။

“ဆရာဝန်ခေါ်လောက်အောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ် မနွေက ဘာအစားမှားသွားလဲ မသိဘူး။ သွေးနည်းနည်းတိုးချင်နေ

ဘာပါ။ ဒါနဲ့ မြေးလေးဖေဖေရော ထမင်းစားပြန်လာပြီလား”

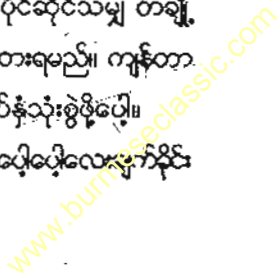
“မလာဘူး ဘွားဘွား။ ဒီနေ့ နိုင်ငံခြားက ပုစွည်းတွေ ရင် မယ်ဆိုလား။ အိမ်ကအစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားတာတဲ့”

“အင်း လုပ်ငန်းကိစ္စတွေက အဆင်ပြေရဲ့လား မသိပါဘူး ဘွယ် ဘွားဘွားကို ဘာမှ မတင်ပြတာကြာပြီ။ ဒီခေတ်က စီးပွားရေး အပြိုင်အဆိုင်တွေ များကများနဲ့ ကိုယ်က ခေတ်နဲ့အမီမလိုက်နိုင်ရင် ခက်ခဲနဲ့ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့မှာ ဘွားကလည်း ဒူးနာ ခါးနာ သွေးတိုးရောဂါ နဲ့ ဘာမှလည်း လုပ်မပေးနိုင်”

“ဘွားရယ် ဘွားက အသက်ကြီးလို့ အနားယူရတဲ့အချိန်မှာ မြေးလေးကြောင်း လူမှုရေးကြောင်း ဘာမှ မတွေ့ဘဲ ကျန်းမာရေး အာရုံအောင်သာ ဂရုစိုက်ပါ။ လာ ဘွား ထမင်းစားရအောင်နော်”

ဒေါ်တင်တင်သော်ကို အနွယ်တော် တွဲဖက်ခေါ်လာခဲ့သည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ဆိုတာ ဖရောအိုဘက် မရောက်သေးပေမယ့် သေချာ ဝေဒနာတစ်ခုခု စွဲကပ်လာပြီဆိုလျှင် ထူမတွဲဖက်ပေးမယ့်သူ အဆင်ပြေသည်။ မြေးမလေးက ကြင်ကြင်နာနာ ဂရုစိုက်မှုရှိလို့ ခက်ပါသေးရဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း မိမိမသေခင် ပိုင်ဆိုင်သမျှ တချို့ အထက် မြေးမလေးကို လွှဲပြောင်းပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားရမည်။ ကျန်တာ တော့ သားကြီးစီးပွားရေးအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသုံးစွဲဖို့ပေါ့။

“ဟော မေမေ ဒီနေ့ ဟင်းတွေအားလုံး ပေါ့ပေါ့လေးချက်ပိုင်

ထားပါတယ်။ မေမေ့မြေးအတွက် ပုစွန်တုပ်ကြော်ထားတာကိုလည်း သွားမစားလိုက်နဲ့ဦးနော်။ သွေးတက်နေဦးမယ်”

“အေးပါကွယ်၊ အေးပါ။ ရောက်ဖြစ်ပြီဆို အစားရှောင်ရတာ တစ်ခုကွပါလား။ ဒါနဲ့သမီး ညည်းယောကျ်ားရော အလုပ်အကိုင်တွေ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ”

မဝံ့မရဲ ခလုတ်တိုက်မတတ် ဖြေရင်း ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ရသည်။ ခုတစ်လော နှိုင်းမဟာ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတာ ဒေါ်တင်တင်သော်ကို အသိပေးလို့မဖြစ်သလို သမီးလေး မသိအောင်လည်း သိုသိုသိပ်သိပ် ဖုံးဖိနေရသည်။

အမှတ်မထင် သိသွားခဲ့လျှင် ဒေါ်တင်တင်သော်လည်း ရောဂါတိုးမည်။ သမီးလေးလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမည်။

ဒီလေးငါးနှစ်အတွင်းမှ နာလန်မထူနိုင်အောင် ချွတ်ခြံကုသ သော စီးပွားရေးကြောင့် နှိုင်းမဟာလည်း စိတ်ပင်ပန်း လှုပ်ရှား ဖြစ်နေရသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် အတွင်းကျိတ် တိုင်ပင်နေကြသည်။ သို့ပေမယ့် မိမိကလည်း အိမ်တွင်းအောင်းလျက် အပြင် လောကစီးပွားရေးကို ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်။

လင်ယောက်ျားကို စကားလုံးနှင့် အားပေးရုံမှလွဲ၍ မတတ်နိုင်။ အခုလည်း တခြားစီးပွားရေးတစ်ခု လုပ်ကြည့်မည်ဆိုပြီး နှိုင်း

ဟာ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားနေသည်။

ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်မသိ။

“မေမေ ထမင်းမစားဘဲ ဘာတွေ့ ဝိုင်နေတာလဲ”

“ဪ အင်း စားမှာပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးဘွားဘွားကို ထမင်း

မပြု ဘယ်အသီးအနှံနဲ့ အချိုတည်းဖို့ လုပ်ပေးရမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

သမီးရဲ့ သတိပေးမှုကြောင့် ပျာပျာသလဲ ပါးစပ်ထဲ ရောက်

အရာ အလျဉ်းသင့်သလို ပြောလိုက်ရသည်။ ဒေါ်တင်တင်သော်က

အကောင်းကို ယုံကြည်ပြီး ပီတီနှင့် ပြုံးနေကာ -

“အင်း မေမေ ရွေးမ၊ ရ ကံကောင်းပါတယ်။ ဒီလို အနီးကပ်

အပြင်ထွက်၊ မြေးမလေးက ကျောင်းကိစ္စ သင်တန်းကိစ္စ

အိမ်မှာ အမြဲတန်းမရှိ၊ အလုပ်သမားတွေဆိုတာလည်း မိသားစုဝင်

တွေကို ကိုယ်ခံရင်ဖိ မလုပ်ပေးတတ်ကြဘူးလေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

အိမ်ရယ်၊ သားအတွက်လည်း သမီးက အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းပါ”

“အဲဒီကျေးဇူးစကားတော့ မပြောပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ကျွန်မ

အိမ်ထောင်မရှိတော့ မေမေက ကျွန်မရဲ့ မိခင်ရင်းလိုပါပဲ။ စီးပွားရေး

အိမ်ထောင် နားမလည်တော့ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စကို နိုင်နင်းအောင် တာဝန်

ယူနိုင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ မေမေ”

“အေး အေး အဲလို သိတတ်တာ သာဓုပါကွယ်၊ သာဓုပါ”

ဒေါ်တင်တင်သော် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သာဓုခေါ်လိုက်သည်။

ရွေးချယ်မှု မှန်ခဲ့လို့သာ သားအတွက် ဇနီးမယားကောင်
မိမိအတွက် ချွေးမကောင်း၊ မြေးမလေးအတွက် မိခင်ကောင်း၊ တစ်
ယောက်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

သားနှင့် မှားယွင်းခဲ့သော မြစ်ရီဆိုသည့် အိမ်ဖော်မလေးနှင့်
သာ လက်ထပ်ပေးဖြစ်ခဲ့ပါက ဒီဘဝမှာ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာမှာ
မဟုတ်။

မိသားစုတွေလည်း ဒီလို နွေးထွေးမှုမျိုး ရလိမ့်မည်မထင်
အဆင့်အတန်း နိမ့်သော မျိုးရိုးဗီဇမို့ မိမိတို့ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ တယ်
လောက်တောင် နိမ့်ပါးကျဆင်းသွားနိုင်သလဲ။

အခုတော့ မြေးမလေးက မိမိရဲ့ အသက်၊ မိမိရဲ့အနာ
ရတနာလေး တစ်ပါးဖြစ်နေပြီ။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ
လုပ်ငန်းတွေကို လွှဲပြောင်းအမွေဆက်ခံမည့်သူလေး ဖြစ်သည်။

မိခင်ရဲ့စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် သိမ်မွေ့လိမ္မာ ယဉ်ကျေးသော
မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ ပြီးပြည့်စုံသော
စည်းစိမ်းဥစ္စာတွေ၊ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေဖြင့် မိမိဘဝ
တာမှ မလိုအပ်တော့၊ ဒီဘဝလေး အစွန့်ရှည်ခိုင်မြဲဖို့အတွက်တော့

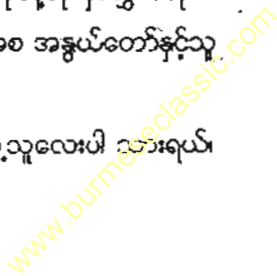
အခန်း (၁၂)

“လာမယ်လို့ပြောထားတာက ကြာလှပြီ၊ ဘာလို့နောက်ကျ
နေတာလဲ”

“ဘူးအတွက် ဆေးဝယ်ပြီး တစ်ခေါက်ပြန်ဖို့ရသေးတယ်ကွာ
အိမ်ကို သင်တန်းပိတ်ရက် အပြင်ထွက်တာ မကြိုက်တော့ ဖားရသေး
တာပေါ့၊ အခုလည်း အနွယ်တော်တို့အိမ် သွားမှာဆိုလို့ ကြည်ကြည်
ပြန်ပြန် လွှတ်လိုက်တာ”

မြေးရွေးမလေး စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်နဲ့ဟု မှာလွှတ်လိုက်
တာကိုတော့ မပြောဖြစ်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကအစ အနွယ်တော်နှင့်သူ
အဘဘေတို့ ပေးစားချင်နေမှန်း သူသိသည်။

“မျိုးရိုးကောင်း ပညာတတ် သိမ်မွေ့သူလေးပါ သားရယ်၊

မိဘတွေ မေမေတို့ မိတ်ဆွေခွဲပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ရင်းသဘောထား ပြည့်ဝသူတွေပါ။ သားမှာလည်း ချစ်သူရှိတာမှမဟုတ်တာ အနွယ်တော်လေးနဲ့ နီးစပ်အောင် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပါသလားရယ်။ မိဘချင်း သဘောတူလို့ ပေးစားတာထက် သားတို့လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ မီးစိမ်းပြရင် မေမေတို့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သား။ သားတို့ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ မေမေတို့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟိုနေ့က တကူးတက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောခဲ့တာ။ သူက အင်းမလုပ် အဲမလုပ် ဖြစ်နေတော့ ဘွားဘွားက

“အခုခေတ်မှာ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေး ရှားပါတယ် မြေးကြီးရယ်။ မျိုးရိုးမသန့် အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ မြေးကြီးကိုတွေ့မှာ အဘွားစိုးရိမ်တယ်။ မြေးကြီး မြန်မာပြည်မှာ မိန်းမမြန်မြန်ယူမှ မြေးမိဘတွေက နိုင်ငံခြားကို အထက် အကျပ် မခေါ်တော့မှာပေါ့။ ဘွားကတော့ အနွယ်တော်လေးကလေး ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူဘူးနော်”

ဘွား ဘာပြောပြောလည်း သူပြုံးရုံသာ ပြုံးနေခဲ့ပြီး ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါခဲ့ပါ။ နဂိုကတည်းက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေထဲမှာ ရင်မခုန်သော မိန်းကလေးကို လက်မထပ်ဟူ၍ပင်။

သူများတွေအတွက်တော့ မသိ။

သူ့အတွက်တော့ အချစ်က အရေးကြီးသည်။ အပေါ်ယံ ဆရာကိုလည်း ရင်မခုန်၊ ရမ္မက်ဆန္ဒကို အာသာဖြေသက်သက်ဖြင့် လက်မထပ်ချင်။ ရင်ထဲက အနှစ်တွေဖြင့် တန်ဖိုးထားခွင့်ရတာ မိန်းကလေးကိုသာ ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဘဝတစ်သက် လက်တွဲဖို့ လက်ထပ်ချင်သည်။

ဒါဆို အနွယ်တော်ကို သူ ဘယ်လို သတ်မှတ်ရမှာလဲ။ အဘွားနှင့် ဖေဖေမေမေ တိုက်တွန်းသလို။

ဟင်အင်း ရင်မှမခုန်တာ။ အနေနီးလို့ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ထူးထူးတာကလွဲလျှင် ထူးထူးခြားခြား ရင်လှိုက်ဖို့အောင် မခံစားရပါ။

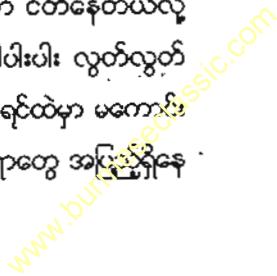
အဲလုံးထဲမှာ အမြဲလိုလို မြင်ယောင်နေတာက -

“စူးကို နင် ဘယ်လိုမြင်လဲ အနွယ်တော်”

“ဟင် ဘာ”

ဆက်စပ်မှုမရှိ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသော မေးခွန်းကြောင့် အနွယ်တော် ကြောင်အမ်းအမ်း မှင်တက်သွားကာ သူ့ကို ပြူးလည်လည်း မော့ကြည့်၏။

“ဪ ဝီလိုပါ။ သူ့ပုံစံက မိဘမေတ္တာ ငတ်နေတယ်လို့ ဆင်ရဘူးနော်။ သူနေတာ ထိုင်တာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဟိုနေ့က သွေခံစားချက်တွေ ပြောတော့ ရင်ထဲမှာ မကောင်းတာ မိဘတွေရဲ့ ဥပေက္ခာခံရတာ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေ အပြည့်ရှိနေ

“ဒါကတော့ လူတစ်ယောက်ဆီမှာ အကြောင်းကံတစ်
ဆီပေါ့လား။ တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှာ အတိတ်ဝင်္ဍုကြွေးဆိုတာ နဲ့
မဟုတ်လား။ မိဘနဲ့သားသမီးဖြစ်ဖြစ် သူစိမ်းတရံဆန် အပေါင်း
မိတ်ဆွေပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးဆပ်ဖြည့်ဆည်းရတဲ့ အလှည့်ရှိတယ်။ နေ
ဆိုင်ရတဲ့အလှည့်ဆိုတာလည်း ရှိတာပဲ။ ဒီဘဝမှာ မတရား
အများကြီးလုပ်ရင် နောင်ဘဝမှာ သူများက မတရားမှုတွေ အများ
လုပ်တာခံရမှာပဲ”

“အနွယ်တော် နင် သီလရှင်ဝတ်ပါလား။ တရား
ကောင်းတယ်”

“အောင်မယ်၊ စူးအတွက် စိတ်မကောင်းဘူးဆိုလို့
ဖြေလို့ရအောင် ပြောပေးရသေးတယ်။ လူကို ငပေါကြီး ထင်
လား”

“ဟောဗျာ ဘယ်သူက ငပေါကြီး ထင်နေလို့လဲ။ အ
ပြောနေတာ နင့်ကို ကြည့်ရတာ အရမ်းအေးချမ်းတာပဲ အနွယ်
တချို့မိန်းကလေးတွေက ပူလောင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို
တာ”

ခင်တယ်ဆိုသည့် စကားရဲ့အဆုံးသတ်က တိုးသဲ့သဲ့
အနွယ်တော်ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ လှိုက်ဖိုသွားသည်။ ဒါပေမဲ့

အနွယ်တော်နဲ့အိမ်

အမြဲရောင်မျက်ဝန်းများက ကြည်လင်ရိုးသားနေခြင်း။ ဘာအရောင်
အသင်းမှမရှိ။

စူးကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မတူဘူးဟု ရင်က ခံစား
သတိထားမိသည့်အခါ ကွာခြားချက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိချင်လာသည်။

“နင် စူးကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား သောတာ”

သောတာက မျက်ခုံးတစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြီး ကြိမ်တွေနှင့်
သတ်မိစွာ အလှဆင်ထားသော ထိုင်ခုံကို ကျောက်ပုံလိုက်၏။ စိတ်
အညံ့စွာ အနွယ်တော် မျက်စောင်းဝင့်လိုက်သည်။

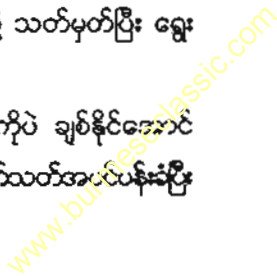
“ပဲများနေတာလား၊ ဂိုဒဲခံနေတာလား။ စိတ်ဝင်စားလား၊
ဝင်စားလား တစ်ခုခုဖြေလေ”

“အဲဒီမေးခွန်းကြီးက ပေါ့ပျက်နေသလားလို့ပါ။ ဖြေရမှာ
သည့် စောနေသေးတယ် ထင်တယ်။ သနားတာ၊ ကိုယ်ချင်းစာတာနဲ့
အာတာက တူလို့လား”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ငါလည်း ချစ်မှ
ချစ်ဖူးတာ”

“နင်ရော ဘယ်လိုလူမျိုးကို ချစ်သူလို့ သတ်မှတ်ပြီး ရွေး
အသိ အနွယ်တော်”

“ငါလား။ ငါကတော့ ငါ့ကိုချစ်တဲ့သူကိုပဲ ချစ်နိုင်အောင်
ကြိုတင်ချင်တယ်။ ကိုယ့်ကို မချစ်တဲ့သူကို တစ်ဖက်သတ်အလုပ်နဲ့ပဲ

မမျှော်လင့်ချင်ဘူး။ ကိုယ်ချစ်ကို မရှာနဲ့ သူ့ချစ်ကိုရှာဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဘဝဆိုတာ စကားလုံးက နှစ်လုံးတည်း။ အချိန်လည်း တိုတိုလေးပါ။ ငါ လောဘာမကြီးချင်ဘူး။ ရလာတာလေးကို ရောင့်ရဲမှုလေးနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် တော်ပြီ။ အခု ငါ့ကို ဘွားဘွားက လည်း ချစ်တယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း ချစ်တယ်။ ငါ့မသေခင် အဲဒီအချစ်တွေကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ပိုင်ဆိုင်သွားရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပြီ”

လူငယ်ပေမယ့် အနွယ်တော်မျက်နှာလေးက ရင့်ကျက်တင့်တယ်နေပြီး လောဘာတွေ၊ အတ္တတွေ မရှိ၍ အေးချမ်းလန်းဆန်းနေသည်။

“ငါတို့ စူးဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ကြမလား အနွယ်တော်၊ အားတယ်ဆိုရင် နင့်အိမ်ကို အလည်ခေါ်ကြတာပေါ့”

“နင် စူးကို အရမ်းတွေ့ချင်လို့ မဟုတ်လား”

“အေးပါ၊ ဟုတ်တယ်လို့ သဘောထားလိုက်၊ သူက သူ့အဖေမှာ နေရတာ အရမ်းမွန်းကျပ်တယ်လို့ ပြောတယ်လေ။ ခုလို သူ့ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရရင် သူ့စိတ်သက်သာတာပေါ့ဟဲ့ မဟုတ်ဘူးလား”

သောတာက ဆန္ဒပြင်းပြစွာ ဆင်ခြင်ပေးနေသည်။ အနွယ်တော်က ဖြည့်ဆည်းပေးမည့် အစ်မကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးစုံ စူးဆီ ဖုန်းခေါ်ပေးလိုက်၏။

“ဟဲ့ စူး ဖုန်းကိုင်နေပြီ ရော့”

အနွယ်တော်က သောတာလက်ထဲ ဖုန်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ အသံမကြားရသေးခင်မှာ သောတာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်၍ ရင်တွေ လှိုက်ဖိုတုန်ယင်နေသည်။ သူမနားမှာ ဖုန်းလေးကပ်နား ထောင်လိုက်သည့်အခါ ပခုံးလေးပေါ် ဆံပင်လိပ်ခွေခွေလေးတွေ ကျနေမည်လား။

မျက်လုံးလေး မှိတ်ထားမလား။ ဖွင့်ထားမလား။

အစားအသောက်စားရင်း ဖုန်းပြောမှာလား။ ပန်းပင်လေးတွေ ခိုင်နေရင်းနှင့် ဟယ်လိုဟု ဖုန်းထူးလိုက်မှာလား။

အတွေးနှင့် မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း သူမအသံလေးကို နားစွင့် အနိမ့်သည်။ ဒါဟာ ဘယ်လိုခံစားမှုလဲ ဝေခွဲမရ။

ဖုန်းမြည်သံလေး အချိန်အတော်ကြာမှ -

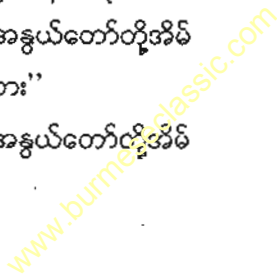
“ဟယ်လို အနွယ်တော်လား”

“မူ မဟုတ်ဘူး ငါပါ သောတာ”

မောဟိုက်သံပေါက်နေသော သူမကို ကတိုက်ကရိုက် ပြန် ခြေလိုက်ရသည်။ သူမဘက်က အသက်ရှူသံပြင်းနေသလိုပင်။

“ဪ သောတာ ပြောလေ၊ နှင်က အနွယ်တော်တို့အိမ် သက်နေလို့ အနွယ်တော်ဖုန်းနဲ့ ပြောနေတာလား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ နင်အချိန်ရရင် အနွယ်တော်တို့အိမ်

လာခဲ့ပါလားဟင်၊ ငါလည်း သင်တန်းပိတ်ရက်မို့ အနွယ်တော်ကို အိမ် ချောက်နေတယ်”

“ငါ အားသေးပါဘူးဟာ၊ မနေ့က အိမ်သန့်ရှင်း မလုပ်မိလို့ ဟာမီ ကျိုင်ပူနေတာနဲ့ ကြမ်းတိုက်နေရတယ်၊ ဒီနေ့ တစ်အိမ်လုံး ပြင်လက်မနေရင် ပြဿနာက နောက်နေ့ထိ ကူးသွားနိုင်တယ်ဟ”

“ဘာ နင်က အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရတယ်၊ ဘယ်လိုပဲ ကွား၊ ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းနေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးအိမ်က အိမ်အတွက် အလုပ်သမားတောင် မရှိဘူးလား”

စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်မိတော့ စူးဘက်က တိုဆွဲဆွဲ လေး၊ ရယ်ပြီး -

“အိမ်ဖော်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်တွေ ငါ တစ်ယောက်လုံး လုပ်နေတာပဲ အလုပ်သမား ဘယ်လိုတော့ပါ့မလဲ၊ ခြေထောက်သောတ မနက်ဖြန် ညနေပိုင်းလောက်ဆိုရင်တော့ ငါအားပါတယ် ကန်ပေါင်မှာ တွေ့မလား”

“အေး အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဒါပဲနော်”

အနွယ်တော်က စိတ်ဝင်စားကာ အနားတိုးကပ်လာတာကြောင့် ဖုန်းကို အလျင်စလို ပိတ်လိုက်မိသည်။

“ဘာတဲ့လဲ စူးက”

“အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေရတယ်၊ မအားဘူးတဲ့ သူ မလာ

အကြောင်းပြောတာ”

မနက်ဖြန် ကန်ပေါင်မှာ ချိန်းလိုက်သည့် ကိစ္စ အနွယ်တော် ပြောမပြုဖြစ်ဘဲ သောတ သက်ပြင်းပူတွေမှုတ်ထုတ်မိသည်။

“စူးဘဝက အနေအထားနဲ့မလိုက်ဘူး၊ ကြမ်းတမ်းလိုက်တာ စူးအမေက ဘယ်လိုမိခင်မျိုးလဲ၊ ငါ မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ”

အနွယ်တော်ရဲ့ တောင့်တမှုကို သောတက နာခေါင်းရှုံ့

“ငါတော့ မမြင်ဖူးချင်ဘူး၊ ကံကြမ္မာကို အပြစ်ပုံလွှဲချပြီး သူမိကို သောကတွေ အပူတွေပေးနေတာ၊ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘာမှ မဟုတ်တာ၊ စူးပြောပြတဲ့အတိုင်းဆို အကြောင်းတစ်ခုခု မှတ်မိပါ”

သောတက စူးအတွက် နာကျင်ခံရခက်နေသလိုဖြင့် မျက်နှာ ချမ်းသာစွာ ပိုင်းမူန်နေသည်။ သောတ မဖြေနိုင်သေးသော အဖြေတစ်ခု အနွယ်တော် အလိုလိုသိလာ၏။

စိတ်ဝင်စားမှုထက် ပိုနေပြီဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်ပါတော့လားဟာရယ်။

ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်အနက်ရောင်က-ခြေလှမ်းတိုင်း
မှာ ဟန်ချက်ညီညီ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေပြီး တန်ဖိုးကြီးနာရီတစ်လုံးသာ
သက်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပတ်ထားခဲ့သည်။

အနားရောက်လာသော သောတစ်ဆီမှ ရနံ့သင်းသင်း ကိုယ်
ဆင်းရနံ့လေး ရှိုက်ခနဲ စူးနှာခေါင်းဝမှ တိုးဝင်လာ၏။

“နင်တစ်ယောက်တည်းလား အနွယ်တော် မပါဘူးလား”

“ငါ တမင်မခေါ်ခဲ့တာ၊ သူ့ကိုလည်း အသိမပေးခဲ့ဘူး”

“အသိပေးရင် အနွယ်တော်က ငါ့ဆီမသွားရဘူးလို့ ပြောမှာ
လို့လား”

စူးစကား အဓိပ္ပာယ်ကို သူနားမလည်။ ဖျတ်ခနဲ နံတန်းလေး
ဆီ ဝင်ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ စူးဘက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့မှာ ငါ့ကိုတားဆီးပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ငါသွားချင်တဲ့သူဆီ
သွားမယ်၊ ငါလာချင်တဲ့သူဆီ လာမှာပေါ့”

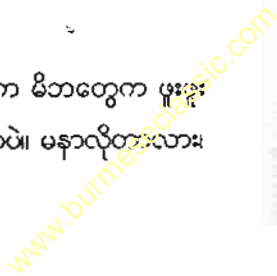
“သင်တန်းပိတ်ရက်တိုင်းတော့ မဖြစ်မနေ သူ့အိမ်ကို ရောက်
အောင်သွားပေးရတယ် မဟုတ်လား၊ နင်နဲ့အနွယ်တော်ရဲ့ ပတ်သက်
မှု ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါလား သောတ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိချင်လို့ပါ။ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးက မိဘတွေက ဖူးခဲ့
ဆဲ အချစ်ခံရတယ်နော်၊ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ။ မနာလိုတာလား”

အခန်း (၁၃)

ကိုယ်ဟန်မတ်မတ် စတိုင်လ်ကျကျနှင့် လျှောက်လှမ်း
နေသည့် သောတကို ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် မြင်တွေ့နေရသည့်
ရှင်းဘောင်ဘီအနက် အရောင်ဖျော့ဖျော့ အော်တာရှပ်အပြာစင်းဆွတ်
နှင့် လူငယ်ဆန်ဆန် တက်ကြွပေါ့ပါးနေ၏။ ဘောင်ဘီအိတ်ထဲ ထဲ
နှစ်ဖက်နှိုက်၍ အဝေးမှပင် သူမကို ပြုံးပြနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေး
ပြုံးလိုက်လျှင် မျက်လုံးများပါ ရိဝေစွာ ညှိသွားတတ်သည့် သော
ဒီဇိုင်းက မိန်းကလေး အများစုကို သိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ အိမ်
လေးနှင့် ထူထဲသော မျက်ခုံး၊ ယောက်ျားဆန်ဆန် ပြေပြစ်တည်
သော မျက်နှာ၊ ပီရီသေသပ်ထောင့်ချိုးညီနေသော နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေး
က ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးဖြစ်မည်ထင်၏။

အားကျတာလားတော့ မသိဘူး အနွယ်တော်ဘဝကို လိုချင်တယ်
ပွင့်လင်းစွာပြောလာတော့ ဘယ်လိုဖြေသိခုံရမှန်းမသိ ငြိ
သွားသည်။ တစ်ခိုက်ခြားလွှားနေသော တိမ်တွေကိုကြည့်လျက် စူး
သူဘာပြောမလဲ နားစွင့်နေဟန်ရှိ၏။

“ပြောလေ၊ နင်နဲ့အနွယ်တော်ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို”

စိတ်မရှည်သလို သူမက ထပ်ပြီး တိုက်တွန်း၏။

“ရိုးရိုးသာမာန်ခင်မင်မူပါပဲ။ မိဘတွေချင်း ရင်းနှီးတယ်
အနွယ်တော် ဒီသင်တန်းတက်တဲ့အချိန်မှာ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ငါ့ကို
အပ်တယ်။ သင်တန်းအပို့အကြိုလုပ်ပေးဖို့ တာဝန်ပေးတယ်။ ဒါပဲ”

“နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းလက်ထပ်
ပေးတာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလား”

သူ ငြိမ်သက်နေတော့ စူးက ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွား
သည် မသိ။ ခပ်လွင့်လွင့်ပြုံးလျက် -

“နင်က မိန်းကလေးရှင်မိဘတွေ သဘောကျလက်ခံနိုင်
အရည်အချင်းတွေ ရှိမယ့်ပုံပါ။ အနွယ်တော်လည်း ငြင်းမယ်မထင်ဘူး
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး။ အဲဒီအဆင့် မရောက်သေးဘူး
ထင်တာပဲ။ ဒါနဲ့ နင့်မှာရော ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိလား စူး”

“အများကြီး ထားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်လွန်းလို့ ထွက်ပေါက်ရှာတာ”

ဒီတစ်ခါ ပွင့်လင်းမှုက ရင်မှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရ
အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်ဘူးဆိုသည့် သဘောလား။

ယိမ်းယိုင်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်ခနဲ ပြင်ထိုင်၍

“အဲဒီထွက်ပေါက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်
တာကို မသိခိုက်ဘူးလား”

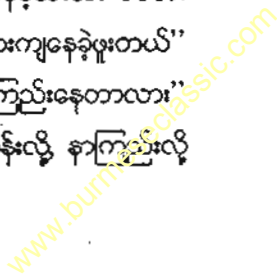
“မာဏီက အဲလိုဖြစ်စေချင်တာ ထင်တယ်။ တခြားကိစ္စတွေမှာ
အခြေရာ နေတတ်ပေမယ့် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆိုးအကောင်း
အဆန်းနူး မငြို့စူဘူး။ ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာလည်း အခုမှ တဖြည်း
ဖြည်း သဘောပေါက်လာတာပါ။ မတ်တိုနိုင်ဘူးလေ။ အိမ်မှာနေရတာ
တစ်စုံတစ်ခုရင် အပြင်မှာ လွင့်နေရတာ ငါစိတ်ချမ်းသာတယ်”

“နင့်အမေက ဘယ်လိုမိခင်မျိုးလဲ။ အနွယ်တော်က တွေ့
ချင်တယ်တဲ့”

“ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေပြီး ငါ့တစ်ယောက်တည်းကို
အခြေရာပေးတဲ့အခါတွေပဲ အစိမ်းရောင်သန်းနေတာဆိုတော့ နင်တို့ အကဲ
တတ်မယ် မထင်ဘူး။ ငါတောင်မှ ဒီလို နင့်နင့်သီးသီး မခံစား
တတ်တဲ့ အချိန်တွေတုန်းက မာဖိုကို လေးစားအားကျနေခဲ့ဖူးတယ်”

“အခု နင့်မာဖိုကို မုန်းနေတာလား။ နာကြည်းနေတာလား”

“ယူကျုံးမရ ခံစားနေရတာပဲ ရှိတယ်။ မုန်းလို့ နာကြည်းလို့

မရသေးဘူး၊ ဖေဖေရှိနေစဉ်ကတည်းက မာမိက စီးပွားရေးလောကကို ကြည့်ရုံပင်ဝင်ခဲ့တယ်။ လူတကာ လေးစားအားကျလောက်တဲ့ အောင်မြင်မှုတွေလည်း ရခဲ့တယ်။ ဖေဖေဆုံးတော့ အကြီးကျယ် အခမ်းနားဆုံး ရတနာဆိုင်ကြီးကို ထူထောင်နိုင်နေပြီလေ။ အထူးဆရာဝန်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဖေဖေက သူ့ထက်ငယ်တဲ့မာမိကို မလွန်ဆန်းအောင် ချစ်ခဲ့တယ်။ ငါ့အပေါ်လည်း အရမ်းကို ကြင်နာနှေးနှေးတော့ ပေးနိုင်တဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ပါ။ မာမိဥပေက္ခာတွေကို မခံစားဘဲ တဲ့ အချိန်တိုင်း ဖေဖေကို အရမ်းလွမ်းတယ် သတိရတယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသည်းမာသည် ထင်ထားပေမယ့် အကြောင်းတွေ ပြောရင်း မျက်ရည်က အိမ်နဲ့ လှိမ့်ဆင်းလာသည့် သောတဆီက ကရုဏာမျက်ဝန်းလေးကို တောင့်တမိတာကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေရဲ့မျက်ရည်ကို ခံနိုင်ရည် မှန်း၊ အကြင်နာကြီးမှန်း သူမ သိနေသည်။

မင်းခေါင်ကိုတောင် ဒီမျက်ရည်တွေနှင့် သိမ်းသွင်းခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ပါလား။

ခုလည်း သောတမျက်ဝန်းတွေ ရီဝေပူနံ့ပိုင်းလာကာ သူ့လက်ဖျားလေးတွေကို ဖွဖွထွေးဆုပ်ကိုင်ထားပြီး -

“စူး နင်နာကျင်နေတာကို ငါ့ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

အခြားနည်းလမ်းနဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာကြည့်ပါလားဟာ၊ ရည်းစားများပဲ။ အပြင်မှာပျော်သလို လေလွင့်နေတယ်ဆိုတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိခိုက်ပါတယ်။ အဲဒါတွေက အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးတဲ့အခါမှာလည်း အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးက အတန်အတား ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ပြက်လုံးမဟုတ်ပါဘဲ ဆံနွယ်လေးတွေကို ဆတ်ခနဲ ခါ၍ အသံထွက်ရယ်ချလိုက်သည်။ ကြွေရောင်ပြုံးပြက်လက်နေသော များစွာနားလေးက ဘာကိုများ လှောင်ပြောင်ချင်သည်မသိ။

“ဒီနေရာလေးကို နင့်ကိုချိန်းလိုက်တာ အဲလို ရယ်ချင်လို့ ဘာတရဲ့”

“ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ဘာတွေ ရယ်စရာပါလို့လဲ”

“ငါ့မာမိ မစိုးရိမ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို နင်က ပူပန်နေတာကိုး” မင်းခေါင်လည်း အဲလို စိတ်ပူပေးခဲ့ဘူးဟု မပြောဖြစ်။

အဲဒီသွားမယ်၊ ဘာလုပ်မယ်၊ ဘယ်လိုလွင့်လိုက်လန်းလိုက်ရင် အရာအားလုံးကို မေ့သွားမယ်ဆိုတာမျိုးနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ လွင့်ပါးလို့ရအောင် ပြားယောင်းခဲ့သည်။ သွေးတိုးလှုပ်ဆော်ပေးခဲ့သည်။

ဒါဟာ မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ မတွေးမိအောင် မင်းခေါင်က တင်ပေးခဲ့သည့် သူ့ကိုယ်တိုင်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ပေဒနာအောင် ကုသနေခဲ့တာပဲလေ။

“နင် ဘာလို့ ငါ့ကို စိတ်ပူနေတာလဲ သောတ”
“ဟင် ငါ ဟိုလေ”

သောတစကားလုံးတွေ ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖျာယာခတ်နေ
သည်။ ဝင်တော့မည့် လိမ္မော်ရောင်သန်းနေသော နေလုံးကြီး
ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လိုက်ငေး၏။ အိပ်တန်းပြန် ငှက်လေးတွေ
ယောင်တောင်တောင် လည်ပြန်လိုက်ကြည့်သည်။ သူမလက်ထောက်
လည်း ဖျတ်ခနဲ လွှတ်ချလိုက်သည်။

“မရေရာတာတွေကို ဘာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရှာကြည့်နေတာ
အဖြေက နင့်ရင်ထဲမှာ ရှိတယ်လေ၊ ငါ့ကို ဘာကြောင့် စိတ်ပူမိ
ဆိုတာ နင့်ကိုယ်နှင့် မသိဘူးလား”

“အဲဒီအဖြေကိုပြောဖို့ အချိန်တစ်ခုလောက် လိုဦးမယ်
တယ်”

“အနွယ်တော်နဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမှာလား”

“ဘာလို့ အနွယ်တော်က ပါလာပြန်တာလဲ၊ ငါ့ရဲ့အံ့အား
တိုင်းမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှေ့တန်းမတင်ဘူး၊ မဖြစ်သင့်ဘူး ဖြစ်သင့်
ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝေဖန်မယ်”

ဖြစ်သင့်တာက ငါ့က အချစ်ကိုစံချိန်စံနှုန်းတွေနှင့် သတ်
ထားတာမို့ နင့်ကို မိန်းမကောင်းလေး ဖြစ်စေချင်တာ၊ ဘာ
ဆက်တိုက်ပြောပစ်လိုက်မိဖို့ကောင်းသည်။

ခုတော့ စကားစ မပြတ်သေးသလိုနှင့် ဖျတ်ခနဲထရပ်ပြီးမှ
သူမဘက်လှည့်ကာ -

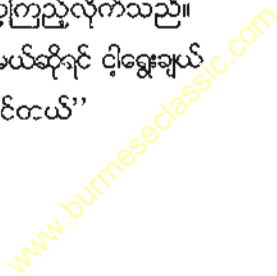
“လူတိုင်းမှာ ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရည်မှန်း
ချက်ဆိုတာ ရှိရတယ်၊ အိမ်တွင်းရေးကြောင့် အချစ်ကြောင့် မွန်းကျပ်
တာတွေ၊ မပြည့်စုံတာတွေ အကြောင်းပြုပြီး မကောင်းတဲ့လမ်းနဲ့
သွက်ပေါက်ရှာတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက်နေတာ၊ ကိုယ့်နာမည်
ကိုယ်ပြန် သတ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ချမ်းသာချမ်းသာ
ထူးတိုင်းမှာ အခက်အခဲ ပြဿနာဆိုတာ ရှိတတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့
နင့်လိုလူချည်း ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် လောကကြီးကို ဦးဆောင်နေတဲ့သူ
တွေ ဘယ်လိုလုပ် ရှိတော့မှာလဲ၊ အနာဂတ်ကောင်းဖို့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ
အိပ်စာညီတာမှန်ဖို့ လိုတယ်”

သူမမေးလိုက်မိသည့်မေးခွန်းက တစ်ခုတည်းဟု ထင်မိ
သည်။ သောတ ပြောသွားတာ အများကြီးပါ။ ပြီးတော့ သူမနှင့်
မင်းနီးသည့်စကားလုံးစိမ်းစိမ်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ စကားလုံးတိုင်းက အလေးအနက်နှင့် တန်ဖိုးရှိနေ၏။
သူမ သောတကို မျက်ဝန်းညှို့ညှို့များဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“နင် ငါနဲ့အမြဲတမ်း အတူတူ ရှိနေပေးမယ်ဆိုရင် ငါ့ရွေးချယ်
လမ်းကြောင်းတွေ မှန်ကန်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘာ”

“တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုးဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်လား”

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အရောင်ပြောင်းလဲမှုက ပိုပြီး မြန်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ငါ့ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာကိုမှ အထောက်အကူ မထားဘူးဟာ။ ဘဝကို ဖြစ်သလို ဖြတ်သန်းနေကြတာ။ ငါ့လည်း အဲလိုနေရတာကို ပျော်ခဲ့တယ်”

“အေးလေ၊ ငါကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

“ဒါပေမဲ့ အန္တယ်တော်လို တန်ဖိုးကြီးမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာမှာနော်”

“လာပြန်ပြီလား ဒီအန္တယ်တော်”

“နင်နဲ့ အန္တယ်တော်က တွဲလျက်ကြီးကို မပြောလို့ ဖြစ်မလာပါဘူး။ ဒါဆိုရင် အန္တယ်တော်အတွက် အသုံးချနေရတဲ့ နင်ရဲ့အချိန်တွေအားလုံး ငါ့ကိုပေးနိုင်လား။ ကဲ ပြော”

ခပ်ညှိညှိမျက်ဝန်းတွေမှာ စူးရှအားကောင်းလျက် သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေရာမှ နည်းနည်းလေးမှ လွှဲဖယ်သွားချေ။ သူက ဖျတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး နီညိုရောင်သန်းနေသော ကန်ရေပြင်ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့လျက် -

“အဲဒီအတွက် အဖြေလုံလုံလောက်လောက် မပေးနိုင်ဘူး”

အန္တယ်တော်က စိတ်ထားပြည့်ဝတဲ့သူဆိုတာကိုတော့ ငါပြောနိုင်တယ်။ ပြောချင်တာက နင်နဲ့ငါရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို အန္တယ်တော် ကန့်ကွက်မဟုတ်ဘူး”

သူမကတော့ သဘောထား သေးသိမ်ညံ့ဖျင်းသူ ဖြစ်နေခဲ့

ဘယ်အရာမှ အန္တယ်တော်နှင့်တူနိုင်မရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပါသည်။ မနာလို သဝန်တိုတတ်လာခြင်းက အချစ်ရဲ့ အခြေခံမဟုတ်ပါလား။

ဒါဆို သောတဆိုသောလူငယ်လေးကို သူမ ချစ်တတ်လာခဲ့ခြင်းဟာ ပြားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်းမရှိသော သောတရဲ့ ရိုးစင်းသည့် အဖူးများအောက်မှာ သူမ သိမ်းပိုက်ညှို့ယူခြင်း ခံလိုက်ရပြီ ထင်ပါသည်။

သောတသာ ချစ်တတ်လာခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူမ နှလုံးသားမှာ သို့မဟုတ် ကျရှုံးနေပါစေ၊ ပျော်ဝင်နှစ်သက် မြတ်နိုးနေမိမည်သာ။

ကျောင်းအိမ်

“စုး လာဖြစ်အောင် လာရမယ်”

“အေးပေါ့၊ ငါက အံ့ဩလို့၊ ငါလည်း အဲဒီရက် ဆန်းဒေး

တာ”

“ဘာ တကယ်လား၊ အို နင်နဲ့ငါက မွေးနေ့မွေးရက်တူပြီး

တူညီတာမည်က ဆင်ဆင်တောင် မတူရတာလဲ၊ နင်နာမည်က မွေးနံ

နံနံ မကိုက်ဘူး၊ စုးတစ်လုံးတည်းလား၊ တခြားနေနံနံ တွဲထားတာ

လား”

အနီး (၁၄)

“ဟင့်အင်း၊ မာမီပေးထားတာ စုးတစ်လုံးတည်း၊ တစ်ခါ

စုးစုးလို့သုံးတယ် ဒါပဲ”

“ဟား အဲဒီနေ့ကတော့ နိုက်ဇွေးနမ်းတော့မှာပဲကွာ၊ စုး

မွေးနေ့ ဘာလုပ်မှာလဲ ဘာကျွေးမှာလဲ”

သောတက အားတက်သရော မြူးမြူးကြွကြွလေးမေးသည်။

“အားနားလေးက ဝိုင်တွေနဲ့ပိုင်သွားကာ ထိုင်ခုံကို ကျောက်ပုံလိုက်

သက်ပြင်းပူကြီး မှုတ်ထုတ်၏။

“ငါ့ဘဝမှာ မွေးနေ့ပွဲရယ်လို့ ဘာအမှတ်တရမှ မရှိဘူး၊

မလုပ်ဖူးဘူး၊ ဖေဖေရိုတုန်းက အမှတ်တရ လက်ဆောင်

လေးတွေ ဝယ်လာတတ်တယ်၊ မာမီကတော့ သူမွေးထားတဲ့

အမှတ်တရ မှတ်မိပါရဲ့လား၊ မသိဘူး၊ ဖေဖေဆုံးပြီး ဆယ်တန်း

ဆောင်တဲ့နှစ်ရဲက မွေးနေ့မွေးရက်မွေးလတိုက်ဆိုင်တဲ့ နှစ်မှာ ငါ

“ဟဲ့ လာမယ့် နိုဝင်ဘာဆယ့်ငါးရက်နေ့က ငါ့မွေးနေ့
အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးမယ်၊ ပရဟိတကျောင်းတွေ၊ မိတမဲ့တွေ
တွေကို ငွေပဒေသာပင် လှူမယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး လာ
နေရင် သောတနဲ့စုး၊ မလာရင် ငါစိတ်ဆိုးမှာ”

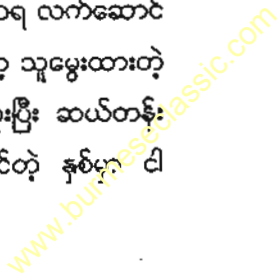
“ဪ လာမှာပေါ့ဟာ၊ အလှူရှင် ဒါနမြောက်အောင်
ပေးရမှာပေါ့၊ ဗိုက်ပေါက်အောင် ဆွဲမယ်၊ စိတ်မပူနဲ့”

သောတက အရွတ်အနောက်နှင့်။

စုးက စိတ်ဝင်စားသွားကာ စားပွဲပေါ် မေးလေးထောင့်

“အနွယ်တော်မွေးနေ့က နိုဝင်ဘာ ဆယ့်ငါး ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် မ

တစ်ခုတောင်းဆိုဖူးတယ်”

ဘာလဲလို့ ဘယ်သူမှ မမေးကြပေမယ့် သောတရော အတော်ရော စိတ်ဝင်စားစွာ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးလျက် နားစွင့်နေသည်။ စူးမျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်တွေ ကြွေကျတော့မလို လက်တောက် ပြည့်လျှံနေသည်။

“ငါလေ ဗာမိုကို မေမေလို့ ခေါ်ချင်ခဲ့တယ်။ ငယ်ကက နှုတ်ကျိုးနေခဲ့တဲ့ ဗာမိုလို့ခေါ်ရတာကြီးက ငါ့အတွက် အရမ်းနေသလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် မေမေခေါ်ခွင့် တောင်းဆိုခဲ့တာပါ။ အဲဒါမှာ ဗာမိုခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ အဲဒီနေ့တည်းက ငါလည်း ငါ့ရဲ့စိတ်တွေကို ဆီမှာ မဖြူပ်နဲ့တော့ဘဲ ရေစုန်ပျော့ပစ်လိုက်တာ”

“ဟို နင်ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဟာ အဲဒီအနွယ်တော်တို့အိမ်သွားပြီး လိုအပ်တာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးရတာကုသိုလ်ယူကြတာပေါ့။ နောက်ပြီး အနွယ်တော် ပရဟိတတွေ၊ ဇာတိမောင်တွေ သွားလျှာတဲ့အခါကျလည်း ကိုယ်လည်း ငွေ ဘာတွေ လိုက်လျှံလို့ ရတာပဲ။ တခြားအမှတ်တရလုပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း ငါတို့ရှိသားပဲဟာ။ ငါတို့ လုပ်ပေးမှာပေါ့”

သောတက နှစ်သိမ့်သလို အနွယ်တော်ကလည်း စူးမျက်ဝန်းကို ဖွဖွထွေးထွေးဆုပ်ကိုင်ထားပြီး -

“ငါလည်း ငါ့မိဘတွေကို နှင်အကြောင်းပြောပြထားဖူး”

တွေလည်း နားလည်လက်ခံပေးကြမှာပါ။ မွေးနေ့မွေးရက် တူနေ ငါတို့အိမ်မှာ နှင့်မွေးနေ့လေးပါ တစ်ခါတည်း ဆင်နွဲ့ကြတာ စူး”

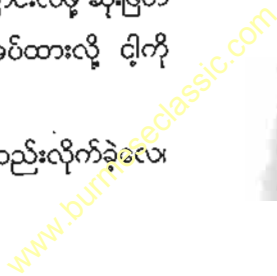
“အေး အေးပါ။ နင်တို့နှစ်ယောက် အဲလိုအားပေးတာ နှင်အောင်ပါတယ်ဟာ အားလည်းရှိတယ်။ ငါတို့ ဒီထက်ပိုပြီး စောစောစောစော ခွဲကြရမှာနော်”

“အခုလည်း နောက်မကျသေးပါဘူး စူးရယ်။ မနေ့ကထိ အိမ်ထဲ ရှိနေခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို ထားခဲ့လိုက်။ အခုလက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်တစ်ခုကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ဘာလုပ်သင့်သလဲ ဘာတွေ ပြုပြင်ပြောင်းလဲသင့်တယ်ဆိုတာ တွေးနေပါ။ နှင့်ရဲ့ အိမ်မှာ ငါရှိတယ် စူး”

သောတစကားရဲ့ သက်ရောက်မှုကို အနွယ်တော် အံ့ဩသွားစေခဲ့တဲ့ စူးက သဘောပေါက်စွာ လေးလေးနက်နက် ပြုံးသည်။

“အရင်ချိန်တွေကိုတောင် နှမြောလာပြီ သောတ။ အဲဒါတို့လည်း နှင်တို့နဲ့ အတွေ့အနောက်ကျတာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာပါ။ ဒီမွေးနေ့အလွန်မှာ ငါ အရာရာပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဪ ဒီနေ့ ငါ့ကား ဝပ်စ်ရှော့အပ်ထားလို့ ငါ့ကို နှင်လိုက်ဖို့ခိုင်မလားဟင်”

“ဪ အဲဒါ ဟိုလေ ကားနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လေ”

အနွယ်တော်ကို အရင်ဝင်ပို့ပြီး နင့်ကိုလည်း နင့်အိမ်ရောက်အောင် ပြန်လိုက်ပို့ပါမယ်”

“နေ နေပါစေ သောတာ၊ ငါ့အိမ်က အရှင်ဘာလုမ်းအိမ်က ငါ့ဘာသာ ပြန်လိုက်ပါမယ်၊ ဟိုလေ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က သင်ခန်းစာတစ်ခု ငါ့နားမလည်တာလေး ဆရာကိုမေးချင်လို့ ငါအရင်သွားလိုက်မယ်နော်”

“ဟိတ် ဟိတ် အနွယ်ပေဘိ”

အနွယ်တော်က သောတာခေါ်သံကို မကြားတာလား၊ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ကျွဲသင်တန်းရှိရာ အရေးကြီးသလိုပင် ခပ်ပြန်ပြန်ပင် ပြေးသွား၏။

“အနွယ်တော် စိတ်ဆိုးသွားတာလား မသိဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးနေတာကို ငြီးနှင်း နှင်ပြောတဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်”

စူးက စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ တိခနဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ သူမနားလည်သဘောပေါက်သွားတာကို သိစေချင်တာ ဖြစ်မည်။

“ဟို အနွယ်တော် စိတ်ဆိုးသွားတာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

နင့်ကို ငါပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အနွယ်တော်က စိတ်သဘောကောင်း

ညီဝယ်တယ်လို့ လာပါ အနွယ်တော် ဆရာကို စာမေးတာ ဟုတ်ရဲ့၊ သွားကြည့်ရအောင်”

ပိုက်ဆံကို ခပ်လောလော ရှင်းပေးလျက် သောတာ ရှေ့က အရင်ဆုံး ထွက်သွားသည်။ အနွယ်တော် စိတ်ဆိုးတာ ဟုတ်လား၊ သောတာအရေးတကြီး သိချင်နေတာများလား။

“ဟော ငါမပြောဘူးလား၊ အနွယ်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူးလို့”

ခန်းမထဲ ဝင်လိုက်ရင်ပဲ သင်တန်းဆရာစားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ အနွယ်တော်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သောတာမျက်နှာ ပြုံးယောင် သိသွားကာ စူးကို လှမ်းပြောလိုက်သည့် အသံလေးမှာလည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။

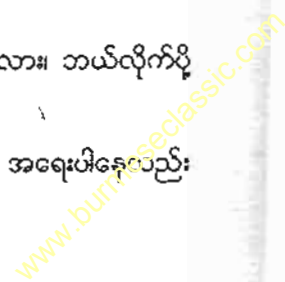
ဒီလောက်တောင်ပဲ အနွယ်တော်ကို ဂရုစိုက်နေခဲ့သည်တဲ့ သင်တန်းပြီးချိန်မှာလည်း သူ့ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေသော သူမကို အားမနာနိုင်ဘဲ အနွယ်တော်နားမှာ အကြာကြီးရပ် စကားပြောနေသည်။

အနွယ်တော်တို့အိမ်က ကားလာကြိုမှ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး သွားပေါ်ကို တက်လာတာဖြစ်၏။

“နင့်အိမ်ကို တန်းခနဲ ပြန်လိုက်ပို့ရမှာလား၊ ဘယ်လိုက်ပို့မလဲ စူး”

“ဟိတ် စူး”

“အနွယ်တော်က အဲလောက်တောင် အရေးပါနေလည်း”

သူ့ကိုပဲ ကားနဲ့ပြန်လိုက်ပို့လိုက် ပြီးရော သောတရယ်၊ အခုထေ
သူ့အိမ်က ကားမလာမချင်း ရပ်စောင့်ပေးနေရတာ နင်မညောင်းဘူး
လား'

သူမရင်ထဲက သဝန်တို့မှက သောတနှင့် ဘာမှ မသက်ဆိုင်
သေးပါဘဲ ထိန်းချုပ်မရစွာ လေသံမာမာနှင့် ထေ့ထေ့ငေါ့ငေါ့ ပေါ်
ကွဲမိသည်။ သောတက ကားစက်နှိုးပြီး သိပ်ခနဲ မောင်းထွက်လျက်
သူမဘက်ကို တစ်ချက်ခွဲကြည့်ကာ -

"သူ့အိမ်က တာဝန်ပေးထားတာကို ငါ့ဘက်က ပျက်စီး
တာ၊ အဲလောက်တော့ ဒုက္ခခံပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ တကယ်ဆို နင်လည်း
အဖော်ရအောင် အတူတူ ရပ်စောင့်ပေးနေသင့်တာ"

"ဪ နင်က ငါ့ကိုတောင် အပြစ်တင်လိုက်သေးတာ
ပေါ့၊ နင့်ကားပေါ်မှာ အနွယ်တော်ထိုင်နေကျနေရာ ငါထိုင်နေ
မကျေနပ်နေတာလား"

"ကွီး"

လူရှင်းသော လမ်းဘေးကျကျမှာ ကွီးခနဲ ဘာရိပ်ဆောင်း
လျက် ကားကို ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။ စူးဘက်ကိုလည်း မျက်နှာ
နှင့်တည့်တည့်လှည့်၍ -

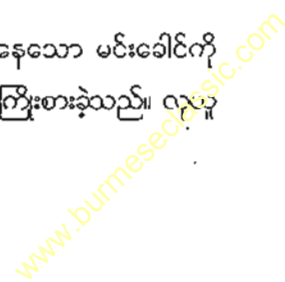
"နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ စူး နင် စကားပြောတာတွေ အ
စည်းလွတ်နေပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ

နေရာမှာ လူမှုရေးဆိုတာ ရှိတယ်ကွ၊ ရင်းနှီးမှုကို တိုင်းတာပြီး ဘယ်
လို ပတ်သက်မှုမျိုးပါလို့ တစ်ဖက်သတ် ဝေဖန်လို့လည်း မရဘူး။
အနွယ်တော်သာ နင့်လိုစိတ်မျိုးရှိမယ်ဆိုရင် နင်နဲ့အပေါင်းအသင်း
မလုပ်ဖို့ တားပိုင်ခွင့် ပြောပိုင်ခွင့်ပါမစ် သူ့မှာရှိနေတယ် နင်သိလား။
ဒါပေမဲ့ အနွယ်တော် အဲလိုမလုပ်ဘူး။ မိဘတွေကို အသိပေးတိုင်တာ
တွေ ဘာတွေလည်း မလုပ်ဘူး။ သူ့ရော ငါရော နင့်ကို သနားကြ
တယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတယ်၊ စိတ်ထင်ရှာ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်တာတွေ မလုပ်
မိနဲ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရိုးသားမှုကို အရောင်ဆိုး ကြက်ခြေခတ်
ပစ်ပါနဲ့"

လေသံပြင်းသည်။ စကားလုံးတွေက မာကျောနေ၏။
မျက်နှာတစ်ခုလုံးက မခံရပ်နိုင်စွာ ဒေါသတို့ဖြင့် နီမြန်း
တင်းထန်နေ၏။

စူးရင်ထဲ လှိုက်ခိုစွာ ကားပြတင်းပေါက်ဘက်ကိုလှည့်၍ ပြီး
ထိုက်မိသည်။ ဒီအသံကို ကြားချင်တာ။ ဒီစကားတွေကို နားထောင်
ချင်တာ။ ရိုးသားတာကို သက်သေပြချင်လို့ ပေါက်ကွဲနေတာ မဟုတ်
ပါလား။

ဟိုတစ်ချိန်က အနွယ်တော်ကို ချစ်နေသော မင်းခေါင်ကို
တိုက်က တကယ်မချစ်ပါဘဲ ပတ်သက်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ လူပူ
ခဲ့သည်။

အခုတော့ တကယ်ရင်ထဲက ချစ်တတ်လာပြီဆို သေးသိမ်စွာ
လူသူအသောအလုပ်ကို မလုပ်ချင်။

အနွယ်တော်နဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဆိုရင်
ငါ့ရင်ထဲ နှင့်ကို အပိုင်သိမ်းထားချင်လို့ပါ သောတာ မပြုနိုင်လိုက်ပါနဲ့

အခန်း (၁၅)

“ဘာ ဘာပြောတယ် နှိုင်းမဟာ၊ ဘဏ်မှာ အပ်ထားတဲ့
ငွေတွေ၊ ငါ့ဆောင်းထားတဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲက ရွှေတွေ အားလုံး
ထုပ်ငန်းတစ်ခုထဲမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို
ဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဒီဘက်ကလုပ်ငန်းတွေ သိပ်အဆင်မပြေလို့ အဆောက်
အအုံ ကန်ထရိုက်ဆွဲတဲ့ဘက်မှာ ရှယ်ယာဝင်လိုက်တာပါ မေမေ၊
ဆစ်နစ် နစ်နစ်လောက် စောင့်ပြီးရင် အရင်းရော အမြတ်ငွေရော
ပြန်ပေါ်မှာပါ ဟို”

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှမတိုင်ပင်ခဲ့ပါလား၊ အသိမပေးခဲ့ပါလား၊
ဘက်က လုပ်ငန်းကရော ဘာအဆင်မပြေစရာရှိလဲ၊ ငါလုပ်ခဲ့တာနဲ့က

အခုဆိုတာ မရှိဘူး။ သူများမျက်ခုံးပွေးပေါ် စကြိုလျှောက်လို့ရအောင်
အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ မင်းတို့ဘဝ ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာ
ဒီလုပ်ငန်းကြောင့်ပဲလေ။ အရင်းအနှီးဆိုတာလည်း လုံလောက်ရုံတင်
မကဘူး ပိုလျှံအောင်ထိ ငါပေးထားခဲ့တာပဲ။ အ အခုဟာက ငါမသေ
ခင် ငါ့မြေးမလေး ပွေးနေမှာ တရားဝင်လွှဲပြောင်းပေးဖို့ စီစဉ်ထားတာ
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်ရတော့မလဲ ပြောစမ်းပါဦး။”

ဒေါ်တင်တင်သော် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်နေလျက်
ဆိုဖာခုံပေါ် ပုံခနဲပစ်ထိုင်ချရင်း မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျနေ
သည်။ နှိုင်းမဟာလည်း ခြေတုန်လက်တုန်ဖြင့် ချွေးစေးတွေ ပြန်
၏။

ဒီကိစ္စ ဖုံးဖုံးပိပိ လုပ်နေခဲ့တာ မေမေသိပြီး စိတ်ဆင်းရဲ
စိုးလို့ပါ။ မီးခံသေတ္တာဆိုတာလည်း မေမေက တစ်နှစ်ရှိလို့ တစ်ခါ
ဖွင့်မကြည့်တော့တာမို့ လုပ်ငန်းလည်ပတ်လို့ ငွေပြန်ရမှ ပြန်ထည့်တော့
မည်ဆိုပြီး သိုသိုသိပ်သိပ် မသိနိုးနား လုပ်ခဲ့မိသည်။ ခုတော့ သမီး
ပွေးနေနီးလာပြီမို့ တရားသူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အမွေလွှဲပြောင်းဖို့ကိစ္စ
တွေ လုပ်ရင်း ဘာမှမရှိတော့တာကို သိသွားခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့လည်း လက်လွန်ပြီးပြီမို့ သူဘာမှ မတတ်နိုင်
“မေမေရယ်၊ သမီးကို အမွေပေးမှာပဲဥစ္စာ၊ လုပ်ငန်းထဲ
အမြတ်ငွေပြန်ရတာနဲ့ တန်းခနဲ လွှဲပြောင်းပေးလို့ ရပါတယ်။ စိတ်

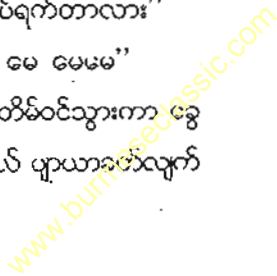
ကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့နော်”

“မဖြစ်လို့ ရမလား။ ဒီကြားထဲမှာ ငါသေသွားရင် ဘယ်လို
ဆုပ်မလဲ။ ငါ့မှာ ဒီမြေးမလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ။ သူ
အိမ်ထောင် ရက်သားကျတာကိုလည်း မြင်သွားချင်တယ်။ ကဲ ပြစမ်း
ဒါ မင်းလုပ်ငန်းလုပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေ ရှိသမျှ
အည်းတွေ ပုံအောပြီး လုပ်ရအောင် ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တဲ့
လုပ်ငန်းမို့လဲ”

“ဟို မြေကွက်တွေကို လေလံဆွဲပြီး အဆောက်အအုံတိုက်
တာ ပြန်ဆောက်ဖို့ပါ မေမေ။ ငွေကအရင်းအနှီးများတော့ တစ်ဦး
အည်းပိုင် ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ရယ်ယာတွေစု
ပြီး အမြတ်ငွေပြန်ရှာရမှာပေါ့”

“အဲဒါ မင်းကျွမ်းကျင်တဲ့ နားလည်တဲ့ အလုပ်လား။ ငါ
အည်ထောင်အမွေပေးလိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုတောင် အောင်မြင်အောင်
ဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဒီအလုပ်ကရော အောင်မြင်မှာ သေချာလို့လား။ မစဉ်း
စား မဆင်မခြင်နဲ့ ငါ့ကို မတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်ရက်တယ် နှိုင်းမဟာရယ်။
ဘာမှ အသုံးမကျတော့တဲ့ မိန်းမကြီးဆိုပြီး လုပ်ရက်တာလား”

“ဟာ မေမေ မေမေ၊ နွယ်လုပ်ပါဦး မေ မေမေ”
ဒေါ်တင်တင်သော် ပြောရင်းနှင့် အသံတိမ်ဝင်သွားကာ ခွေ
ဆက်လဲကျသွားသည်။ နှိုင်းမဟာနှင့် ခက်ခက်နွယ် ယူယာခပ်လျက်

မိသားစုဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား၊ ကုသရသည်။

သွေးပေါင်ချိန်တက်ပြီး လေဖြတ်သွားပါသည်တဲ့။ အမြန်ဆုံး ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးပါးမသွား တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

သူ့ပိုက်ဖြစ်တွေ၊ သူမကောင်းခဲ့တာ။

ဟင်အင်း ကံကြမ္မာ မကောင်းတာပဲ ဖြစ်မည်။ သူ အလုပ်ကို ကြိုးစားနေပါလျက် ဆုံးရှုံးမှုတွေ များခဲ့တာ ကံကြမ္မာပဲပေါ့။

အခုရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားသည့် လုပ်ငန်းကလည်း ဘာတွေ ဖြစ် လာဦးမည် မသိ။ မြေကွက်ကို ဝယ်ပြီး ငွေချေပြီးမှ ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန် ပေါ်လာသည်။

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်း သူနားမလည်။ ရောင်းချခဲ့သူက မြေဂရန်နှင့်စာချုပ်စာတမ်း ပြည့်စုံစွာပေးပါလျက် အလွဲသုံးစားမှု ထောင်တန်းပင် ကျနိုင်သည်တဲ့။ ဆုံးရှုံးမှုမရှိအောင် ရောင်းချသူနှင့် ပိုင်ဆိုင်သူကြားမှာ ငွေတွေ ထပ်အကုန်ခံ၍ ညှိနှိုင်းနေကြပါသေး လည်း အဆင်ပြေလိမ့်မမြင်။ နောက်ဆုံးတော့ ရောင်းချသူ ဘာဖြစ် ဖြစ် ပီမိတို့ငွေတွေ ပြန်ရဖို့အတွက်သာ ကြိုးပမ်းနေကြရသည်။

ဒီဘက်က လုပ်ငန်းစာစစ်မြစ်ကလည်း အဝယ်အရောင်း ဖောက်သည်မပျက်အောင် လိုက်ရင်း လိုက်ရင်းနှင့် ဆိုင်ခန်းကိုယ် ရောင်းချရတော့မည့်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ကံတော့ညံ့နေ

အကုသိုလ်တွေ အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခံနေရ ခြင်းများလား။

မအေမသိအောင် သမီးလေး စိတ်မကောင်းမဖြစ်အောင် ဆင်ယောင်နှစ်ယောက် ဖုံးဖုံးဖိဖိ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကြိုးစားနေကြပေမယ့် ဆုတ်သမျှ အချိုးနီးဖြစ်နေကြရသည်။

အခု မေမေလည်း စိတ်ဝေဒနာ အပြင်းအထန်ရသွားကာ ဆေးရုံပေါ် ရောက်သွားသည်။ ဆေးရုံစရိတ်တောင် လက်ထဲမှာ မရှိ လုံလုံလောက်လောက်မရှိ၊ အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးရှိသည့်အနက် မိမိမောင်းသောကားက အပေါင်ထားထားသည်မို့ ကျန်တစ်စီးသာ ဆိုသို့ ဆက်လုပ်လိုက်လျှင် သမီးလေးလည်း သိပေတော့မည်။ ငွေ တွေ အမြန်ဆုံးပြန်ရမှဖြစ်မှာ။

ဘာလုပ်ရမလဲ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

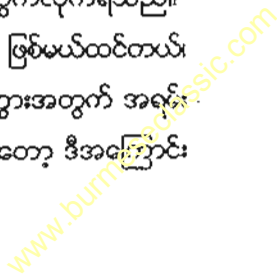
“ကိုနိုင်း”

“ဟင်”

ခက်ခက်နွယ်အသံကြောင့် အသက်ရှူပေါက်ပိတ်နေသော အတွေးတွေထဲက ပင်ပန်းကြီးစွာ လွန်လူးရုန်းထွက်လိုက်ရသည်။

“မေမေကို နှစ်နှစ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်ဦးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

သမီးလေး သင်တန်းကပြန်ရောက်နေရင် သူ့အဘွားအတွက် အရင်း မြစ်မကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ မေမေသတိရလာတော့ ဒီအကြောင်း

တွေကြောင့် သူ ဒီလိုမျိုး ဖြစ်သွားရတာကို မြေးလေးကို ပြောမပြပါနဲ့တဲ့။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မရှိတော့တာသိရင် သမီးလေး စိတ်ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်လို့ထင်တယ်”

“အေးပါကွာ၊ ကိုယ်လည်း သမီးလေးကို အဆုံးစွန်အထိ မသိစေချင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မေမေ့ရောကီ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဘာပြောလဲ”

“သူတို့လည်း အစွမ်းကုန် ကုသပေးနေကြတာပါ။ ဆေးရုံရောက်တာလည်း မြန်လို့ အခြေအနေကောင်းပါတယ်တဲ့လေ။ လူကောင်းပကတိလို ဖြစ်ဖို့တော့ အချိန်ယူရမယ်တဲ့။ ဒီကြားထဲမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာ ထပ်မံဖြစ်ဖို့တော့ သတိပေးတယ်”

ကြားရနိုင်သေးသည့် သတင်းတွေ ရှိနေသေးတာ သူ့ဘယ်လို ဝိတ်ပင်တားဆီးရမလဲ၊ မေမေ့ကိုတော့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် ဒီငွေတွေ ပြန်ရအောင် ကြိုးစားရမည်။ စိတ်ရောကိုယ်ရော အရမ်းကို ပင်ပန်းလှ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း

အခန်း (၁၆)

“သမီးပြန်လာရင် သမီးမာမိက သူ့စာကြည့်ခန်းထဲကို လွှတ်ပေးပါလို့ ပြောထားတယ်”

“ရှင် မာ မာမိက”

မယုံနိုင်အောင် အံ့အားသင့်နေမိသည်။ မာမိက ဘယ်အချိန်ကမျှား သူမကို တကူးတက ခေါ်တွေ့ဖူးလို့လဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်ရာဝင်ခါနီး နွားနို့သောက်ဖို့ စေတနာသန်သန်နှင့် အိပ်ခန်းထဲ သူ့ထောက် သွားပို့ခဲ့တာတောင် ပြန်ယူသွားဟု အော်ငေါက်လွှတ်သည့် ခုခံ ရှိသလို နောက်ဘယ်တော့မှ လာမပို့နဲ့ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆင်တင်းမာမာ ကန့်ကွက်တတ်သည်လည်း ရှိသည်။

သူမ အပင်ပန်းခံ ချက်ပြုတ်ထားသမျှ တစ်ခါမှ ဟက်ဟက်

ပက်ပက် စားသည်ဆိုတာ မရှိ။ မာမီ မနက်စာ နေ့လယ်စာ ညစာ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုစားသောက်နေလဲ ဆေးမသိပါ။

ဒါဟာ ဖေဖေဆုံးပြီးတဲ့ အချိန်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

“စူး သမီးလေး သွားလေကွယ်၊ သမီးလေး အရင်တုန်းကလို အိမ်ပြန်ချိန်တွေ အရမ်းနောက်မကျလို့ တော်သေးတာ သူ့ခေါ်တွေတာ အကြောင်းတော့ရှိမယ်”

“မာမီ ဘာတွေ ပြောမလဲမသိဘူးနော်”

“ဘယ်သိပါ့မလဲကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောတာနားထောင်ပြီး ကြီးကြီးကို ပြန်ပြောနော်၊ ကြီးကြီးညှပ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်မယ်၊ မခံစားနိုင်အောင် ပြောဆိုပြီဆိုရင်လည်း သူ့ရှေ့မှာ အပေါက်ခဲနဲ့၊ ကြီးကြီးရှိတယ် ကြီးကြီးကို ရင်ဖွင့်တိုင်ပင် သိလား”

ကြီးကြီးက စိတ်မချစွာ တာတွတ်တွတ် မှာသည်။ စူးလည်း ခြေတုန်လက်တုန်ဖြင့် အပေါ်ထပ် တက်သည့် ကျွန်းပွတ်လုံးလက်ရန်းတွေကို အသာထိန်းကိုင်ပြီးမှ တက်ခဲ့ရသည်။

မာမီက သူမကို စာကြည့်ခန်းထဲက ထိုင်စောင့်နေသည်မှာ အခန်းတံခါးကိုခေါက်ဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဘယ်လိုအကြည့်စိမ်းမျိုးနှင့် သူမကို နာကျင်အောင် ပြောမှာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသားမာတက် ကျင့်သားရနေသော သူမ ဆုံးသားတွေက ခံနိုင်ရည်ရှိလောက်ပြီတော့ ထင်ပါသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

အသံပေးတံခါးခေါက်ပြီးမှ တံခါးလေးကို ခပ်သာသာ ဆွဲဖွင့်ထားခဲ့သည်။ မာမီက စာကြည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာခုံမှာ ခြေချင်းချိတ် ခုတ်မတ်မတ် လက်ပိုက်ထိုင်နေသည်။ အခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖွဲ့ညင်သာ ပြန်ပိတ်ပြီးမှ မာမီရှေ့မှာ ရိုက်ခတ် ရပ်နေရသည်။

အနီရဲရဲ အပွင့်အခက်များသည့် ထက်အောက်ဝမ်းဆက်ထိထားသော မာမီမျက်ဝန်းမှာ စူးရှအားကောင်း ရဲရင့်တောက်ပနေသည်။

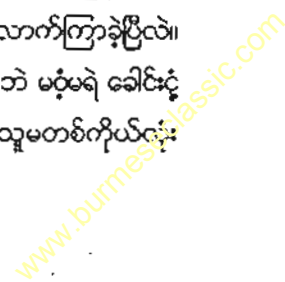
ဆံနွယ်တွေကို နဖူးက သိမ်းလှန်လျက် ပြည့်ပိုင်သောမျက်နှာပုံကြားနေပြီး မဟာဆန်သော အလှတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

“ထိုင်လေ”

“ရှင်”

ရှေ့ကဆိုဖာခုံလေးကို မေးဝေါ့ပြတာမို့ စူး အံ့သြရပြန်သည်။ မာမီနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်တော့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။

အတုန်ယင်ယင် ဝင်ထိုင်ရင်း အပြစ်မလုပ်ထားမိပါဘဲ မဝံ့မရဲ ခေါင်းငုံ့မိသည်။ စူးရဲရဲ မာမီအကြည့်အောက်မှာ သူမတစ်ကိုယ်ရုံးဝယ်ကျုံ့ဝင်နေသည်။

“ညည်းမွေးနေပွဲ မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“အေး တခြားနေရာတွေမှာ တခြားလူတွေ အများကြီး ဖိတ်တာမျိုးတော့ ငါမကြိုက်ဘူး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးလည်း မဖိတ်နဲ့ အခု ညည်းတက်နေတဲ့သင်တန်းမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်မှာခေါ်လိုက်၊ စားသောက်ဖို့အတွက် ဟိုတယ်က ကြိုက်တာမှာ၊ ပြီးတော့ ညည်းပျော်သွားအောင် တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း မဲဖောက်ပေးမယ်”

သူမ ဘာစကားမှ မတုံ့ပြန်နိုင်အောင် ရင်ထဲမှာ တလို့လို့ လှိုက် ပျော်သွားမိသည်။ မာမိဘက်က ဒီလိုစကားမျိုး ထွက်လာတာ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။ ပိုပြီး အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက သူမမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိတာကိုပါ သိနေ၏။

သောတနှင့်အနွယ်တော်။

မာမိ သူမကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ စိတ်မချနိုင်လို့ ဘယ်လိုလူတွေနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေသလဲ၊ စုံစမ်းထားခဲ့သည်လား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သောတနှင့် အနွယ်တော်ကို သူမအိမ်လည်ခေါ်ခွင့်ရတာ မည်။ ဒါပေမဲ့ -

“ဟို အဲ အဲ အဲဒီနေ့ကျရင် စူး သူငယ်ချင်း အနွယ်တော်လည်း မွေးနေ့လုပ်မှာတဲ့ မာမိ၊ သူနဲ့စူးနဲ့က မွေးနေ့မွေးရက် အထူး

ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့လာလို့ အားမယ်မထင်ဘူး”

“သူတို့ကို ဘာမှမပြောရသေးဘဲနဲ့ သူတို့လာဖို့ အားလား အားလား ညည်းဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ ခေါ်ကြည့်လိုက်ပါ။ သူတို့လာနိုင်ဘူးဆိုမှ တစ်မျိုးစဉ်းစားတာပေါ့၊ ဪ မွေးနေ့ကိတ်ကို မှာပေးမယ်၊ အဲဒီနေ့အတွက် အစားအသောက်ကိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သူတို့ကြိုက်တာ မှာပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့မာမိ ဟုတ်ကဲ့”

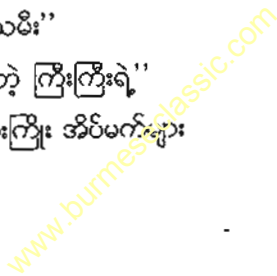
“အေး သွားလို့ရပြီ”

မာမိအမိန့်သံကို နားထောင်ပြီး သူမပျော်ရွှင်ခန့်ပေါက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ လှေကားထစ်တွေကို အထစ်တွေကျော်ကာ ခြေထောက်လှမ်းလာခဲ့ပြီး ညဿနန်းမှာ စိုးရိမ်တကြီး ထိုင်စောင့်နေသည့် ဦးကြီးပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းလျက် ဂူးခနဲ အသံကျယ်ကျယ် အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မအေအခန်းထဲက ချက်လာပြီး ဒီတစ်ခါပဲ အူဖြူးတာ ပျော်တာ မြင်ဖူးပါလား၊ သမီးအဖေက ဘာတွေပြောလိုက်လို့လဲ၊ ဘာတဲ့လဲ သမီး”

“မာမိက စူးကို မွေးနေ့ပွဲလုပ်ပေးမယ်တဲ့ ကြီးကြီးရဲ့”

“ဟယ် ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ ကြားသားမိုးကြီး အိပ်မက်များ ဖြစ်နေတာလား”

ဒေါ်မိမိခိုင်လည်း မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩနေသည်။ ဒါဖြစ်နိုင်
လို့လား။ ဘယ်ချိန်တုန်းက စူးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးတယူ နဲ့
မှူးလို့လဲ။ နေသာသလို မျက်နှာသွဲ့နေကြရင်း သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြ
တာ။ ဖျောင်းဖျလို့မရ နားချလို့မရ။

မိုးမဒီခင် သူ့စိတ်သူ့သဘောအတိုင်း နေလာခဲ့တာ မဟုတ်ပါ
လား။ စူးဆိုတာလည်း အိမ်ဖော်သာသာ သိမ်သိမ်ငယ်ငယ် မခံ
ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး။ မျက်နှာလေးပြုံးလို့ ရွှင်
ပျော်ပြုံးလို့။ မိမိရင်မှာကောင် ကြည့်နူးချမ်းမြေ့နေရသည်။

“ကြီးကြီး”

“ဟင်”

“စူးပျော်လိုက်တာ ကြီးကြီးရယ်၊ ဒီနေ့ည ဘယ်လိုမှ အိမ်
ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပေါ့သမီးလေးရယ်၊ ပျော်ရှာပေမယ့်၊ ကြီးကြီးလည်း
သမီးတို့သားအမိ နှစ်ယောက် အဲလို အပေးအယူ မျှတနေရင် စိတ်
ချမ်းသာတာပေါ့ကွယ်”

ဘယ်လိုကြောင့် လိုက်လျောတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပြောင်း
တာလဲ။

ဘာမှန်းမသိပေမယ့် တဒင် ဖြည့်ဆည်းပေးမှုလေးက ရင်း
လိုက်လိုက်တက်ကာ တစ်ညလုံးပင် အိပ်လို့မပျော်နိုင်။ ဘယ်လူ

ဖြစ်ဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းအောင်သာ ဆုတောင်းနေမိသည်။

သူမ သောတကို ရင်ဖွင့်ရဦးမည်။ ဖုန်းကြိုးဆက်၍ သောတ
သင်တန်းစောစောလာဖို့ ပြောရမည်။

သူမရင်ထဲ သောတဆိုသော လူငယ်လေး တမြေ့မြေ့ ခို
အောင်းလာပြီးချိန်မှ စ၍ မင်းခေါင်ဆိုသော ငပွေးလေး တရွေ့ရွေ့
အကွာသွားကာ သတိထားမိသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် သောတ
အငြိုးလေးက သူမကို စိုးမိုးထား၏။

တော်ရာမှာ ဝေးဝေးနေလိုက်တော့ မင်းခေါင်။

www.burmeseclassic.com

အောက်မလုံးကို ဖိတ်ထားတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါကလည်း လုပ်စမ်း လုပ်ရတဲ့ ငါ့မွေးနေ့လေးကို နှင်တို့နှစ်ယောက်လုံး လာစေချင်တယ်”

“ဪ အဲလောက်ကြီး စိတ်အပင်ပန်းခံတွေးမနေပါနဲ့ စူးနယ်၊ နှင့်မွေးနေ့ကလည်း တစ်နေ့ကုန် ကျင်းပမှာမဟုတ်ဘူး၊ အနွယ်အောက်ကလည်း တစ်နေ့ကုန် အချိန်ကုန်ခံပါ့မလား၊ အချိန်ညှိပြီး နောက်သွားစားလိုက် ဒီဘက်သွားစားလိုက်လုပ်ပေါ့”

“အေး ဟုတ်သားပဲနော်”

စူးက အပြစ်ကင်းသော ကလေးလေးတစ်ယောက်လို မြူးမြူးလေ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီနေ့ တကယ်ကို လှုပ်လှုပ်ရွရွ တက်ကြွနေသော သောတကတော့ အနွယ်တော် ရောက်မလာသေးတာမို့ အပြင်ကို နှင်ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဒီနေ့ အနွယ်တော်ကို သူဝင်မကြိုဖြစ်ခဲ့။ မနက်စောစော တည်းက စူးဖုန်းဆက်ထားတာမို့ သူလည်း အနွယ်တော်ကို လာကြိုဖြစ်သည့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ရသည်။ သင်တန်းဆက်ဖြစ်အောင် တက်ဖို့လည်း သတိပေးရသေး၏။

“ဟင်”

ဆိုင်ရှေ့မှာ တက္ကစီကားတစ်စီး ထိုးစိုက်လာသည်။ ထိုကားဆီက အနွယ်တော် ဆင်းချလာ၏။ ဘာလို့ သူမအိပ်ကားနင်

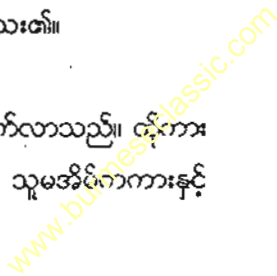
အခန်း (၁၇)

“အဲဒါကြောင့် နှင်က ပျော်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ငါ့ကို ဒီအကြောင်းပြောပြချင်လို့ စောစောလာခဲ့ပါလို့ ပြောတာပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ဒါက ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်တောင် အရေးကြီးပါအရာရောက်ထားလဲ၊ မာမီမေတ္တာ အရိပ်အမြှောက် အသိအမှတ်ပြုလေးကို ပထမဆုံး ခံစားရတာသိလား၊ နှင်တို့က မိဘမေတ္တာ အပြည့်အဝ ရနေတော့ ငါ့ခံစားမှုကို နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး”

“နားလည်ပါတယ် စူးရယ်၊ နှင့်မျက်နှာပေါ်က ပေါ့ပေါ့အပြုံးလေးကိုမြင်ရတာ ငါကြည်နူးမိတယ်၊ တကယ်ပြောတာ”

“အင်း၊ အနွယ်တော်သိရင်လည်း ငါ့အတွက် ဝမ်းသာပေးပါနော်၊ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း အဲဒီနေ့ သူ့မွေးနေ့အတွက် ငါတို့

မလာရတာလဲ။ ဒီလိုမှန်းသိ သူ အနွယ်တော်ကို စောင့်ပြီးခေါ်ခဲ့ပါ
သည်။

စူးလည်း အနွယ်တော်ကို မြင်သွားကာ -

“အနွယ်တော်တို့အိမ်ကကား ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူးနော်”

“မသိဘူး၊ အဲလို တက္ကစီနဲ့ လာရမှာဆိုရင် ငါ့ စောင့်ခေါ်ခဲ့
ပါတယ်၊ ငါကလည်း နင်က စောစောထွက်လာခဲ့ဆိုတာနဲ့”

သောတ ဖြေရှင်းပြောပြနေချိန်မှာ အနွယ်တော်များမှာ ညှိုး
ညှိုးလေးနှင့် စူးဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခုပဲ စူးကိုပြောပြနေတာဟာ၊ နင့်အိမ်က လိုက်မပို့နိုင်ရင်
ငါလာခေါ်ပါတယ်၊ စူးကလည်း သူ့မာမိက မွေးနေ့ပွဲလုပ်ပေးမယ်ဆို
တာကို ပြောပြချင်လို့တဲ့လေ”

“ဟင် ဟုတ်လား စူး စူးမာမိက”

“ဟုတ်တယ် အနွယ်တော်ရဲ့၊ ငါလည်း မာမိက အဲလို ခွင့်
ပြုတော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး သောတကို ခေါ်လိုက်မိတာ၊ ဟို နင်
လည်း လာဖြစ်အောင်လာရမယ်နော်၊ ငါ့မွေးနေ့ကို လာမှ နင့်မွေးနေ့
ကိုလည်း လာမှာ”

“ငါ့မွေးနေ့က မလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူးဟာ”

စူးအတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသော အနွယ်တော်
များမှာလေးက ချက်ချင်း ညှိုးနွမ်းပိုင်ကျသွားသည်။ သောတက

ဘာပျာသလဲဖြင့် -

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အနွယ်တော်”

“ဘွားဘွားနေမကောင်းဘူး၊ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ ငါက
အိမ်မှာ အပျော်အပါးလုပ်လုပ်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား”

“ဟယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ အနွယ်တော်ရယ်၊ ဒါဆို
ငါ့မွေးနေ့ရော လာလို့ ရပါ့မလားဟင်”

“မေမေတို့ကို ပြောပြီးလာလို့ ရမှာပါ၊ ဘွားဘွား ဆေးရုံ
တက်နေတာတောင် ဖေဖေနဲ့မေမေက ထုံးစံအတိုင်း မွေးနေ့ပွဲလေး
ဆုပ်ပို့ ပြောပါသေးတယ်၊ ဘွားဘွားကလည်း လုပ်စေချင်တယ်၊
အဲဒါမှ တို့က ဘွားဘွားကို လုပ်မယ်လို့ညာပြောပြီး မလုပ်တော့ဖို့
ဆိုပြန်လိုက်တာ”

“နင့်ဘွားဘွား အခြေအနေကရော၊ ငါတို့ လူနာသတင်း
လိုက်ခဲ့ရဦးမလားဟင်”

“မလိုက်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါလည်း တစ်နေ့တစ်ခေါက်လောက်ပဲ
သောက်တယ်လေ၊ ဘွားဘွားက သက်တော့သက်သာနေပါပြီ၊ လေ
ထဲထဲသွားတယ်ဆိုပေမယ့် အိပ်ရာထဲ လဲနေမှာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊
အဲဒါနဲ့ နေလို့ရတယ်၊ လူတို့နဲ့လည်း သွားလာလို့ ရနေပါပြီ”

အနွယ်တော်က မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေသလို မျက်ရည်
ဆွဲလည်း ဝဲနေသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း အနွယ်တော်အတွက်

ပိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ ကိုယ်က ဒီလိုအခက်အခဲတွေ ရှိနေမှန်းမသိသင်တန်းသွားဖို့တောင် ကားနှင့်ဝင်မခေါ်မိ။

“ဟို နင့်ကို ကားမောင်းပို့ဖို့ ဒရိုင်ဘာမရှိလို့ တက္ကစီကလာတာလား အနွယ်တော်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေကားက ဝမ်းရော့ပို့ထားလို့တဲ့ မိသားစုသုံးတဲ့ကားကို ဘွားဆေးရုံအတွက်ရော၊ ဖေဖေ အပြင်အလုပ်ကိရော သုံးနေရတယ်။ ငါက သိတတ်နားလည်ပေးရမှာပေါ့ဟာ”

“ငါ ငါနောက်ခံနဲ့ကျ လာကြိုပေးပါမယ်ဟာ၊ ဒီနေ့လည်း ငါပြန်လိုက်ဖို့ပါမယ်နော်၊ စူး ဓမ္မာနေ့ကျရင်လည်း နှင့်အိမ်ကို လာခေါ်မယ် သိလား။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”

သောတရဲ့ ဂရုစိုက်အလေးထားမှုက လိုအပ်တာထက် လွန်ကဲလွန်းနေပြီ ထင်သည်။ စူးတုန်းကလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နားလည်ပေးခဲ့တာပါ။ သောတက အကြင်နာကြီးသည် ယောက်ျားမျိုးလား။ မိမိအလှည့် ကြင်နာဂရုစိုက်ပေးခဲ့စဉ်က ကျေနပ်ကြည်နူးနေခဲ့ပေမယ့် အနွယ်တော်ကို ဒီလိုမျိုး တတွတ်တွတ် နှစ်သိမ့်နေချိန်က သူမရင်ထဲ စူးစူးရှရှနှင့် တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲ့နေသည်။

ဒီနေ့ထိ သူမကို ချစ်တယ်ဟု ဖွင့်ပြောမလာသေးသည့် သောတကို သူမ ဘယ်လိုမျိုး ဆွဲဆောင်သိမ်းပိုက်ရပါမလဲ။

ဟိုအရင်က သူမနားမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် အပါးတော် ခြုံနေဖို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရတာ ဒီလောက်ထိ မခက်ခဲ့ပါ။ အချိန်တွေလည်း မပေးခဲ့ရပါ။

သောတကတော့ ထိန်းချုပ်တာတွေ များလွန်းပြီး ဟိုဘက်ကလေး ဒီဘက်တိမ်းလို့ မစွပ်စွဲချင်ပေမယ့် အနွယ်တော်နှင့် ပတ်သက်ချင်လည်း အရေးတယူကိစ္စတွေက များလွန်းသည်။

ဒီထက်ပိုပြီး သူမဘာတွေ လုပ်ပြုချီးမှာလဲ၊ သောတ ရင်ထဲ သူမ လုံးလုံးလျားလျား ဝင်ရောက်ချင်လှသည်။ ကြင်နာတတ်သော သောတနည်းသားလေးကို သူမတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်လှ၏။ အချိန်ဘယ်လောက်ထိ ထပ်ပေးရဦးမှာလဲ၊ ဘယ်တော့များမှာလဲ။ နီးနီးလေး နေပေးပါ သောတရယ်။

အေးနေဟူသော အင်္ဂလိပ်စာတန်းလေးသာ ခရင်မ်များဖြင့် လှပစွာ
ရေးထားသည်။

ဒါပေမဲ့ မာမီစီမံမှုတွေကို စူး ဘာတစ်ခုမှမပြုနိုင်ရဲပါ။ ဒီနေ့
ဆစ်နေလုံး မွေးနေ့ပွဲလေးအတွက် မာမီ တက်တက်ကြွကြွရှိနေတာ
သူမ သိနေသည်ပဲ။ နို့နှစ်ရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် မာမီက သူမ
အတွက် မွေးနေ့ပွဲဝတ်စုံရယ်လို့ သီးလန်းဝယ်မပေးခဲ့ပေမယ့် စူးဘာသာ
ပိတ်ကြိုက်ရွေးချယ် ဝတ်ဆင်ထားသော ခြေမျက်စိထိလှနီနီ ပန်းဆီ
ဆောင်ဝတ်လေးက လိမ္မော်ရောင်ညနေခင်းနှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။

မနက်ကတည်းက သောတနှင့် အနွယ်တော်ကို ခေါ်ထားခဲ့
သော်လည်း ဘွားဘွား ဆေးရုံကဆင်းမည်ဖြစ်၍ ညနေမှ လာနိုင်
အောင် ဖြစ်ကြောင်း သူမဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားထားသည်။

“ဟော”

သောတကားလေး ခြံဝင်းထဲကို ညှင်သာစွာ မောင်းဝင်လာ
သည်။ ခြံအဝင်ဝ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားကို စက်ရင်လိုက်ပြီး သောတ
နှင့် အနွယ်တော် ကားပေါ်က ဆင်းလျှောက်လာကြ၏။

သောတက စတိုင်လ်ပန်အနက် တီရှပ်အဖြူ အပေါ်က
ထုတ်အင်္ကျီမီးခိုးရောင်နှင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထား၏။
အနွယ်တော်က ဆံနွယ်တွေကို နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချိ
ထားကာ ဆင်စွယ်ရောင် ပိုးဂါဝန်လေးနှင့် အရပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို

အခန်း (၁၀)

တိုက်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်း ခြောက်ခင်းစိမ်းလေးပေါ်မှာ ဖိတ်ဖိတ်
တောက်နေသော ကျွန်းစားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံများချလျက် ညနေခင်းအထိ
မှာ ရောင်စုံမီးသီးလေးတွေလည်း ထွန်းညှိထားသည်။

ညော်သည်တွေ ဖိတ်ထားတာမဟုတ်၍ ထိုင်ခုံတွေ၊ စား
ပိုင်းတွေ များများ မရှိသော်လည်း ထိုစားပွဲပိုင်း တစ်ခုတည်းနှင့်
ထည်ထည်ဝါဝါ ခန့်ခန့်ညားညား ရှိလှသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ အအေး
ဖန်ခွက်များနှင့်အစားအသောက်များ စုံလင်လှသလို ဈေးကြီးပေး
ထားသော မွေးနေ့ကိတ်ကလည်း ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွား နေရာယူထား၏။

စူးစိတ်တိုင်းမကျတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ မွေးနေ့ကိတ်မှာ
စူးနာမည်မပါ။ ဘာကိုအဓိပ္ပာယ်ဆောင်ချင်မှန်းမသိသော နိုဝင်ဘာ

နတ်လူဝနေ၏။

သောတနှင့် အနွယ်တော် ယှဉ်တွဲလျှောက်လာသည့်အခါ ထိုက်ဖက်တင့်တယ်လွန်းနေသည်မို့ စူး နှုတ်မဆက်နိုင်အောင် မှတ်တက်ငေးဝိုင်းနေမိသည်။

ထိုအဖြစ်ကို စားပွဲရဲ့ထိပ်ဆုံးထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေခဲ့သော မာမိလည်း တမေ့တမော ငေးဝိုင်းကြည့်နေခဲ့သည်။

“စူး ငါတို့ အရမ်းနောက်ကျသွားတယ် မဟုတ်လား။ အနွယ်တော်ဘွားဘွား ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့အချိန်အထိ စောင့်နေရလို့ နောက်ကျသွားတာပါ ဆောရီးနော်”

သောတက လုံလောက်သော ဆင်ခြေနှင့် လေပြေထိုင်ပွဲ ပြုံးနေသည်။ အနွယ်တော်က သူမလက်ထဲမှာပါလာသော အပူပွပွ ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို စူးလက်ထဲ ထည့်ပေး၏။

“မင်္ဂလာရှိတဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေ စူး”

“ဟင် သောတကရော ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်မပေးဘူးလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ဘာမှမကျွေးဘူးနော်”

စူး မှုနဲ့နဲ့လေး ဟန်လုပ်ကာပြောတော့ သောတက ခပ်လှည့်လှည့်ပြုံးကာ ကုတ်အင်္ကျီထဲကို လက်နှိုက်သည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်သော လက်ထဲမှာ ဘူးလေးတစ်ဘူး ပါလာ၏။

“ပလက်တီနမ် ရင်ထိုးလေးပါ။ နင်ကြိုက်ပါ့မလား မယ်”

နဂျင်နီဒါန်း

“နင်နဲ့အနီးဆုံးမှာ ရှိနေစေချင်လို့”

အနှောင့်အသွားမလွတ် ပဟေဠိဆန်သော သောတစကား စူးရင်ကို လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် မွေ့နှောက်သွား၏။ ခုမှ မာမိရှိနေတာ သတိရပြီ -

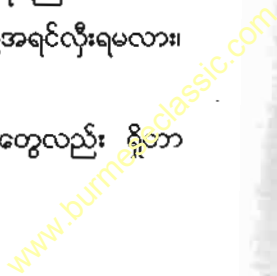
“ဪ ငါ့မာမိနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ မာမိ သူတို့က သူငယ်ချင်းသောတနဲ့ အနွယ်တော်ပါ။ ဟဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဆည်း မှတ်ထားကြနော်၊ မျိုးရိုးဂုဏ်ရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မိုးမဒီခင် အကူအညီလိုရင်တော့ ခဏခဏ မတောင်းနဲ့နော်၊ မာမိက ခင်ဆိုးတတ်တယ်”

သောတလက်မောင်းကြီးကိုဆွဲပြီး စူး အရယ်အရွှန်းနှင့် စကောက်လိုက်သည်။ သောတနှင့် အနွယ်တော်က သူမလို ရယ်ပြုံးပြီး စူးကို ဦးခေါင်းလေးတွေညွတ် နှုတ်ဆက်လိုပေမယ့် မာမိမျက်နှာကလို့ မဟုတ်ဘဲ သောတကို ဖက်တွယ်ထားမိသည့် စူးလက်ကို သာ စူးစူးစိန်းစိန်း ကြည့်နေ၏။

စူး ကဗျာကသီ လက်ကို လွှတ်ချလိုက်မိကာ -

“ဪ မတ်တတ်ကြီးတွေ လုပ်မနေနဲ့ ထိုင်ကြလေ၊ အစားအသောက်တွေ အရင်စားကြမလား။ ကိတ်မုန့်အရင်လှီးရမလား။ ခင်ဆိုးဆန္ဒရှိတာ အရင်ပြောကြ”

“ကိတ်မုန့်အရင်လှီးပါဟာ။ ဧည့်သည်တွေလည်း ရှိတာ”

မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါတို့ချည်းပဲဟာ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စာ

သောတစကားကြောင့် စူး ကိတ်မုန့်လှီးမည့်စားကို လိုက်သည်။

“အနွယ်တော် သမီးလေးလည်း စူးနဲ့အတူတူ ကိတ်မုန့် လိုက်လေ၊ သမီးတို့ချင်းက မွေးနေ့အတူတူ မဟုတ်လား”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မာမိရဲ့ အပြုံးနှင့် ထွက်လာသည့် စကားသံက နူးညံ့ညောင်း လွန်းတာကြောင့် စူး အံ့အားသင့်နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတော့ စူး မွေးနေ့ကိတ်ကို ဘာကြောင့် အနွယ်တော်ကိုပါ လှီးခိုင်းရတာလဲ စူး သူငယ်ချင်းမို့ လိုက်လျောပေးလိုက်တာ ဖြစ်မည်။

စူး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အနွယ်တော်နှင့် အတူတူ စာ ကိုင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ သောတက စူးဘက်မှာ ရပ်နေပြီး မာမိ အနွယ်တော်ဘက်မှာ ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

အဆင်သင့် ထွန်းညှိထားသည့် ဖရောင်းတိုင်လေးတွေဟာ ကပ်ပီးဘတ်ဒေး အော်၍ စူးနှင့် အနွယ်တော် ပြိုင်တူမှုတံလိုက်ကြကာ ကိတ်မုန့်ကိုလည်း ပြိုင်တူလှီးလိုက်ကြသည်။

“ဟေး”

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ သံပြိုင်အော်လိုက်ကြပြီး စားနဲ့

အောင်နိဒါန်း

သည် ကိတ်မုန့်လေးကို အနီးဆုံးမှာ ရှိနေသည့် သောတ ကို စူး ခွံ့ကျွေးလိုက်၏။ အနွယ်တော်က ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေပြီး အဲဒါနဲ့အတူ ခွံ့ကျွေးလိုက်သည်။

“နင်က သောတကို ကျွေးတော့ ငါလည်း အားကျမခံ ဘာကို ကျွေးရတာပေါ့၊ စူး ဘက်လိုက်လွန်းတယ်နော်၊ ငါ့ကိုလည်း ကျွေးနဲ့”

“အေး အေးပါဟဲ့ ကျွေးမှာပေါ့၊ သောတ နင်လည်း ငါ့ကို ကျွေးနဲ့၊ နင့်ကို ငါအကြီးကြီး ကျွေးထားရတာ”

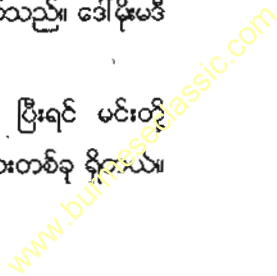
“ဟား မွေးနေ့ရှင်ကလည်း အခွင့်အရေး ယူသလား မမေမနဲ့ ကျွေးပါ့မယ်”

စူး ကိတ်မုန့်တွေ အပြန်အလှန် ခွံ့ကျွေးကြရင်း ဒေါ်မိုးမဒီခင်ကို အားမိကြသည်။

“ဟာ အန်တီကိုလည်း ကျွေးရဦးမယ်လေ၊ ဒါမှ မြိုင်သွားမှာ

သောတက အကင်းပါးသည်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်မိုးမဒီခင်ကို စကားရောဖောရော လုပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မိုးမဒီ ခင်လက်ကာပြု၍ -

“နေပါစေ မင်းတို့ပဲ စားကြပါ၊ ခြောက် ပြီးရင် မင်းတို့ ဘာပဲပျော်သွားအောင် အန်တီစီစဉ်ထားတာလေးတစ်ခု ရှိတယ်။

တန်ဖိုးနည်းပစ္စည်းနှစ်ခုနဲ့ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတစ်ခု မဲနှိုက်ရမယ်
ကောင်းတဲ့သူက သိန်းရာကျော်တန် ပစ္စည်းတစ်ခုရမှာ”

“ဟင် တ တကယ်လားဟင် မာမီ”

“ဟား ငါရလို့ကတော့ ပွတာပဲ၊ ငါရရင် ဘယ်သူက
မပေးဘူးနော်၊ ငါအပိုင်သိမ်းမှာ”

ဟေးခနဲ ဝါးခနဲအော်ရင်း ဘာမှန်းမသိခင်ကတည်း
ခဲကြသည်။

“ကဲ မင်းတို့ စားကြသောက်ကြပါဦး၊ အန်တီ မဲလို့
လိုက်ဦးမယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြ

အနော်မီးစိမ်း မာမို့လိုက်လျော့မှုက ဟုတ်မှဟုတ်ပဲ
ဟု သံသယဖြစ်ချင်စရာ။ အနွယ်တော်အပေါ် မာမို့အကြည့်တွေ
နှစ်နှစ် ရှိလွန်းလှတယ်။

သောတနှင့် အနွယ်တော်က ဒေါ်မိုးမဒီခင် လှမ်းထွေး
ရာ လိုက်ငေးနေပြီးမှ -

“နင့်အမေက ခန့်ချောကြီးနော် စူး နှင်ပြောထားသလို
ဆက်ဆံရေးမကျပါဘူး၊ ပြီးနေတာကိုက ထက်မြက်တဲ့ ဇိန့်
ယောက်ရဲ့အင်အားရှိတဲ့ အပြုံးမျိုး”

“အရမ်းတော်နေ၊ ထက်မြက်နေတဲ့လူမျိုးတွေက
တလေ အစွန်းရောက်သလို ဖြစ်ကြပေမယ့် နွေးထွေးမှုရှိကြ

နွေးထွေးမှုက နှင့်ကို ဘယ်လိုပဲ မလိုက်လျော့ဘူးပြောပြော၊ ဒီနေ့
စားတာကတော့ နှင့်အပေါ် နွေးထွေးမှုရှိတာ သိသာတယ်”

“ကဲပါ နှင်တို့နှစ်ယောက် စကားများ မနေကြနဲ့၊ စားစရာရှိ
စား၊ ကဲစရာရှိတာ ကဲမယ်”

“ဟင် စားစရာရှိတာ စားတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲမယ်ဆိုတာ
ဘာလဲ”

“ဪ၊ နှင်တို့ကလည်း ဂါတီသဘောမျိုးပဲ ကမှာပေါ့ဟ၊
ခြင်လား၊ ပန်းအိုးတွေပေါ်မှာ ဘောက်စ်တွေ ထင်ထားတယ်၊
ဘော့ထံလို့ကောင်းမှာပေါ့”

စူး မေးဝေါ့ပြရာ လှည့်ကြည့်ပြီး အနွယ်တော် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး
ညှိုးတာ -

“စူးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ငါ လုံးဝမကတတ်ဘူးနော်၊
တပ်ရွာလည်း မနေရဲဘူး၊ နှင်နဲ့သောတနဲ့ကကြ၊ ငါလက်ခုပ်တီး
မယ်”

“အိုကေ၊ သောတ မြူးမယ်နော်”

“ငါ ငါလည်း သိပ်မကတတ်ဘူးဟ”

“အောင်မယ်လေး ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အကဲမိုနေလိုက်
လာ ငါသင်ပေးမယ်” -

စူးက သူမစိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားသော မြူးမြူးကြူကြူ

နိဂါဏ်တီးလုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။ နိဂါဏ်ကလပ်လိုနေရာမျိုးမှာ မင်း
နှင့် သွားကဲနေကြဖြစ်၍ စူးကဲနေတာက သွက်လက်ပြူးကြ
သည်။ သောတာပန်လည်း ပထမပိုင်းသာ ကျင့်သားမရသလို
ပေမယ့် နောက်တော့ စူးနှင့် အတွဲညီညီ ကတတ်လာ၏။

အနွယ်တော်က လက်ခုပ်တီးအားပေးရင်း တစ်
တည်း သီးသန့်လို ဖြစ်ကာ ဝေါင်စင်းစင်းနှင့် သွေ့ခြောက်ခြောက်
ဖြစ်နေ၏။ သောတာပန်နှင့် စူးကဲ မတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့လျော့
မြူးကြသော တေးသွားအလိုက် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ကလို
ညောင်းသော ဂီတသံစဉ်ကြားမှာ ညည်းသွဲ့သွဲ့ မျောလွင့်လို
လိုက်ဖက်မှုရှိလွန်းလှပြီး နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာ ဖာညီနေလေ

ထိုအချိန်မှာ တီးလုံးသံတွေ ပြွန်းခနဲ ရပ်သွားပြီး
ခင် ရောက်ချလာ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အဲလို နေနေတော့ ဟိုတစ်
က ဘယ်လိုခံနေရမှာလဲ၊ သုံးယောက်တည်း ကျင်းပတဲ့မွေး
သုံးယောက်လုံးပျော်နေသင့်တာပေါ့၊ ဇူး အဲဒီဘောက်စ်တွေ သိ
တော့၊ အားလုံးပျော်အောင် မဲနိုက်ကြမယ်”

မာမိလေသံက မာနေသဖြင့် စူးကြောင်စိစိလေးပင်
၏။ ကြီးကြီးခိုင် ပြေးထွက်လာပြီး သောတာနှင့် အတူတူ
တွေ ဒီဗီဒီစက်တွေကို သိမ်းဆည်းပေးပါသည်။

“ကဲ ပြီးရင် ကံဆိုးကံကောင်း ရွေးတော့မယ်နော်၊ ဘယ်သူ
ရင်နိုက်မှာလဲ၊ ဒီစားပွဲပေးမှာ တင်ထားတဲ့ ရတနာဘူးသုံးဘူးက
ဘူးပဲ တန်ဖိုးကြီးတာ ပါတာနော်”

ငွေဖလားသေးသေးလေးထဲမှာ မဲလိပ်တွေ ထည့်ထားကာ
အောက်မှာ ဖလားလေးကို လက်နှင့်အုပ်ထားရင်း မာမိပြောသည်။

အရင်ဆုံး ထုခနဲလိုက်ကာ -

“စူး အရင်နိုက်မယ် မာမိ”

“အင်း ဟုတ်ပြီ သောတာက ဒုတိယနိုက်ပေါ့၊ အနွယ်တော်
နောက်ဆုံးမှ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား အနွယ်တော်”

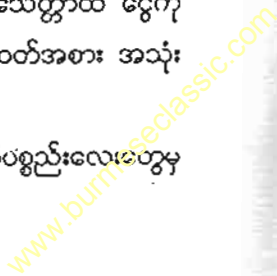
“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကဲ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး နိုက်ပါ”

စူး ရင်တခုနဲ့ခနဲနှင့် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်။ သိန်းတစ်ရာ
တန် ပစ္စည်းတစ်ခုပါသည်တဲ့။

မာမိဆီက စူးဘာတန်ဖိုးကြီးလက်ဆောင်ပစ္စည်းမှ မရဘူးပါ။
ရွှေရတနာပစ္စည်းဆိုတာ ဖေဖေရိုတုန်းက ဆင်ယင်ပေးခဲ့သော
အကျဉ်းသာရှိသည်။ မာမိကတော့ မီးခံသေတ္တာထဲ ငွေကို
အိတ်သလောက် ယူသုံးလို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် အဝတ်အစား အသုံး
ဆောင်ဝယ်ဖို့မှ လွဲ၍ သူမ အပိုယူမသုံးခဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း ပလက်တီနမ်နှင့် ဖန်စိပစ္စည်းလေးတွေမှ

လွဲ၍ သူမမှာ ဘာမှမရှိ။

အခု မာမိဆီက သိန်းတစ်ရာကျော်တန် လက်ဆောင်ပစ္စည်း လေးသာ ရပါက တစ်သက်တာ ထာဝရ တန်ဖိုးကြီးကြီး အမှတ်တံဆိပ် သိမ်းထားရမည်။

“စူး ဖွင့်လိုက်တော့လေးရပြီဟ ငါဖြေပေးရမလား မဲလိပ်က မဲလိပ်ကလေးကို လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ထားပြီး မှောင်သေးတာမို့ သောတာက စစ်ကူပေးဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ စူးက လက်ထဲ လေးကို နောက်ဆုတ်လျက် -

“နေပါစေ ငါ့ဘာသာ ဖွင့်မယ် အဲဒါမှ ရင်ခုန်မို့ကောင်း ငါကံကောင်းမှာပါ”

လက်ထဲက မဲလိပ်လေးက ချွေးစေးတွေနှင့် စိုက်ပျက်နေသည်။ စူး ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး မဝံ့မရဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ရွှေလက်စွပ် မောင်းကွင်းတဲ့၊ သေးသေးလေး လုပ်ရမှာလဲ၊ သောတာ နင်ယူလိုက်တော့၊ ပေး နင့်လက်ကို ငါပေးမယ်”

“အာ ငါ့လက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်တန်မှာလဲ”

“လက်သန်းကိုစွပ်ပေါ့၊ နင် သိန်းတစ်ရာရရင် ငါယူမှာပေါ့”

စူးက သူမရသည့် ရတနာဘူးလေးထဲက လက်စွပ်လေး သောတာလက်သန်းလေးမှာ စွပ်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မိုးမဒီခင်

သောတာရှေ့မှာ ငွေဖလားလေး ထိုးပေး၏။

“မင်းအလှည့် မင်းယူပြီးရင် ကျန်တဲ့မဲလိပ်က အနွယ်တော် နှာပဲ”

သောတာလည်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်၍ ပါးစပ်က ပွစိပွစိ ဆူတောင်းနေသည်။ ပြီးမှ မျက်လုံးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ကာ -

“ပလဲက်တီနမ် ဖုချိန်းတဲ့ သွားပါပြီကွာ၊ စူး ငါရတာ နင်ယူ မယ်ဆို၊ ငါဝတ်ရင် အခြောက်ကြီးဖြစ်သွားမှာ ရော့နင်ယူလိုက်”

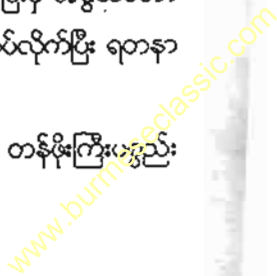
“ဟဲ့ နင် ဝတ်ပေးမှပေါ့ သောတာရဲ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး တံမကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါ့ဟာ အနွယ်တော်က မဲလိပ်နှိုက်စရာမလိုတော့ဘဲ တံစောင်းသွားပြီ၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

သောတာက မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း စူးရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထွက် ဂါဝန်လေး မပေးလိုက်သည့် စူးခြေထောက်မှာ ဖုချိန်းလေးကို ခတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအဖြစ်ကို အနွယ်တော်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်နေ ထွက် ဒေါ်မိုးမဒီခင်က စိမ်းဆတ်စွာ ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ အနွယ်တော် သက်လှည့်ကာ မဲလိပ်တွေကို ဖွဲ့ဖွဲ့ကြေအောင် ဖြဲဆုပ်လိုက်ပြီး ရတနာ ဘူးလေးကို ဖွင့်လျက် -

“အနွယ်တော်က မဲလိပ်နှိုက်စရာမလိုဘဲ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း

လေးကို ပိုင်ဆိုင်သွားပြီ ဒါက ရတီပြည့်တဲ့ စိန်လော့ကတ်လေးတွေ အန်တီ သမီးဆွဲကြိုးလေးမှာ တပ်ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

အလယ်က စိန်ပွင့်ကြီးကြီးကို စိန်ပွင့်သေးသေးလေးတွေ ဝန်းရံထားသော လော့ကတ်လေးက တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပလင်းလက်နေသည်။ အနွယ်တော် ဝတ်ထားသည်က ပလက်တီနမ်လည်ပတ် အကပ်လေးမို့ လော့ကတ်သီးလေးဆွဲလိုက်သောအခါ ဝင်းဝါ ချစ်ကြော့နေသည့် လည်တိုင်လေးက ထည်ဝါတည်ငြိမ်သွားခဲ့သည်။

“သောတ စူး ငါဘယ်လောက် လှသွားလဲ ကြည့်ပါဦးနဲ့ ထိုက်လို့ ငါရတာ၊ ဘယ်လောက်ပန်ရထားလဲ”

သောတက အနွယ်တော်ကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် ပြောင်ချောချော ကြည့်ပြီးပြုံးနေသည်။ စူးက ဆတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲပြီး အံ့ကြိတ် ဖာဒီဂရိုက်ခံရမှုနှင့် အနွယ်တော် မော်ကြားနေတာကို မုဒိတာမဖွားနဲ့ပါ။ မာမီရဲ့ နူးညံ့ညင်သာမှုတွေကို စူး ပဝမဆုံး မြင်တွေ့ဖူးခြင်းပင်ပါ။

မာမီရဲ့ ပီတီပျိုးကို မြင်ရသည်မှာ သူမရင်တွေ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ တဆစ်ဆစ် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်နေသည်။

ငွေဖလားလေးထဲ ထည့်ထားသော မဲလိပ်သုံးလိပ်ထဲမှာ တစ်လိပ်မှ စိန်လော့ကတ်လို့ နေ့ထားတာ မပါဘူးဆိုတာ သိသွားလို့

အဆုံး (၁၅)

“ဟင် ဘာဒီစိန်လော့ကတ်လေးက သမီး လက်ဆောင်ရတာ ဟုတ်လား၊ ဖြစ်နိုင်လို့လား သမီးရယ်၊ သိန်းရာကျော်တန်တာကို အယ်လိုလူမျိုးက လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးမှာလဲ”

“ဒီနေ့ သမီးသွားတဲ့ မွေးနေ့ရှင် သူငယ်ချင်းရဲ့အမေက ဇာနည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖေဖေရဲ့ လူတွေလည်း အများကြီး မဖိတ်ဘူးလေ၊ သောတရယ် သမီးရယ် နှစ်ယောက်တည်းရယ်၊ လူနည်းတော့ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း မဲဖောက်ပေးတာနေမှာပေါ့၊ အဲဒါ သောတနဲ့ စူးက တန်ဖိုးအနည်းဆုံး ပစ္စည်းလေးတွေ ချပြီး သမီးက မဲမနှိုက်ရတော့ဘဲနဲ့ နောက်ဆုံး ကျန်တဲ့ တန်ဖိုးကြီး ဒီစိန်လော့ကတ်လေးကို ရလိုက်တာပေါ့၊ ဖျော်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်၊ ရင်တွေလည်း တုန်၊ ရင်တွေလည်း

www.burmeseclassic.com

သူနဲ့ မေမေတို့တောင် ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်း ဝယ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်တာ”

အနွယ်တော် လော့ကတ်လေးကို တကိုင်ကိုင်ဖြင့် သိပ်သိပ် လှုပ်ပျော်နေသည်။ ဦးနှိုင်းမဟာနှင့် ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်က တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြကာ -

“စူးဆိုတဲ့ မွေးနေ့လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးက မိဘက အိမ်ထောင် လို ထားပြီး သူ့စိမ်းဆန်ဆန် ဆက်ဆံခံရတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်လား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး -

“ဟုတ်တယ် သူလည်း သူ့အမေက မွေးနေ့လုပ်ပေးတာ အံ့သြဝမ်းသာကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ပြီးတော့ စူးမာမိက စူးဖြော သလောက် ဆက်ဆံရခက်မယ့်လူမျိုးတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး အခု သူ့သမီးသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ သမီးတို့ကိုတောင် ဆက်ဆံတာ နွေးထွေးမှုလည်းရှိတယ်၊ နားလည်မှုလည်း ရှိပါတယ်”

“အင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ သတိတော့ ပေးထားချင်တယ် သမီး၊ စူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုပါ၊ သမီးတို့ ပြောနေလွန်းလို့ စူး အကြောင်း သမီးတို့ သင်တန်းက သင်တန်းသူလေးတွေကို တစ်ဖက် လှည့်နဲ့ ဖေဖေတို့ စုံစမ်းကြည့်တယ်၊ ဖောက်ပြန်မှုမဟုတ်ပေမယ့် အကျင့်စာရိတ္တတော့ကောင်းမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး သမီး၊ ယောက်ျားလေး အရှုပ်အရှင်း တော်တော်များတယ်၊ ရည်းစားများပြီး သိက္ခာရှိရှိ သမီး

“တုံ့ခဲ့တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့”

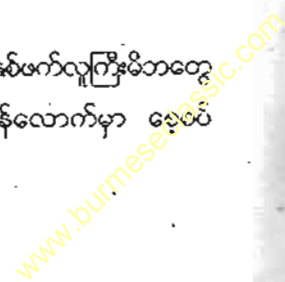
“သမီးတို့နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်မှတော့ အဲဒီကိစ္စတွေ သိပ်မရှိပါ ဘူး ဖေဖေ၊ သောတကလည်း စူးကို အကောင်းဘက်ရောက်အောင် ပြင်ပြောဆိုထားပါတယ်”

“အဲဒါပဲ ဖေဖေပြောချင်တာ၊ မောင်သောတက အဲဒီမိန်း ကလေးကို စေတနာသန်သန်နဲ့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မရှိမသားစိတ် ဆင်စားတာကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ရင်းနှီးမှု ပိုများလာရင် အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးလက်တွင်က ရုန်းထွက်နိုင်ပါ လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ မေမေတို့ အဲဒါကို စိုးရိမ်နေကြတာပါ။ ပြောသေးဘူးလို့ စဉ်းစားထားပေမယ့် ပြောမှဖြစ်တော့မယ် ထင် တယ်”

ဘာအကြောင်းဆိုတာ မသိပေမယ့် လေးလေးပင်ပင် ပြော နေသော မေမေစကားကို အနွယ်တော် စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ မေမေ က သူ့မဘက်က ခုံမှာ ပြောင်းထိုင်ပြီး သူ့မ ပခုံးလေးကို ဖက်တွယ် တာ -

“မောင်သောတနဲ့သမီးကို မေမေတို့ နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူထားကြတယ် သမီး၊ ဒီနှစ်အကုန်လောက်မှာ ဓမ္မပေ ကြောင်းလမ်းပေးဖို့လည်း စီစဉ်ထားတယ်”

“ရှင်”

“အဲဒီအတွက် စူးနဲ့ ရင်းနှီးသွားမှာကို မေမေတို့ မလိုတာဘူး။ မောင်သောတက မိဘမျိုးရိုး အဆင့်အတန်း ဘာမှမလိုအားအောင် ပြည့်စုံတဲ့သူပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရိုးသားတည်ငြိမ် ရှိတယ်။ သမီးအပေါ်မှာလည်း အနွံတာခံမယ့်လူမျိုးပါ။”

စူးအပေါ်လောက်တော့ ကောင်းမယ်ထင်ဘူးမေမေတို့ မပြောဖြစ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှိနေနိုင်တာ သိထားသည်ပဲ အတိတ်တလေ အံ့ဩသွားတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်ကာ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်။

သူမအပေါ် သောတ စိတ်မဝင်စားတာ အသိသာကြား မဟုတ်ပါလား။ သူမနှင့်ယှဉ်လျှင် စူးကိုသာ အမြဲတမ်း ဦးစားပေးတတ် ပြီး စူးကို စိတ်ဝင်စားတာ သူမသိနေသည်။

နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ငြိတွယ်မှုတွေ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် အရှိန်ဖြင့် လာတာလည်း စူးမွေးနေက သက်သေပင်။

စူးက သူမလက်စွပ်လေးကို သောတလက်သန်းလေးမှာ စွပ်ပေးလိုက်ပြီး သောတကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်လုံးထဲမှာ မမြင် တော့သလို ယောက်ျားမာနဆိုတာလည်း မရှိတော့သလို စူးထိုင်နေ အောက်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဖုချိန်းလေးကို စူးခြေထောက် လေးတွင် တယုတယ ပတ်ပေးခဲ့သည်။

ဒါဟာ သောတနှင့် သူမကြားမှာ သိသာထင်ရှားစေသော တစ်ချပ်ခြားသွားစေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

မမျှော်လင့်ချင်၊ သေတာဆီက သူမ ဘာမှ မမျှော်လင့်ချင်။ မိခင်တာကို အပင်ပန်းခံ မမျှော်လင့်တတ်သည့် သူမရဲ့ ဉာဉ်အတိုင်း သောတဆိုတာ စူးအတွက်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားမိတော့ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာသေးတာပေါ့။

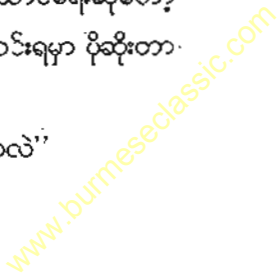
ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို မေမေတို့ကို ဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်။ သိများ သွားလျှင် အတင်းအကျပ်ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဖြစ်နေသော သူမကို မေမေက အားမလို အားမရနှင့် ပါးလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး -

“နေရာတာကာ ထုံအနေတာ၊ အားနာတတ်တာ မကောင်း တဲ့သမီး။ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး အလျှော့ပေးလိုက်ရင် သောတက စူး ဆက် ပါသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုတော့ မေမေတို့ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင် တဲ့နော် သမီး။”

“သောတ ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ် မေမေရယ်၊ စိတ်တစ်ခုကို မှတ်တိုင်ပြီး အပိုင်စီးတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတော့ သောတကနဲ့တစ်ယောက် တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းရမှာ ပိုဆိုးတာ

“သမီး ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောနေတာလဲ”

ဖေဖေက လေသံမာဆတ်ဆတ်ဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်
အသက်ရှူသံပြင်းနေသည်။

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မြားယောင်းသိမ်မွေ့
နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေတို့လူကြီးတွေ စိစဉ်ထားတာကိုအသိ
နေတာ၊ မဖြစ်မနေ မောင်သောတာကို လက်ထပ်ရမှာပဲဆိုတာ သိ
ချင်တာ၊ အဲဒီ စူးဆိုတဲ့မိန်းကလေးကြောင့် ဘာပြဿနာ ဘာအ
အယုတ်မှ မဖြစ်စေချင်တာ”

“ဒီကိစ္စကို သောတာရော သိသလားဖေဖေ”

“နိုင်ငံခြားကနေ သူ့မိဘတွေ အသိပေးကြမှာပါ။ ဘွဲ့
လည်း တိုက်တွန်းအားပေးလိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အ
အနက် ရှိလို့ မေမေတို့ အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာပြီး သမီးလေး
လည်း သင်စာန်းအဖို့အကြံ လုပ်နေတာပေါ့ကွယ်၊ စူးဆိုတဲ့ ကော
လေးကိုသာ သမီးတို့ မပတ်သက်ရင် ကိစ္စအားလုံးက အေးအေး
ဆေး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

အနွယ်တော် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချရင်း ရင်ထဲမှာ တင်
ကျပ်ကျပ် ဖြစ်နေ၏။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ချုပ်ကိုင်ရမှာ
ပရိယာယ်တွေ၊ မာယာတွေ၊ မုသာအတတ်ပညာတွေ
ဘာမှ မကျွမ်းကျင်ပါ။ အချစ်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ခံစားချစ်ပြီး ရင်ထဲ

အိမ်ကကား ချစ်မိသော လူတစ်ယောက်ကိုသာ တန်ဖိုးရှိရှိ လက်
ချင်သည်။

သောတံစိတ်ကိုလည်း လှစ်ဟကြည့်ချင်၏။ စူးနှင့် အနွယ်
ဘယ်သူ့ကို တိတိကျကျ ရွေးချယ်မှာမလို့။

ဖေဖေမေမေတို့ ပြောသလို သူမတို့ရဲ့ ကဏ္ဍတွေမှာ စူးသာ
လှည့်လျှင်။

အောင်အောင်အောင်

အောင်အောင်အောင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ပြောလို့မဖြစ်။
သောတတို့ ရောက်လာလျှင် အထင်လွဲစရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်
မည်။

“မင်းခေါင် ငါတို့ ညနေမှ ဆုံရအောင်ဟား၊ ငါသင်တန်း
ဆုံးမယ်”

“စူး ငါအဝေးကြီးက ပြန်လာတာနော်၊ နင်နဲ့တွေ့ပြီး မလန်းရ
ဒါတွေ့သွားမှာပေါ့၊ အရင်ကတည်းက ဘယ်သင်တန်းကို အချိန်
နဲ့ တက်ဖူးလို့လဲ၊ ငါနဲ့ နေရာအနှံ့ရွှေနေတာ၊ ပုံပြင်မှ မဟုတ်တာ
ပဲ၊ အရောက်တဲ့နေ့ ငါ့ကို အချိန်ပေးမှဖြစ်မယ် စူး”

စူး ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်လို့ရမည် မထင်။ သူမကားစက်၊ နိုင်
လို့မရှိဘဲ မင်းခေါင်ကိုလည်း မေးဝေါပြုကာ-

“ကဲ ငါ့ကားနောက်ကလိုက်ခဲ့ မင်းခေါင်၊ ငါသင်တန်း
ဆုံးမတာပဲ”

“အိုကေ အစကတည်းက အဲလိုဖြစ်နေရမှာ ဟား ဟား”
မင်းခေါင်က ဟိုအရင်ကလိုပင် ဝေါပေါ့ပါးပါး ရယ်လျက်
အောက်ကနေ မောင်းလိုက်လာ၏။ သူမ ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ
အောင်အောင်အောင်ဖြင့် လူရှင်းသောကန်ပေါင်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ စား
အောင်အောင်အောင်ဆိုင်တွေမှာဆုံလျှင် မင်းခေါင် ဘီယာတွေ၊ ဘာတွေသောက်
နေဦးမည်။

အခန်း (၂၀)

“စူး”

“ဟယ် မင်းခေါင်၊ နင် ဘယ်အချိန်တုန်းက ပြန်ရောက်
လဲ”

“ဒီမနက်ပဲဟား၊ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့တောင် စဉ်းစားသေးတာ
ဒါပေမဲ့ နင့်မျက်နှာလေးကို အရင်ဆုံး မြင်တွေ့ရဖို့က အရေးကြီးတာ
မဟုတ်လား၊ ငါတို့ ဘယ်သွားလန်းမလဲ စူး”

“ဟမ် ဟို မင်းခေါင်”

သူမကားရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပြီး ပြောနေသော မင်းခေါင်
စူး ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးနေသည်။ ဟိုအရင်က
မင်းခေါင်နှင့် အချိန်ဖြုန်းလို့ မဖြစ်တော့တာ မင်းခေါင် သိအောင်

ကားကို တစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်ထားခဲ့ပြီး စူးရှေ့ကနေ သူတို့သုတ် လျှောက်နေမိသည်။ နီးစပ်ရာ ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကိုကောက်၍ အင်အားတိုက်ကာ ကန်ချေပြင်ထဲ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ကန်ချေပြင်က ဝဲဝယ်ဘက်သို့ ဝယ်ထကာ လှိုင်းထန်သွား၏။

အမောတကော နောက်ကပြေးလိုက်လာသော မင်းခေါင်က ခုံတန်းတစ်ဖက်စွန်းမှာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း စူး ပါးလေးကိုဖျတ်ခတ်ခတ် မိဆွဲသည်။

“မင်း အရောင်တွေ ပြောင်းနေပါလား စူး၊ ငါ ဖြစ်ကြုံနေသွားတာ သုံးလမပြည့်သေးဘူး ထင်ပါတယ်၊ ညီမလေးမကတည်းက ဆောင်သွားတာ ဘာလို့ ကြာနေတာလဲ၊ လွမ်းလိုက်တာ ဘာလို့ မချဲ့တော့ဘူးလား၊ ငါကတော့ နင့်ကို အရမ်းသတိရနေတာကွ”

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ မင်းခေါင်၊ ငါဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ သဘောမလောက် လွမ်းလောက်အောင် မစွဲလမ်းဘူးဆိုတာ နင်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားက နင်နောက်ဆုံးပဲ၊ အခု ငါ့ရင်ထဲကိုထည့်ထားမယ့်လူတစ်ယောက် ရှိနေပြီ”

“ဘာ”

“နင်ပြန်လာရင် ပြောပြမယ်လို့ ငါမှာလိုက်တယ်လေ၊ အဲဒါက နင်လိုမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ငါသေချာပြောရဲတယ်”

“နင်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား”

မင်းခေါင်မေးခွန်းက ခပ်အက်အက်နှင့် တိမ်ဝင်ရှုတနေသည်။

“ကဲကဲ ကန်ဘက်ကို မျက်နှာမူတည်ပြီး -

“ချစ်သူဖြစ်ကြဖို့ လက်မတင်လေးလိုတော့တယ် ထင်တာပဲ၊ ကြားထဲမှာ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား စည်းတစ်ခုခြားနေတယ်”

“နားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြောပါလား”

“အနွယ်တော်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို နင်မှတ်မိတယ် မဟုတ်ဘူး”

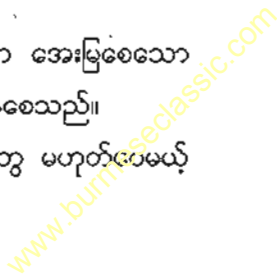
“ငါ့ရဲ့ အသည်းပေါက်လေး နှစ်ပါးကြည်ခါနီးမှာ နင်ကြားထဲမှာ ဝင်လှသွားတာ၊ ငါ့အထိ လွမ်းတုန်းပဲ၊ သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင့်အတွက် အမှိုက်လား”

“ဆိုပါတော့”

ဟုအစချီလိုက်ကာ အကျဉ်းချုံး၍ မင်းခေါင်ကို ပြောပြမိသည်။ နားထောင်ရင်းဖြင့် မင်းခေါင်မျက်နှာက အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေ၏။ စူးက မင်းခေါင်ကိုမကြည့်ဘဲ ကန်ချေပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမူထားဆဲ ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်ခင်းအပူရှိန်က ခုံတန်းလေးမှာ အေးမြစေသော အခိုးရိပ်ပါပေမယ့် ချွေးစလေးတွေ စိမ့်ထွက်နေစေသည်။

“ဒါဆို သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပေမယ့်

ထက်ထပ်ရမယ့် အခြေအနေမျိုးဟော့ ရှိတယ်ပေါ့”

“အင်း အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမယ်လို့ တစ်ခါတစ်ရံ ယုံကြည်တယ်။ မလိုအပ်ရင် ဘယ်မိဘက ကိုယ့်သမီးကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်ထားမှာလဲ။ သောတာပန်တို့ကို ဖွင့်ပြောသောဘူးဆိုတာလည်း အဲဒီကိစ္စကြောင့် နောက်ဆုံး နေတာ ဖြစ်မယ်”

“နင် သောတာပန်တို့ ကောင်းကို တကယ်ချစ်နေပြီလား”

“မလေလွင့်ချစ်တော့တာ သူ့ကြောင့်ပါ။ ငါ့ကိုယ်ငါ့ပြောင်းလဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ သွားကြာပုံပါ။ ငါ သောတာပန်တို့ မင်းခေါင်”

“ငါ့ကိုရော”

“နင်လည်း ငါ့အပေါ် အရမ်းနားလည်ပြီး ကောင်းခဲ့တာဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ အရမ်းအားနာပါတယ် မင်းခေါင်။ နင့်ကို မချစ်ဘူး။ နင်လည်း ငါ့ကို မချစ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် စိတ်အဆာပြေတဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ အချစ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်မှာ သတ်သတ် ရှိနေမှာပေါ့”

“အေး၊ နင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြီဆိုတော့ ငါလည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံချင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ညီမလေးတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ငါက ညီမလေး အိမ်ထောင်

ဆိုက်တာ မချစ်ဘဲနဲ့ ပထွေးရန်ကြောင့်လို့ ထင်နေတာ။ သူ့ထက် အသက်ကြီးကြီး ရုပ်ဆိုးဆိုးလူကြီးကို ယူလိုက်တာ မဟုတ်လား။ အိပ်မေ့ ငါ ထင်သလို မဟုတ်ဘူး စူးရဲ့”

“ဟင် ဒါဆို ငါပြောသလို သူ့ဖူးစားကံကြောင့်လား”

စူး စိတ်ဝင်တစားလေး မင်းခေါင်ဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ မင်းခေါင်မျက်နှာလေးက ကြည်လင်လန်းဆန်းလာလျက် -

“နင် အယူအဆလည်း မှန်ချင်မှန်မှာပါ။ သေချာတာက

အားပေးနှစ်သိမ့်မှုကြောင့် သံယောဇဉ်ကြောင့် နားလည်မှုကြောင့် ဖြစ်မယ်။ အဲဒီလူကြီးက ညီမလေးကို ညှာတာတယ်။ ဂရုစိုက်တယ်။ အထွေးနှစ်သိမ့်မှုတွေနဲ့ ညီမလေး စိတ်ဓာတ်ကျ အားမငယ်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါတွေကို ညီမလေးက ယုံကြည်အားကိုးပြီး လေးလေးစားစား ချစ်သွားခဲ့တာ။ အသက်ကြီးတာတွေ၊ ရုပ်ဆိုးတာတွေလည်း မမြင်တော့ဘူးပေါ့။ အချစ်က မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ချပေးလိုက်တာဖြစ်မယ်”

ငါ့မျက်လုံးတွေလည်း အချစ်ကြောင့် စုံကန်းနေပြီလို့ ဖြတ်ပြောဖြစ်။ မင်းခေါင်ပြောတာကိုသာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိသည်။

“ညီမလေးကလည်း ငါ့ကို ဖျောင်းဖျေတယ်။ မိဘတွေကို ခွဲတိုက်ပြီး အချစ်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် မရှာဖွေဖို့ပေါ့။ ညီမလေး

ယောက်ျားကလည်း ငါ့ကို ညီတစ်ယောက်လိုဆုံးမပါတယ်။ ဘာလေးလေးနက်နက် တွေးပြီး ရည်ရွယ်ချက်တွေ မပျောက်ပါလေ။ လေး ဟိုမှာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် သူ့အလုပ်ထဲမှာ သွင်းသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ညီမလေးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးပြီ ပြန်မလာဖြစ်တာ”

“အခု နင် စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ရန်ကုန်ပြန်လာတာ ပြောတာလား။ အချစ်ကို ရင်ထဲက သံစဉ်တွေအတိုင်း ရှာဖွေတော့ပေါ့”

မင်းခေါင်က အားတုံအားနာ ပြုံးရယ်ကာ -

“ငါ ဟိုမှာနေနေတုန်း အနွယ်တော်ကို နင့်ထက်ပိုပြီး သတိရနေခဲ့တယ် စူး။ အဲဒီကောင်မလေးက အဖြူထည်လေး မဟာလား။ ရိုးစင်းမှုတွေနဲ့ အပြစ်လည်းကင်းတယ်။ အနွယ်တော်အိမ်ငါ တခြား ဘာမက်မောမှုမှလည်း မရှိပါဘူး။ ငါ့ရင်ထဲက လေးလေးနက်နက် ခံစားမိတာလို့ ငါထင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း နင်ရအောင် ပြန်လိုက်ပေါ့ မင်းခေါင်”

“ဘာ”

“ငါတို့ရဲ့ အနီးဆုံးမှာ အနွယ်တော်ရှိနေတယ်။ အရင်လည်း စထားပြီးသားဆိုတော့ ပြန်ဆက်ဖို့ လွယ်ကူမှာပါ”

“တော်တော့စူး”

မင်းခေါင်က ခပ်မာမာ ဟိန်းဟောက်လျက် မြန်းခနဲ ထရပ်သည်။ ရေစပ်နားက သစ်ပင်ရိပ်ကို ဆင်းသွားသည်မို့ စူးလည်း လိုက်သွားမိ၏။ မင်းခေါင်က သစ်ပင် ပင်စည်ကိုကျောကပ်မိလျက် စူးကို စူးရှရှ မျက်လုံးတွေနှင့်ကြည့်ကာ -

“အနွယ်တော်က နင့်အတွက် အမှိုက်ဖြစ်နေလို့ ငါ့ဘက်မှ ပုတ်ထုတ်နေတာလား။ ငါ့ရင်ထဲက သူ့ကို တကယ်ချစ်နေခဲ့ရင်တောင် ပေါ့ပေါ့တန်တန် ချဉ်းကပ်တာမျိုး မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ နင့်ရဲ့ အသုံးချခံ လိုက်ရရင်ရော အနွယ်တော်က ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“အဝေးကြီးမတွေ့စမ်းပါနဲ့ဟာ။ ငါက သောတကို ချစ်တယ်။ သောတနဲ့ နီးစပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ နင်က အနွယ်တော်ကိုချစ်တယ်။ မဟုတ်လား။ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေါ့ မင်းခေါင်”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်၍ မင်းခေါင် တွေခနဲ ဖြစ်သွားကာ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“မရိုးမသား ချဉ်းကပ်ခဲ့ဖူးတာကို ငါနောင်တရတယ် စူး။ အခုရော နင့်အတွက် ရှင်းပေးရသလိုချည်း ဖြစ်နေမလားလို့”

“မင်းခေါင် နင် အဲလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲသွားမယ် မထင်မိဘူး။ နင် လေးလေးနက်နက် တွေးနေတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် အနွယ်တော်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား။ ငါတို့ မဟုတ်သက်ခဲ့ဖူးသလို နေကြရင်းနဲ့ အနွယ်တော်အချစ်ကိုရအောင်

ကြီးတေးဝါ နင်လိုချင်တဲ့ အချစ်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရစေချင်တယ်”

စေတနာသန့်သန့်နှင့်တိုက်တွန်းမိတာလား ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သိသည်။ သောတနှင့် နီးရမည်ဆိုလျှင် သူမရိုးသားနိုင်ပါ။ ဒါဟာ အချစ်ဆိုတာကို သိလာပြီးမှ အတ္တကြီးတတ်လာခဲ့တာ ဆိုလျှင်။

အခန်း (၂၀)

“မနေ့က ဘာလို့ သင်တန်းမတက်တာလဲ စူး”

“အဲ ဟိုလေ သောတရဲ့”

သောတရှေ့မှာ လိမ်ညှာရမှာ မခံမရဲ ဖြစ်ရသည်။ သင်တန်းရောက် ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ စူးက ကြိုရောက်နေပြီး သောတလည်း ခဏစီးစွာ ရောက်ချလာခဲ့သည်။ ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ပြီးချိန်မှာပဲ တိုပြတ်သော မေးခွန်းနှင့် စူးမျက်နှာလေးကို အကဲခတ်နေ၏။ စူးက ခဏတာ တွန့်ဆုတ်သွားပြီးမှ ပြုံးရယ်လိုက်ကာ -

“မာမိဆိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သင်တန်းချိန် မမီတော့လို့ သောတရဲ့ ဘာလဲ စူးကို သောတလွမ်းနေတယ်ပေါ့”

မထိတထိ စူးမေးခွန်းကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အပြုံးနှင့်

သောတ မျက်နှာနီပြန်ပြန်ဖြစ်သွား၏။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

တစ်နေ့လေး မမြင်တွေ့ရတာတောင် ရင်ထဲမှာ နေထိုင်မသာဖြင့် ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေရသည်လို့။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေ ဖွင့်ထုတ်ဖို့ အကြောင်းအရာကဏ္ဍတွေက အဟန့်အတား ဖြစ်နေရ၏။ အဆုံးထိ မလျှောက်လျှင် လမ်းခုလတ်မှာ နာကျင်ကြေကွဲရမလား စိုးရိမ်သည်။

အနွယ်တော်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ဖေဖေနှင့်မေမေက ဖုန်းအသိပေးထားသည်။ ဘွားဘွားက အနီးကပ် တိုက်တွန်း၏။

ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့်ကိုယ်ရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း ကို ဒီထက်ပိုပြီး နားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးသည်။

စူးက အခု သူ့ရှေ့မှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုတွေနှင့် ရှိနေမယ့် ဟိုအရင်သတင်းတွေက တစ်ခုမှမကောင်း။

နိုက်ကလင်တက်သည်၊ ရည်းစားအပျော်ဘွဲ့သည်၊ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်း၍ လေလွင့်နေသော အရိုင်းဆန် မိန်းကလေးဖြစ်၏။

တကယ်ချစ်လာပြီဆိုလျှင် ဒါတွေက အရေးမပါတော့သော်လည်း သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိဖို့တော့ တန်ဖိုးကြီးအရာတစ်ခုလို လေ့လာရမည်။

သူ့သက်ပြင်းရှိုက်သံကြောင့် စူးက မျက်ခုံးလေးနှစ်ခု ပင့်သက်ကာ -

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် သောတ၊ စူးပြောတာ မယုံလို့လား။”

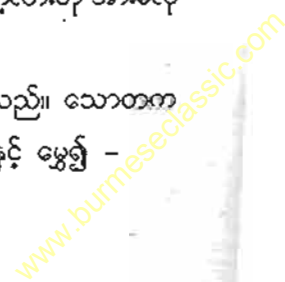
“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့က ငါ သင်တန်းကိုလာတာ ရွှေဂုံတိုင်မီးပွိုင့်မှာ စူးကားလေးကို အမှတ်တမဲ့ မြင်လိုက်မိတယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်ကြောင့်ညာကြော ဖြစ်နေတော့ မီးစိမ်းအပြာမှာ သင်လိုမှလည်း ကြည့်လို့မရတော့ဘူး။”

“ဪ၊ ဟုတ်မယ် သောတရဲ့၊ စူးက ရွှေဂုံတိုင်ဘက်ကို သွားရတာလေ”

“ငါ့ကို သင်တန်းမလာဖြစ်ဘူးဆိုတာ ဖုန်းဆက်အသိပေးဖို့ တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ငါက ဒီကော်ဖီဆိုင်မှာ အချိန်ကုန်အောင် စောင့်နေခဲ့တာ”

လေးလေးနက်နက် ရှိလွန်းလှသော သောတစကားကြောင့် ရင်ထဲ ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲ လှိုက်ဖိုရသည်။ ဒီထက်ပိုပြီး ရင်ဖွင့်လိုက်လို့ ချာ မဖြစ်ဘူးလား။ ဂျယ်လီနှင့် ပုံသွင်းထားသော သောတရဲ့ အိမ်သာလေးကို ဆွဲဖွယ်ကာ ရင်ဖွင့်စရာရှိတာ ဖွင့်ပါတော့လားဟု အားမလိုအားမရ ပြောပစ်လိုက်ချင်၏။

ဒီနေရာမှာ မိန်းမသားဘဝကို စိတ်နာသည်။ သောတက သူမလို ကော်ဖီပြင်းပြင်းမှာသောက်ပြီး ဇွန်လေးနှင့် မွှေ၍ -

“နင်က မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကော်ဖီကို ပြင်းပြင်းလေး
ဆောက်တတ်တယ်နော်၊ ငါလည်း နင့်လိုသောက်တတ်အောင် အကူ
သုပ်ကြည့်နေတာ၊ အဲဒါ အခါးက ပါးစပ်ထဲမှာ စွဲနေပေမယ့် အရသာ
ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ခါးတဲ့အရသာကို မကြိုက်ဘူး၊ ကော်ဖီနဲ့
ပြင်းပြင်းလေး နှာခေါင်းထဲ စွဲနေတာကိုကြိုက်တာ”

“ကြိုက်တာက ကြိုက်တာပဲပေါ့၊ ဘာလို့ခွဲခြားပြီး ပြောနေ
တာလဲ”

“အချိန်ကြာလာရင်တော့ ခွဲခြားပြောဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“အချိန်ဆိုတာကြီးကို ဘာလို့ စောင့်နေဦးမှာလဲ သောတာ
ကော်ဖီတစ်ခွက်ရဲ့ ရာဇဝင်ကို ဒီလောက်ဦးကာချဲ့နေမှတော့ အချစ်
ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ် လျင်လျင်မြန်မြန် ရှာဖွေလို့ ရမှာလဲ၊ နောက်
ကျခြင်းရဲ့ နောင်တကိုရတာ၊ အဲဒီလို စဉ်းစားတွေးတော ချင့်ချိန်နေ
တတ်တဲ့ လူမျိုးတွေပဲ”

သောတာ ဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။ သက်ရောက်မှုတွေကို
အဓိပ္ပာယ်တွေနှင့် မျှားနေသော်လည်း တုံ့ပြန်မှုက လက်နက်နှင့်
ပစ်ခွင်းလိုက်တာထက်ဆိုးသည်။

နောက်ကျခြင်းရဲ့ နောင်တတဲ့၊ ဒီစကားလုံးကို သူခံနိုင်ရည်
မရှိ၊ သူ့ရဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်တိုင်းမှာ စူးက စိုးမိုးထားသည်။ သူ့

ထဲထဲထိ တမြေမြေ တိုးဝင်လာတာ သူမရဲ့ ရဲတင်းပွင့်လင်းခြင်းတွေ
ဖြစ်၏။

သူ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှိုက်ရှူလိုက်သည်။ စကားလုံးတွေ
ဆည်းလိုက်၏။ သူဟာ စူးချွန်ထားလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ မဖြစ်ချင်။

“ဟင်”

သင်တန်းရှေ့က လမ်းမဘက်ခြမ်းမှာ တက္ကစီကားအဝါရောင်
ဆေး ထိုးစိုက်လာ၏။ ထိုကားပေါ်က အနွယ်တော် ဆင်းလာသည်။

စကားလုံးတွေ လည်ချောင်းဝမှာတင် ပျောက်ဆုံးသွား၏။
အနွယ်တော်ဆိုတာ သူ့ရင်ထဲက ဘယ်နေရာမှာမှ ရှိမနေခဲ့သော်လည်း။

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက သွက်လက်၍ စကားပြောကောင်းသော သူ့ကို ရင်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင်တော့ ရှိခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ မင်းခေါင်ကို အဖြေပေးဖို့တော့ သူမ တွန့်ဆုတ်တွေ့မဝခဲ့သည်။ မြင်လိုက်ရသည့် အချိန်တိုင်း အမြဲ ဖိုသီဖတ်သီး ဗရတ်ဆုတ်ခနင့်မို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ယုံကြည်အားကိုးရမှာလဲ။

ဘယ်လိုမှ တည်ငြိမ်လေးနက်မှု မရှိသည့် တေလေကျဖိုးဒီဒိုင်းနှင့် မင်းခေါင်က ခုတော့လည်း စတိုင်လ်ပန်တွေ တီရှပ်တွေနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကြည့်ကောင်းနေပြန်သည်။ ကပ်ထောက်လုနီးပါး ဆယ်ထွေက တိုက်ကပ်လေးဖြစ်သွားပြီး ပုံကျသေသပ်အောင် ဂျယ်နှင့် ထောင်ထား၍ မျက်နှာလေးကအစ ရှင်းသန့်နေသည်။

“ဘာတွေ ကြောင်ကြည့်တောလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘော့ဘူးလားဟင်”

“ဟင် မဟုတ်ပါဘူး မှတ်မိပါတယ်”

ထပ်ဆင့်မေးခွန်းကြောင့် သူမ လွှတ်ခနဲ ဖြေလိုက်မိ၏။ မြို့လှမ်းတို့က ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှာ သောတနှင့် စူးရှိနေမည်ဆိုတာ သိနေပေမယ့် သင်တန်းရှိရာဘက်ကိုသာ ဦးတည်သွားနေမိသည်။

မင်းခေါင်ကလည်း သူမဘေးက ကပ်လိုက်လာကာ သင်တန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်တက်မည့် လှေကားထစ်နား အရောက်မှာ တော့

အခန်း (၂၂)

“အနွယ်တော်”

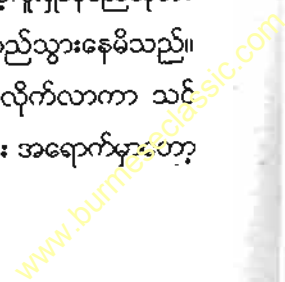
“ဟင် ရှင်”

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလား”

“ဟို အဲ”

နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့ ပြုံးစေနှင့် ထိုလူအသံ သြရရှလေးကြောင့် အနွယ်တော် လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်းဖြင့် အချိန်ကြာကြာ သတိထားမိနေခဲ့သည်။ မင်းခေါင်းဆိုသောလူ ဖြစ်မှန်းသိလိုက်သည်။

‘ဟိုအရင်က သူမအနားမှာ အပါးတော်မြဲ တွယ်ကပ်ခဲ့ဖူးပြီး ချစ်အဖြေကို တပုပ္ပ တင်္ဂါ့နီ နားပူနားဆာတိုက်၍ တောင်းခံခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တော့ ဘယ်က ဘယ်လိုပျောက်သွားမှန်းမသိလိုက်ရဘဲ သူမ

သူမတွေကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကို ခဏလောက်အချိန်ပေးနိုင်ဘူးလား၊ အနွယ်တော် ကျွန်တော် အနွယ်တော်ကို စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့”

“ကျွန်မ သင်တန်းတက်ရဦးမယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ရှင့် ဒီခိုင်းက အရင်ကလို မဟုတ်ပေမယ့် ရှင့်ရဲ့ ဇွတ်ညှဉ်ကတော့ မပြောင်းလဲသေးပါလား၊ ခဏဆို ဖြစ်တယ်လို့ ဟိုကားပါကင်နားမှာ ထိုင်ခုံရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ခဏလောက် ရှင့်တွေ နားထောင်ပေးရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

မင်းခေါင်က လွင့်ခနဲ ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြန်။ သူမက ဂမုန်းပန်းအိုးတွေ အနီးက ခုံတန်းလေးရဲ့ အစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လာသည်။ မင်းခေါင်က ဝင်မထိုင်သေးဘဲ အပေါ်ကနေ စီးမိုးထုတ်ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေ၏။

“အနွယ်တော် ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်သလဲဆိုတာ တွေးပြီး ကျွန်တော် အချိန်ယူပြုပြင်နေခဲ့တာကို ကျွန်တော် အခု ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ခွင့်ပေးဆောင်နေတယ်၊ အနွယ်တော် စိတ်တိုင်းမကျလောက်နိုင်သေးလေ၊ အရင်ကပုံစံတွေအားလုံး ပြောင်းလဲနိုင်ဖို့လည်း ကြိုးစားနေပါတယ်”

“ကျွန်မ ဘာမှမကောင်းဆိုမိဘူး ထင်တယ်နော်”

“ကျွန်တော်က ပြုပြင်ချင်တာပါ၊ အနွယ်တော် လက်ခံလာနိုင်ဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထားမိတဲ့ အချိန်တွေကို နှမြောမိတယ်၊ နောင်တလည်း ရနေမိတယ်၊ စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာတာနဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ခုံမင်တာ သက်ရောက်မှုတူချင်း တူနိုင်သလား မသိပေမယ့် အယူအဆက ပြောင်းမိသိတာ ကျွန်တော် သိသွားပါပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားဖို့ ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေး ပေးပါလား အနွယ်တော်”

ဒီတစ်ခါ တောင်းဆိုမှုက ဟိုအရင်ကလို ဇွတ်တရွတ် ပေါ့ပေါ့လျက် ကလေးကချေဆန်တာမျိုးမဟုတ်။ တကယ့်ကို အလေးအနက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ သူမ မျက်လွှာပင့်ကြဲညှို့နေရတော့ မင်းခေါင်က ခုံတန်းတစ်ဖက်စွန်းမှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ -

“ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်ရှိနိုင်သေးလား အနွယ်တော်”

သူမ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိပေမယ့် ကျွန်မမှာ လက်ထပ်ရမည့် ချစ်မိတ်တယ်လို့ ပြောရမှာကိုတော့ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်မိသလို ဖြစ်မိသည်။ ကြီးတွေ ဆန္ဒရှိပေမယ့် သူမက စူးလောက်တောင် သောတာပန်တွေက အရေးမပါပါ။

မိန်းကလေးတန်ဖဲ့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီးလည်း ရောနှောအောင်သက်ချင်။

“အဲဒီ အဖြေက တစ်သက်တာအတွက်လား အနွယ်တော်”

ကျွန်တော်ဘက်က တစ်ဖက်သတ် မျှော်လင့်နေလို့ရော မရဘူးလား

“ရှင် ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားပြီး လှည့်ချက် ပေးထားသလိုမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး”

“အဲဒီလို ကျွန်တော်ဘက်ကို တွေးပူပေးတာလေးက ကျွန်တော် ကျေနပ်နေပါမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆုံးထိ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေပါစေ၊ စောင့်နေပါရစေ၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ အမှန်တော် ပင်ပန်းတဲ့အခါ အဖော်အဖြစ် နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်တဲ့လူပို ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

စူးကြောင့် အနွယ်တော် စိတ်ပင်ပန်းစရာတွေ ရှိလာနိုင် သိနေ၍ ထိုသို့တောင်းဆိုလိုက်မိခြင်းပင်။ အနွယ်တော်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ -

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုကို သေချာသိထား ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား ကိုမင်းခေါင်”

“ချစ်လာပြီဆိုရင် အပင်ပန်းခံတတ်ကြတာပဲလေ၊ ဒီစုံစမ်းထားဖြစ်တာပါ၊ အနွယ်တော် အဲဒီလူကို ချစ်သွားနိုင်သလား တာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်”

“အဟင်း ရှင်စုံစမ်းထားတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူ ဘယ်သူ့ ရှစ်နေနိုင်သလဲဆိုတာလည်း သိနေရမှာပေါ့၊ သူ ဘယ်သူ့ကိုလက် မယ်ထင်လဲ”

“အဲဒါက နည်းနည်းဝေဖန်ရခက်မယ် ထင်တယ်၊ လောက ချစ်တာတစ်ယောက် လက်ထပ်တာတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလူက ဟိုမိန်းကလေးကို ချစ်နေ တယ်ထင်မိ၊ မိဘတွေ သဘောတူတဲ့ အနွယ်တော်ကို လက်ထပ်ချင် တော်ထပ်နိုင်တာပဲလေ၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အနွယ်တော် က လက်ခံမှု ရှိမရှိက အရေးကြီးဆုံးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ အနွယ်တော်က တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်နေတဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ချစ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မျက်စိစိုမှိတ် တော်ထပ်နိုင်သလား”

မင်းခေါင်မေးခွန်းက သူမအရှိုက်ကိုထိသည်။ ထိုမေးခွန်းက ကျွန်မကြည့်အောက်မှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး သေးငယ်ကျုံ့ဝင်သွားသလို ထင်ရ၏။ သူမပါးမို့လေးတွေ နီရဲတွတ်သွားကာ သူမခေါင်းကို ဆတ် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မကို မချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ဘာလို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ လက်ထပ်ရမယ့်သူနဲ့ မချစ်မယ့်သူက ကျွန်မအတွက်တော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်မကို မချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ့တိုက်တွန်းမှုနဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်ကလည်း ကျွန်မလက်ထပ်မယ့်သူ ဘယ်တော့မှ
လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကို ဘယ်တော့မှ ချစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး
ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားတာလား”

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ သူမ တန်းခနဲ မဖြေနိုင်။ ဆွံ့အနေထဲ
မင်းခေါင်းမျက်နှာကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိ၏။

မင်းခေါင်အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ရလျှင် သောတ ချစ်
နိုင်တာကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာမည်ထင်သည်။ သောတအပြုံးကို တောင့်
မိပေမယ့် မင်းခေါင်အကြည့်တွေကိုလည်း ဦးညွတ်ချင်လာသည်။
ဒွိဟစ်တ်တွေနှင့် လွန်ဆွဲနေမိခြင်းသည် အချစ်ကို လိုအပ်နေတာကြောင့်
များလား။

တကယ်ဆို အချစ်နဲ့ကင်းနိုင်သည့် လူ ဘယ်သူရှိလို့လဲ။

အခန်း (၂၃)

“အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို လာမပြောနဲ့၊ သောတဆိုတဲ့ ကောင်
ဆေးက အနွယ်တော်နဲ့ လက်ထပ်ရမှာမဟုတ်လား။ ညည်းက ဘာလို့
အချက်မရှိ ပူးပူးကပ်ကပ် အရေးပေး ဆက်ဆံနေရတာလဲ၊ သောတကို
ဆွဲယိမ်းထားဖို့များ စဉ်းစားထားတာလား စူး”

ပြင်းထန်လွန်းသော မာမိစွပ်စွဲချက်တွေကြောင့် စူး ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းထောင်သွားသည်။ မာမိ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက ရေခဲရိုက်ထား
သလို အေးစက်မာကျောတောင့်တင်းနေသည်။

ဒီပြဿနာက ဒီနေ့ သူမတို့အိမ်ရှေ့ထိ သောတကားနှင့်
ထိုက်ပို့ခဲ့ရာက အစပျိုးခဲ့တာ ဖြစ်၏။ သူမက ဝပ်စ်ရှော့မှာ အပ်ထား
သည့် ကား ပြန်မရသေးဘူးဟု အကြောင်းပြကာ ကားကို ဂိုထောင်ထဲ

www.burmeseclassic.com

မှ မထုတ်ခဲ့။

အနွယ်တော်နှင့် ကင်းကွာအောင် လှည့်ပတ်လိမ့်လည်း သောတနှင့် နီးစပ်ဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် သူမအားထုတ်ကြိုးပမ်း ရသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း မင်းခေါင်ကို တိုက်တွန်းအားပေး ကာ အနွယ်တော် သူမတို့ဘက် မလှည့်သာအောင် လုပ်ထားရ သည်။

မင်းခေါင်ကလည်း အနွယ်တော်ကို အချစ်စစ် အချစ်မှန် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ မကောင်းသည့်အကျင့်စရိတ် တွေအားလုံး ပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်အထိ တန်ဖိုးထားတာ သူမ သိနေသည်။

သောတကလည်း အနွယ်တော်ကို ရိုးသားစွာ သံယောဇဉ် တွယ်ရုံလောက်သာ အလေးထားခဲ့ပြီး သူမအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုပိုင်း သိသာထင်ရှားနေသည်။

ဒါဆို သူမ မတရားတာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ဖောက်လွှဲဖောက်ဖြုတ် ယုတ်မာမှုကြီးမှ မဟုတ်တာ။

မာမီဒီလောက်ထိ အနွယ်တော်အတွက် စဉ်းစားမပေးသင့်။ သူမ မာမီကို ရဲတင်းစွာပင် တုံ့ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“သောတက အနွယ်တော်ကို မချစ်ပါဘူး မာမီ၊ လက်ထပ် ဖို့ဆိုတာလည်း နှစ်ဖက်မိဘတွေ တိုက်တွန်းထားကြတယ်ဆိုပေမယ့်

အနွယ်တော်အတွက် ခေါင်းမညိတ်ကြရသေးပါဘူး။ သောတ စိတ်ဝင် စားနေတာ စူးကိုပါ”

“ဒါက ညည်းဘက်က ထင်မြင်ယူဆချက်မဟုတ်လား။ ဒါမှ မဟုတ် ညည်းဘက်က သေချာအပိုင်တွက်ထားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲ။ ညည်းသွေးဆောင်ဖြားယောင်တာတော်လို့ သောတ ညည်း ဘက်ပါလာတော့ရော အထင်ကြီးစရာလား စူး။ အလိုလို ငြိတွယ်မှုနဲ့ ညည်းဘက်ယိမ်းယိုင်လာတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သောတ ကို ညည်းကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပြတ်ပြတ်သားသား နေပါ။ ပြဿနာတွေ ငြိမားလာရင် မကောင်းဘူး”

“အနွယ်တော်အတွက် ပြောပေးနေတာလား။ စူးအတွက် နှစ်ပေးနေတာလား မာမီ”

“ဟို အဲ ငါက အနွယ်တော်အတွက် ဘာပြောပေးစရာ မရှိလဲ။ သူများမိသားစု အိမ်တွင်းရေးပြဿနာတွေထဲမှာ ညည်း ဘေး ညည်းပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ပေါ့။ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ထိခိုက်လာတဲ့အထိ ခြစ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါဆို အနွယ်တော်ကို မင်းခေါင်ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်တုန်းက ဘာကြောင့် အနွယ်တော်ဆီက လူယူဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ တာလဲ မာမီ”

“ဘာ”

“တခြားတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးနိုင်တာ အရည်အချင်းတစ်ခုဆို မာမီရဲ့ လိုအပ်တာ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်၊ ညည်းအစွမ်းဘယ်လောက်ရှိလဲသိရတာပေါ့လို့တောင် စိန်ခေါ်အားပေးခဲ့သေးတာမဟုတ်လား။ အခု သောတကို အဲလိုလုပ်ပြတော့ရော မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး”

စူးခနဲ ပြတ်တောက်စွာ အော်လိုက်မိပြီးမှ သက်ပြင်းချက်စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ရ၏။ ဒီထက် အကျယ်တဝင့် ပေါက်ကွဲမှုမဖြစ်သေးပါ။

“မင်းခေါင်တုန်းက အနွယ်တော် မိဘတွေ သိလည်းဘာ။ စီစဉ်ထားတာမျိုးလည်း မရှိဘူးလေ။ အနွယ်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့သေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအခိုက်အနွယ်တော်နဲ့ ညည်းလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြသေးတာမဟုတ်တာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နာမည်ဆိုးနဲ့ ညည်းက အတိအတား ဖြစ်မနေဘူးလား”

“မာမီက လူငယ်တွေအကြောင်း ဘယ်လိုခရေစေ့တွင်းသိနေရတာလဲ သမီး၊ သောတနဲ့အနွယ်တော်အကြောင်း စူးတင်မိပြောမပြမိဘူး ထင်ပါတယ်”

စူးစကားလုံးတွေက အမှန်တရားတွေချည်းဖြစ်ကာ တံခြောက်

တွေက အကြောက်အရှံ့မရှိ ရဲတင်းလွန်းလှသည်။ အချစ်ကြောင့် တွေ့ရစဉ်တွေ စုစည်းထားခြင်းများလား။

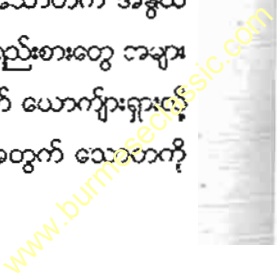
မိမိမျက်လုံးတွေကို ဘယ်အချိန်တုန်းကမှ ရင်ဆိုင်မကြည့်ခဲ့ဘူးလဲ -

“စူး ညည်းအကြည့်တွေ လေသံတွေ အပြန်ဆုံး ပြန်ပြင်ထိတ်စမ်းပါ။ ညည်း ငါ့ကို ဒီလိုပြန်ပြောဖို့ ဘယ်ချိန်တုန်းက အခွင့်အရေး ရခဲ့ဖူးလဲ။ ငါပြောတဲ့ စကားကိုရော လွန်ဆန်ခွင့်ရခဲ့ဖူးလား။ အခု သောတရဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ဆို မပတ်သက်ခဲ့ပေါ့။ ဘာလို့ ဒီလောက်ဆင်ခြင်တွေ များနေတာလဲ”

စူးမျက်နှာက ငုံ့လျှိုး ညှိုးငယ်မသွားပါ။ သိမ်ငယ်ခြင်းတို့ နှိပ်နေပါ။

“ဒီကိစ္စက မာမီ လွတ်လပ်ခွင့်ပေး၊ ချုပ်ချယ်မထားတဲ့ စူးနဲ့ ကလေးတစ်ခုပါ မာမီ၊ မာမီ ဘယ်အချိန်တုန်းက ဟိုလူနဲ့မပေါင်းသင်းဖို့ ဒီလူနဲ့ မသင့်တော်ဘူးလို့ ပြောဆိုဆုံးမဖူးလို့လား။ သောတကိစ္စကိုရော ဒီအတိုင်း လွတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူးလို့ ညည်းကိုပြောပြီးပြီလေ။ သောတက အနွယ်တော်နဲ့ လက်ထပ်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား။ ညည်းက ရည်းစားတွေ ငါများပြီးထားပြီး လူတကာနဲ့ တွဲနေတာ၊ ညည်းအတွက် ယောက်ျားရှားလို့ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိတဲ့ အနွယ်တော်အတွက် သောတကို

ဒီအတိုင်း ထွတ်ပေးလိုက်ပါ။”

“အနွယ်တော်က မာမိအတွက် ဘာလဲမာမိ”

“ဘာ”

“သောတာက လူတော်လူကောင်းလေးမို့ အနွယ်တော်နဲ့ စေချင်တာ မဟုတ်လား”

“စူး”

“သိန်းတစ်ရာတန် စိန်လော့ကတ်ရဲ့ မရိုးသားမှုကလေး ဘာလဲ”

“ဖြန်း”

စူးမျက်နှာလေး လည်ထွက်သွား၏။ မျက်နှာက တင်းဆူနေသည်။ ဒေါသတို့က လက်မှာ မာန်ပါသွား၏။

စူးမျက်နှာကို စူးစိမ်းစွာစိုက်ကြည့်ပြီး တက်ခေါက်လိုက်ကာ ဟွန့်ခနဲ မဲလိုက်၏။ ဘာတွေကို အကွက်ကျော်မြင်ပြီး ဉာဏ်ထက်မြက်နေရတာလဲ။

ဒီလောက်နှင့် အဆုံးသတ်လို့ မဖြစ်သေးတာကြောင့် ဆင်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ စူး မျက်ရည်တွေက ဝမ်းနည်းလို့ ကျွတ်တာ မဟုတ်မှန်း ဒေါ်မိုးမဒီခင် သိနေသည်။

နာကျင်လို့ နာကြည်းလို့ ဝေခွဲရခက်စွာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်တဲ့ အဲဒီလို ခံစားချက်တွေကြောင့် ဖြစ်မည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဖောင်းဖျားဖြူရှင်းချင်စိတ်မရှိပါ။ မိမိရင်ထဲက သွေးမျက်ရည်တွေအတွက် စူးမျက်ရည်တွေကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ဖို့ ခြိုးစားရမည်။ ဒေါ်မိုးမဒီခင်နှင့် နှိုင်းမဟာရဲ့ ကျဆုံးခန်းကို အရသာခံကြည့်ဖို့ အချိန်တစ်ခု လိုအပ်နေသေး၏။ အသက်နှင့်ရင်းကာ တောင့်တမိသော ထိုအချိန်သည်။

နှိုင်းမဟာ စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဆို့တက်
အောင်မျက်လာကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ ဆိုဖာခုံထောင့်မှာ
သူ့ခေါက်ကပ်ထိုင်ရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ကျောတစ်ပြင်
သို့ သိမ့်သိမ့်လှုပ်နေ၏။

ဘယ်လိုမှ မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်နေသော ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်
မိန်းမဟာနား ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ -

“မြေပိုင်ရှင် အစစ်အမှန်ကို သွားတွေ့တောင်းပန်လို့ရော
မနိုင်တော့ဘူးလား ကိုနှိုင်းရယ်၊ ဘယ်လိုပဲ ဖူးထောက်တောင်းပန်
တောင်းပန်ရပေါ့၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ခက်တို့အခက်အခဲတွေ ဖြစ်ပြီး
ဘယ်လိုမှ နာလန်ထူနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“မြေပိုင်ရှင် အစစ်အမှန်က ကိုယ်တို့ကို အတွေ့မခံဘူးလေ၊
ဤထဲက ရှေ့နေနဲ့တစ်ဆင့် စကားပြောရတာ သူ့ရောင်းချခဲ့တာ
မဟုတ်တဲ့အတွက် ရှေ့နေကပဲ ရောင်းချသူနဲ့ ညှိနှိုင်းပေးတာပေါ့၊
ဒီလိုက ငွေတွေလည်း ပြန်ပေးရမယ်၊ အလွဲသုံးစားမှု ပုဒ်မနဲ့လည်း
အောင်ကျနိုင်တော့ ရင်မဆိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ခက်တို့က ဒီအတိုင်း ဘာမှပြန်မရတော့ဘဲ ဆုံးရှုံးခံ
ခိုက်ရတာ သေချာပြီပေါ့၊ ဘယ်ပုံစံမျိုးနဲ့မှ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့
ဘူးပေါ့”

ဟုတ်တယ်ဟု ဝန်ခံခေါင်းညိတ်လိုက်ရမှာ ဝန်ပေးနေ

အခန်း (၂၆)

“ဘာ ဘာပြောတယ် ကိုနှိုင်း”

“ကိုယ်တို့ ဘာမှလုပ်လို့မရအောင် ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ ဆုံးရှုံး
သွားပြီ ခက်ရယ်၊ ဟိုလူက ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းနိုင်တော့လို့ နိုင်ငံခြား
ထိ ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“အောင်မယ်လေး ကိုနှိုင်းရယ်၊ ဒုက္ခတွေ ရောက်ကုန်တယ်
ဒါဆို ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဘာတွေ ဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်”

“ကိုယ်လည်း ဘာမှ စဉ်းစားမရတော့ဘူး၊ မေမေ တစ်ယောက်
မဟုတ် တစ်နေ့ သိသွားရင် ဝေဒနာပိုဆိုးမှာ စိတ်ထိခိုက်မှာ၊ မေမေ
ကို ဆေးကုဖို့ ကားတစ်စီးအပြတ်ရောင်းထုတ်လိုက်ရတာရော ဘာ
အချိန်ထိ ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရနိုင်မှာလဲ၊ သ သမီးလေးကိုရော”

သည်း အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်သေးသလို ခံလည်းခံနိုင်။ ကိုယ်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုက်ရတာ နည်းသလား။

ဒီလောက်အချိန်တိုအတွင်းမှာ တစ်စွန်းတစ်စ မကျန် ဆုံးသွားလိမ့်မည်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ။

အခုဟာက စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေတင်မဟုတ်။ စိတ်ဓာတ်တွေရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတာ။

“အောင်မယ်လေး ကိုနှိုင်းရေး မေမေ မေမေ”

“ဟင် ဟာ မေမေ”

ခက်ခက်နွယ်အသံကြောင့် တုန်ပြာသွားပြီး ခေါင်းထောင့်ကြည့်လိုက်မိချိန်မှာတော့ ဧည့်ခန်းအဝမှာ မေမေ ပုံလဲကျသွားခဲ့သလို မေမေကို တွဲလာခဲ့သည့် မခင်အိလည်း ခြေတုန်လက်တုန် ပြုတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေ၏။

မခင်အိကို တွဲ၍ ဧည့်ခန်းဘက်ထွက်လာရင်း သူတို့ပြောခဲ့တဲ့ မေမေကြားသွားခဲ့ပြီ ရှိမှာပေါ့။ အိမ်မှာ မေမေရှိနေတာ မေမေလောက်အောင်အထိ သောကတွေနှင့် ပူလောင်ဆူဝေနေခဲ့သည် အပြစ်ပါ။

“မေမေ မေမေ”

ပြုံးခနဲ ထသွားရင်း မေမေကို ပွေတူအော်ခေါ်နေမိသည်။ မေမေက တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်။ ဘာအသံမှလည်း မထွက်။

သူ့ကို ပြောချင်တာတွေ ရှိနေမှန်း သူသိသည်။ အပြစ်လည်း ခင်ချင်နေမှာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ခွင်တွင်းကနေ ပါးစပ်လေးတစ်ချက်လှုပ်၊ ခက်လွှာလေးတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ပြီး သူ့လက်ပေါ်မှာ ခေါင်းလေးစောင်းကျ အသက်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“မေမေ မေမေ”

ခက်ခက်နွယ်အသံက စူးစူးရှရှ၊ မခင်အိ အသံထွက်နှိုက်ငိုက်တာကိုလည်း သူသိသည်။ ခက်ခက်နွယ်မျက်ရည်တွေလည်း သူ့ခုံးမှာ စို၍နေ၏။ သူ့ကရော ငိုနေမိသလား။ အသံထွက်ရဲ့လား။ ခြေတုန်ရဲ့လား။

ကိုယ့်ရဲ့ အသုံးမကျမှုတွေကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ် နာကျင်နေသည်။ သူ့ရဲ့ဥပါဒါန်ကြောင့် မေမေသေရတာ။ မေမေရောဂါ ဝေဒနာတွေရ ခံစားခဲ့ရတာ။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေနိုင်မှာလဲ။ မဖြေနိုင်။ ကံကြမ္မာက သူ့ကို ခုတ်ပုတ်နေတာလား။ လောကဓံက အသေသတ်နေတာလား။ သူ့အိမ်တိုင်က တံကယ်အသုံးမကျခဲ့တာလား။ တရားခံက ရှိကိုရှိနေသည်။ ဝေခွဲမရစွာ တွေးမရစွာနှင့် သူသည်လည်း ငိုကြွေးမှုထဲမှာ ပျော်လျက်။

www.burmeseclassic.com

“ရှေးရယ်”

စူးက ပခုံးသားလေးတွေ လှုပ်ခါအောင် ရှိုက်ငိုပြန်၏။
သို့လျှင် နှုတ်စကားနှင့် ဖျောင်းဖျာနှစ်သိပ်ရမှုန်းမသိဘဲ စူး ခေါင်းလေး
သို့ပခုံး မှေးတင်ကပ်ထားလိုက်မိသည်။

သူ့ရင်ဘတ်မှာ စူးမျက်ရည်တွေ စိုစွတ်သွား၏။ အနွယ်တော်
အဖွားရဲ့ နားရေးသတင်း သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြောလာပြီးချိန်မှာပဲ စူး
ရည်း ငိုရှိုက်သံနှင့် သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လာသည်။

အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်သည်။ မျှော်စင်ကျွန်းကို လာခဲ့ပါတဲ့။
သူ့ခေါင်းထဲမှာ အနွယ်တော်အဘွားနားရေးက နောက်
တော်သွားပြီ။

“ရှူးဆီကို အရင်ရောက်အောင်လာခဲ့မိ၏။
သူ့ဇောက်လာဟော့ ကရိတ်နှင့် ကန်ရေပြင်ကို မြင်ရနိုင်
ဆိုင်လေးမှာ စူးတစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းလေး ထိုင်

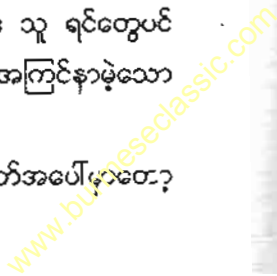
နေသည်။” စူးနှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်မှ စူးက
ရည်းပက်လက် ငိုချလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ပြောပြလိုက်တာတွေကလည်း စူးအစား သူ ရင်တွေပင်
ဘာသည်။ စူးမာမီက နားလည်ရခက်သည့် အကြင်နာမဲ့သော
အနီးလား။
စူးအပေါ် မနွေးထွေးပေမယ့် အနွယ်တော်အပေါ်မှာတော့

အခန်း (၂၅)

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေး
ရတာလဲ စူးရယ် ကိုယ့်ရဲ့ မိခင်ရင်းက သူ့စိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို အချစ်ပိုတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ အနွယ်တော်
စူးမာမီနဲ့ ဘယ်နှခါများ ဆုံဖူးလို့လဲ”

“အဲဒါကိုပဲ ငါ နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေတာ၊ ဘာလို့
အနွယ်တော်ကို နင်နဲ့ လက်ထပ်စေချင်နေရတာလဲ၊ ဘာလို့ ငါ့ကို
မပတ်သက်ရဘူးလို့ အမိနဲ့ထုတ်ရတာလဲ၊ မွေးနေ့ပွဲနေ့က စိန်
ကတ်ကိစ္စကရော သွေးရိုးသားရိုး ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘာကိုမှ ငါ
ရာရာတွေ့လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဝမ်းအနည်းဆုံး ငါ့ကို ဖြေရှင်း
မပေးဘဲ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်လိုက်တာကိုပဲ”

လူတစ်စုံကို ရှိနေပြန်သည်။

ဒါကို စူး ဘယ်လိုလုပ်ခံစားနိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ အန္တယ်မှာ အပြစ်မရှိပါ။

“စူး”

“ဟင်”

နူးညံ့နွေးထွေးသော ခေါ်သံအဆုံးမှာ စူးက မျက်လွှာပင့်လျက် ညင်သာစွာထူး၏။ သူရင်ခွင်ကတော့ ခွာချင်ပုံမရသေး။

“နင် အရမ်းခံစားရတဲ့အခါ ငါ့ပခုံးနဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်အတွက်ပါ”

“အန္တယ်တော်နဲ့လက်ထပ်ပြီးချိန်မှာရော ရနိုင်ဦးမှာပေါ့”

“ငါ အန္တယ်တော်ကို လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အန္တယ်တော်ကလည်း ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အန္တယ်တော်က ချစ်တဲ့ ယောက်ျားကိုပဲ လက်ထပ်မှာတဲ့လေ။ နင် အဲဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဒါဆို နင် ငါ့ကို ချစ်နေလို့လား သောတ”

မျိုသိပ်နိုင်လွန်းသည့် သောတကို စူးတည့်တည့်ပင် လိုက်မိသည်။ သူမရင်အုံ ဖွဲ့စုစည်းမှုတွေများပြီး ထိန်းချုပ်စောင့်ရှောက်ဖို့ မတတ်နိုင်တော့ပြီပဲ။

သောတက သူ့လက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် သူ့မပေး

သွဲ့ယူပင့်မပြီး ရီဝေစိုလက်နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်တာ -

“မင်းရင်ထဲမှာ ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ နေရာပေးမယ်ဆို မင်းကိုချစ်ဖို့ ငါ့မှာ သတ္တိတွေ အပြည့်ရှိပါတယ်။ အန္တယ်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်တဲ့ အဘွားနဲ့ မိတတွေကိုလည်း ငြင်းဆန်ခဲ့ပါတယ်”

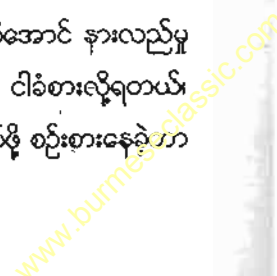
“ဟိုအရင်က ငါ့အပြုအမူတွေအတွက် ငါ့ကို မယုံကြည်ခဲ့ဘူးတာလား သောတ။ အချစ်က အရာရာကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်တယ်။ နင်နဲ့ရင်နှီးပတ်သက်လာပြီးမှ အဲဒါကို ငါလက်ခံလာခဲ့တာ။ တစ်ခါလောက် လွတ်မြောက်မှုကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့တာ”

“ငါ မင်းကို နားလည်နေခဲ့ပါပြီ စူးရယ်။ ငါ့ကိုတော့ တစ်ခုတည်းပေးပါ။ ငါကလွဲရင် နောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တော့ဘူးလို့”

“နင့်ကို ချစ်လားလို့ မေးဦးလေ။ ငါဖြေချင်လို့”

စူးက မျက်နှာလေးပင့်မော့ကာ ခပ်တည်တည်ပင် ပြောခဲ့သည်။ သောတ ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်ချင်ပေမယ့် လှောင်ပြောင်မိသလို သွားမှာစိုး၍ စူး ပခုံးလေးကိုသာ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်ပြီး မျက်ဝန်းတွေနှင့် ညှိုငင်ကြည့်နေလိုက်၏။

“အဲဒီမေးခွန်းမျိုး မေးစရာဖြေစရာ မလိုအောင် နားလည်မှုတွေနဲ့ ငြိတွယ်ခဲ့ကြတာပဲ။ မင်း ငါ့ကို ချစ်နေတာ ငါခံစားလို့ရတယ်။ မင်းလည်း မင်းကို ချစ်လို့ အန္တယ်တော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားနေခဲ့တာ

မိုးကွာ၊ ဩော် အနွယ်တော်အကြောင်းပြောမှ သတိရတယ်။ အနွယ်တော် ဘွားဘွား ဆုံးသွားပြီတဲ့။ ငါ အဲဒီအိမ်ကို သွားဦးမယ်။ လိုက်ခဲ့ပါလား စူး”

“ဟင် အဲဒါဆို အနွယ်တော် ကျွမ်းကျင်သင်တန်းမှ တစ်နိုင်ပါဦးမလား။ အခြေခံပြီးလို့ ကျွမ်းကျင်အဆင့်တက်ဖို့ ဖောင်တော် ဖြည့်ပြီးပြီဟာကို”

“နောက်အပတ်မှ ကျွမ်းကျင်သင်တန်းက စမှာဆိုတော့ သူ့ရက်လည်ပြီးရင် တတ်နိုင်ချင်လည်း တတ်နိုင်မှာပေါ့။ အခုအခါ အနွယ်တော်ကို အားပေးသင့်တယ်”

“အင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သောတနဲ့အတူ သွားရင် အနွယ်တော်မိဘတွေနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“နာရေးကိစ္စပဲကွာ။ အနွယ်တော်သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ ရောက်လာတာ သူတို့ဘာပြောမှာလဲ။ စူးနဲ့ ကိုယ့်ကိစ္စခန့်မှန်းမိသွားရင်လည်း အနွယ်တော်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သူတို့ ရှေ့ဆက်မပြောတော့တူးပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

သောတစကားကြောင့် သူမမျက်နှာ အပြုံးပန်းတို့ ပေးပွင့်သွားသည်။ ဒါဆို သူမနှင့် သောတ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချစ်သူဖြစ်သွားပြီဆိုတာ အသိပေးလိုက်တာပဲပေါ့။

သောတသာ သူမဘက်က ရင်တည်ပေးလျှင် သူမ ဘယ်

မျိုးကိုဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရဲပါသည်။

ညှိပူပမ်းစားနိုင်သော သောတရဲ့ အပြုံးတစ်ပွင့်က သူမကို

အားတွေ အပြည့်အဝ ပေးစွမ်းနေသလိုပင်။

သောတလက်မောင်းကြီးကို သူမရဲရဲတင်းတင်း ခိုတွယ်လိုက်

နေရောင်ခြည်တွေဖြာကာ ရာသီဥတုက ကြည်လင်တောက်ပနေသည်။

အရာရာ ဖြစ်သမျှ သာယာအေးချမ်းလှပနေကာ ပန်းလေး

တွေလည်း အားလုံး ပွင့်လန်းနေကြ၏။

သောတ ရှင် ကျွန်မအနားမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေမှဖြစ်မယ်။

အတွဲပဲ ကူညီရမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စတွေ ပြီးရင် နင်ကျွမ်းကျင်အဆင့်သင်တန်း
တော့ ဆက်တက်မှာပါနော်”

“ငါတတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ အဲဒါပြီးရင် သံနုံးတစ်ခုမှာ
အလုပ်ဝင်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်။ အိမ်မှာ အချိန်ဖြုန်းနေရာမှာ လူပို
ဆစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမယ်မဟုတ်လား။ စူး နင်ရော ဘာလုပ်မှာလဲ”

ငါက အိမ်ထောင်ပြုမှာဆိုသည့်စကား လွှတ်ခနဲထွက်သွား
တော့မှာကို အချိန်မီတစ်ရိတ်အုပ်၍ သောတမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်
ညိုက်မိသည်။ သောတက သဲ့သဲ့လေး ပြုံးနေ၏။

“ငါလည်း အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ စဉ်းစားရမှာပေါ့ အနွယ်
တော်ရယ်၊ ဪ ငါတို့သင်တန်းပြန်တက်ရင် နင့်ကို ပြောစရာရှိ
တယ်လား။ အထိမ်းအမှတ်လေးတစ်ခုလုပ်ဖို့လည်း သောတနဲ့ တိုင်ပင်
ထားတယ်”

အနွယ်တော် ခပ်သဲ့သဲ့လေးပြုံး၍ မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်
ညိုက်သည်။

စူး ဘာပြောမလဲဆိုတာ သူမရင်ထဲက အလိုလိုသိနေ၏။
သောတနှင့် စူး မရိုးသားတော့တာ သူတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေက သက်သေ
ပြုနေသည်။

ရင်းနှီးမှုတို့က အရောင်ပြောင်းလျက် ဘာဆိုတာဖွင့်ပြောစရာ
ဆိုအောင် ငြိတွယ်နေခဲ့ကြတာ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ မျက်နှာ

အသန်း (၂၆)

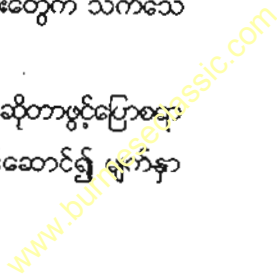
ကျွမ်းကျင်သင်တန်းလည်း မတက်ရသေး၍ သူမတို့
ယောက် အနွယ်တော်ဘွားဘွား ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်သော မြေအောက်
အနွယ်တော်တို့အိမ်မှာ အဝင်အထွက်များနေခဲ့ကြသည်။

အနွယ်တော်ကို အားပေးရင်းဖြင့် လိုအပ်တာတွေလည်း
လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြ၏။

အနွယ်တော် ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတာကြောင့်
နီးနီးကပ်ကပ် ရှိပေးနေခဲ့ကြတာလည်း ဖြစ်သည်။

“သောတနဲ့စူး နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ငါကျေးဇူးတင်
တယ်။ နင်တို့ လာအားပေးကြလို့ ငါအားရှိနေတာ”

“ကျေးဇူးစကား မပြောပါနဲ့ အနွယ်တော်ရယ်၊ သူငယ်တို့

လွှဲနေခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ အနွယ်တော် ပင်ပန်းတဲ့အခါ အဖော်အပြန် နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်မယ့်လူပိုတစ်ယောက် ဖြစ်ပါရစေဟု နိမ့်ချပြောထားခဲ့သော မင်းခေါင်ကို သတိရသည်။ မင်းခေါင် ပန်းတစ်ဖက်ကို ဆက်တိုက် ဖို့နွဲ့ပစ်လိုက်ချင်၏။

ဒါပေမဲ့ သူမအနားမှာ မင်းခေါင် ရှိနေခွင့်မရသေးပါ။

“သောတ ဒီနေ့ အိမ်စောစောပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တာပဲ နေ့တိုင်း အိမ်ပြန်နောက်ကျနေရင် မာမိ ပြဿနာရှာတော့မှာ”

“ဟုတ်သားပဲ သောတ၊ အွားဘွားရက်လည်ပြီးတဲ့အခါ တောင် နင်တို့နေပေးခဲ့ကြတာပဲ၊ ပြန်ကြတော့လေး ငါတို့ သင်တန်း တက်မှ ပြန်ဆိုကြမယ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေတာမို့ သောတ တို့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ဧည့်ခန်းအထွက်မှာပင် စူးက သောတ လက်မောင်းကို တွဲချိတ်၍ ထွက်သွားသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေက သောတနှင့်စူးကို အပြင်ထိရောက်အောင် လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ အနွယ်တော်အနား ဗြုန်းခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲသမီး၊ သောတနဲ့စူး ဒီအခြေအနေ တောင် ရောက်နေကြပြီလား၊ ဒီရက်တွေအတွင်း သမီးဘွား နာရောင်

ဘာကူတာပါလေဆိုပြီး မေမေတို့ ဘာမှ မပြောဘဲ နေလာခဲ့ကြတာ၊ အာတွေပြောဆိုပြီးသားကိစ္စ၊ သောတ ဒီလိုမျက်နှာမပြောင်သင့်ဘူး”

“ကိုယ်မြင်နေတာတော့ သောတက တော်တော်၊ စူးက တကဲ ဖြစ်နေတာပါကွာ၊ ဒီလောက် နာမည်ဆိုးနဲ့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ မိန်းကလေးက အတွေ့ပေး အငွေပေးနဲ့ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းနေ ဘာ ဘယ်ယောက်ျားက လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်းနိုင်မှာလဲ၊ နာရေး ကြောင့် သည်းခံနေရပေမယ့် တပူးကပ်ကပ် အနေအထိုင်မတတ်တာ အရမ်း စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဖေဖေတို့ကတော့ မောင်သောတ အာတွေနဲ့ ပြောဆိုတိုင်ပင်ပြီး သမီးတို့ကိစ္စ စီစဉ်ရလိမ့်မယ်သမီး၊ အင်သောတမိတတွေလည်း စူးလို မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘော သူမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲ အဲလို မလုပ်ကြပါနဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်၊ သောတ သူ့ဘာသူ ရွေးချယ်တာကောင်းပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲဖို့ဆိုတာ အချစ်က အရေးကြီးပါတယ်၊ သမီးလည်း ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို အချစ်နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်”

အနွယ်တော်က ပြတ်ပြတ်သားသားပြောခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ် ထပ်သွားလေသည်။ ဦးနှိုင်းမဟာနှင့် ဒေါ်ခက်ခက်နွယ် ပြိုင်တူ ထပ်ပြင်းချမိကြ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုနှိုင်း၊ သမီးနဲ့မောင်သောတ သက်

ထပ်ဖို့က အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တော့မယ် ထင်တယ်။

“ကိုယ်တော့ အဲလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ခက်၊ မေမေလည်း ဆုံးပြီး လုပ်ငန်းတွေကလည်း ဘယ်လိုမှ မလည်ပတ်နိုင်တော့ဘူး ဒီအချိန်မှာ သမီးလေးကို မောင်သောတနဲ့ လက်ထပ်ပေးမှ မောင်သောတမိဘတွေဆီက အကူအညီတောင်းလို့ ရမှာပေါ့။ အရင်ကတည်းက သူတို့ဘက်က ပြောထားတဲ့ စကားရှိတယ်။ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးရင် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် လုပ်ငန်းကြီးကြီးမားမား နိုင်မှာမဟုတ်ဘဲ မာမာတစ်ခု တည်ထောင်ပေးမယ်တဲ့။ အခု ကိုယ်တို့အနေအထား သူတို့ကို မှီခိုရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ။”

“ဒါဆိုလည်း စူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အရင်ဆုံး ပြတ်ပြတ် သားသား နောက်ဆုတ်ခိုင်းမှ ဖြစ်မယ်ကိုနိုင်း။ သမီးလည်း လက်ထပ်ရမယ့်သူက သူငယ်ချင်းနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိနေတာ ဘယ်လောက်များ ရှက်ပြီး နာကျင်နေရှာမလဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေ့ သောတ ဆုံးဖြတ်ပါစေလို့ ပြောနေတာ ဖြစ်မှာ။ သမီးလေးကို သနားလိုက်တာကိုနိုင်းရယ်။”

ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်က မျက်ရည်လည်နေသည်။ နှိုင်းမဟာက ခပ်တိုးတိုး တက်ခေါက်၍ အံ့ကြိတ်၏။

အဆင်မပြေတာတွေချည်း ဘာလို့ ဆက်တိုက်ကြုံတွေ့နေတာလဲ။ ရှင်သန်ရာဘဝက တိုတောင်းပေမယ့် အမှုကိစ္စတွေက

ထွေးပွေလီလှသည်။

ခါးသီးမှုတွေကို သူ့တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရတာများလား။ ဒီကိစ္စမှာလည်း စူးသာ မပါဝင်လျှင် အဆင်ပြေနိုင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

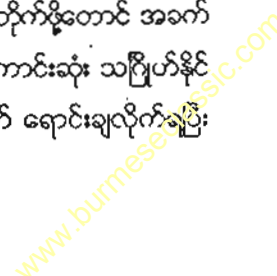
သူတို့လင်မယားက အသက်အရွယ်အရ လောကဝံကို ကြုံကြုံခံ ရင်ဆိုင်နိုင်သည်ထာပင်။ သမီးလေးကိုတော့ ပူလောင်မှုတွေနှင့် စိတ်သောကမရောက်စေချင်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ချူချာရောဂါသည်းလွန်းသော သမီးလေးကို ဂရုတစိုက် ပိုးမွေးသလိုမွေးခဲ့ရတာပါ။ ခုထိလည်း ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးခံပြီး ဆေးကုသနေရဆဲဖြစ်သည်။

ဒါကို ဘယ်သူ မှလည်းမသိ။ သမီးကိုယ်တိုင်လည်း သိမည်မထင်။ သမီးအတွက် တစ်နှစ်စာဆေးဖိုးပင် သိန်းရာချီ၍ ကုန်သည်။

ဒါကို သမီးလေး မရိပ်မိ မသိရှိရအောင် သာမန်ကာလဲ့ကာ အားဆေးအကိုက်အခဲပျောက်ဆေး တိုက်သလိုသာ ဂရုစိုက်တိုက်ပေးခဲ့၏။

ခုတော့ သမီးလေးအတွက် ဆေးဝယ်တိုက်ဖို့တောင် အခက်အခဲ ဖြစ်နေရ၏။ မေမေနာရေးကိုတောင် အကောင်းဆုံး သင်္ဂြိုဟ်နိုင်ဖို့ မင်္ဂလာဈေးက ဆိုင်ခန်းနှစ်ခန်း အပြီးအပြတ် ရောင်းချလိုက်ချဉ်းပြီ မဟုတ်ပါလား။

သမီးလေးအသက်ရှင်ဖို့ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း သေသေချာ
ချာ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။

ဒါဟာ ကိုယ့်သွေးသားအတွက် မိဘတွေ အတ္တတစ်ခုဆို
လျှင်။

အခန်း (၂၇)

“ကျွန်မကို သီးသန့်ခေါ်တွေ့ရတဲ့ကိစ္စက ဘာများပါလဲ”

လူကြီးသူမကို ရိုသေလေးစားရမုန်း မသိသောမျက်ဝန်းတို့က
အားကောင်းနေ၏။ ပြဿနာတစ်ခုကို ကြိုသိထားသလို အနေ
အထားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မေးနေတာက ပြတ်တောက်၏။ ဦးနှိုင်း
အားကောင်း ခေါ်ခက်ခက်နွယ် အကြည့်ချင်းဆုံကာ အားတင်းလိုက်ကြ
သည်။

“သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးအတွားရဲ့
အရေးကို ကူညီခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းတို့လို သူငယ်ချင်းတွေ အားပေးလို့
အိမ်က ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့တာပါ”

“လိုရင်းကိုပြောပါ အန်ကယ်နဲ့အန်တီ၊ ဒီစကားတွေ ပြော
တကူးတက ခေါ်တွေ့တာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

စကားလုံးတွေ တန်ဆာဆင်နေတာကို စူးစိတ်မရှည်။ မ
လားသည့်မျက်လုံးတွေကို ဘွားနားရေးမှာကတည်းက သတိထား
ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။ အခုလည်း သူမတို့ရပ်ကွက်အနီးအနား
စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေသည်။ လာတွေ့ပေးပါဟု ဖုန်းဆ
ပြောလာတော့ ဘာအကြောင်းကြောင့်ဆိုတာ စိတ်ထဲက သိနေသည့်

စိတ်ထဲက သိနေသည်။ အခုမှ စကားချိုချိုတွေနှင့် လို
မရောက်နိုင်တာ၊ အချိန်တွေကို ဆွဲဆန့်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား
ကူညီထားလို့ ကျေးဇူးတင်လျှင် အားနာတတ်လျှင် အစကတည်းက
ရောက်လာစရာအကြောင်းမရှိ။

စူးက စိတ်မရှည်သလို စားပွဲတိုးလေး လာချပေးသ
ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုး တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ချလို
သည်။ ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်က မသိမသာ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ -

“မောင်သောတက အန်တီတို့သမီးအနွယ်တော်နဲ့ လက်ထ
ရမယ့်သူဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“သောတရော အနွယ်တော်ရော လက်မခံရသေးဘူး မဟု
လား။ လူငယ်တွေစိတ်ကို လူကြီးတွေ ပုံစံချ ကြီးကိုင်လို့ မရနိုင်
ထင်တယ်”

“အဲဒါက မိဘဆိုဆုံးမမှုကို မနာတတ်တဲ့သူမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပါ။
ဘဆိုဆုံးမမှုအောက်မှာ သိက္ခာရှိရှိ ကြီးပြင်းလာတဲ့ကံလေးတွေက
ဘစကားကို နားထောင်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆို သောတနဲ့ အနွယ်တော်ကို မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ပေး
သလို ဆုံးဖြတ်ထားတာလား”

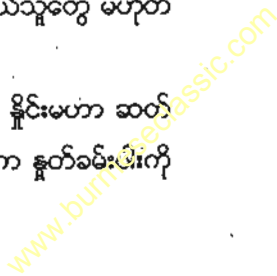
“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သောတနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို
ဆိုင်ခွင့်စေချင်လို့လား။ သတိပေးတာ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်
လက်ထပ်ရမှာပဲလေ၊ အဲဒီအခါကျရင် မင်းနာကျင်ရမှာ စိုးရိမ်လို့”

စူးက မထီမဲ့မြင် ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာထားက
င်း၍ မျက်လုံးတွေကို တမင်မှေးကျဉ်းပစ်ကာ -

“ကျွန်မအမေတောင် ကျွန်မ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘာလုပ်လုပ်
မိမိပေးဘဲနဲ့ အန်တီစိုးရိမ်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မအတွက် မဖြစ်
သဘူး။ အန်တီသမီးအတွက် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် အမိ
ချင်လို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟိတ် မင်းစကားပြောတာ ရိုင်းလှသည်လား။ မင်းရှေ့မှာ
စကားပြောနေတဲ့သူတွေက မင်းအောက်က ငယ်ရွယ်သူတွေ မဟုတ်
ဘူး”

သမီးနဲ့မိန်းမကို စော်ကားထိပါးလာတော့ နှိုင်းမဟာ ဆတ်
ဆတ်ခါ အော်ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်က နှုတ်ခမ်းပါးကို

ရွှေပစ်လိုက်ကာ -

“သူ့မိဘက ဒီအတိုင်းသင်ပေးထားတာ သူ့ပြောတာထက် ပြောပါစေ ဆုံးမသွန်သင်မှုနည်းလို့ အရှက်တရား အကြောက်ထက် မရှိတဲ့သူက လူကြီးတွေကို ဘယ်လေးစားရမှန်း သိပါ့မလဲ”

“အန်တီပြောတာမှန်တယ်၊ ကျွန်မအမေက ကျွန်မကို သွန်သင်မှု မရှိခဲ့ဘူး။ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ခိုင်မာ ဖော်ရာရအောင် နှိပ်စက်တယ်၊ အပြင်မှာ ထွက်ပေါက်ရှာပြီး ချင်တိုင်း ပျက်စီးအောင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မမှာ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိတယ် အန်တီ၊ ကိုယ်ချစ် ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒတွေ တယ်၊ ဒါကလည်း သောတာကို ကျွန်မရင်ထဲက တန်ဖိုးထား လာလို့ပါ။ သောတာကလည်း ကျွန်မကိုချစ်လို့ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် နားလည်နေကြတာပါ။ ဒါဟာ အနွယ်တော် ကျွန်မ လုယူလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အတွေ့တွေ အငွေ့တွေ ပုံအောပေးနေလို့ သောတာ ဘက်ကို စိတ်ယိုင်သွားတာမဟုတ်ဘူးလား၊ သမီးနဲ့အဆင်ပြေ က တကယ့်အရှုပ်ထုပ်ပဲ စူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သောတာမိဘတွေ မင်းလို မိန်းကလေးကို အသိအမှတ်ပြုလက်ခံမှာမှ မဟုတ်တာ

သိက္ခာရှိရှိ နောက်ဆုတ်ပေးပါ၊ အထိန်းအကွပ်မရှိ ပျက်ပြားနေတဲ့ မင်းရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မင်းအသိဆုံး ဖြစ်မှာပေါ့”

“နီဒါမဟာ သားသမီးချင်း မစာနာနိုင်စွာ နှစ်နှစ်နာနာ ပြောပစ် ခိုက်သည်။ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သွေးသားကိုပဲ တန်ဖိုးထားတတ် ခြသည် မဟုတ်ပါလား။

စူး ပျက်ဝန်းတွေက ရီဝေပိုင်းညှို့သွားကာ ပျက်ဝန်းတစ်ခုလုံး မှတ်ရည်ကြည်တို့ ပြည့်အိုင်နေ၏။

“သူများ တစ်ဖက်သားကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောထွက်ရက် သောက်အောင်အထိ အန်ကယ်သမီးကို အန်ကယ်ချစ်သလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့၊ ငါ့သမီးကို ငါ့အသွေးအသား ငါ့အသက်ထက် ချစ်တယ်၊ ငါ့သားသမီး အသက်ရှင်ဖို့ သူများသားသမီးကို သတ်ရမှာ သည်း ဝန်မလေးဘူး”

“အဲဒီအချစ်မျိုး လိုချင်လိုက်တာ”

“ဘာ”

“မိဘတွေဆီက အဲလိုအချစ်မျိုး မေတ္တာမျိုး တကယ်တောင့် ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်မအမေက ကျွန်မကိုမုန်းတယ်၊ သောတာလို လူ သားတစ်ယောက်ကို အန်ကယ်တို့က အန်ကယ်တို့သမီးနဲ့ လက် သိပ်ပေးချင်ကြတယ်နော်၊ ကျွန်မအမေကတော့ သောတာနဲ့ မပက် သက်ဘူးတဲ့လေ၊ သူ့ရဲ့ သွေးသားတော်စစ်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်

မဟုတ်ပါဘဲ၊ အန္တယ်တော်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူမို့တဲ့၊ တကယ်တော့ အန်ကယ်လို အတ္တကြီးကြီးနဲ့ သောတလို လူကောင်းတစ်ယောက်လက်ထပ်သင့်တယ်လို့ တိုက်တွန်းရမှာမဟုတ်ဘူးလား”

စူးစကားကြောင့် နှိုင်းမဟာ အံ့သြသွားသည်။ စူးအသံလည်း သောတနှင့် ကိစ္စကို ကန့်ကွက်ခဲ့သည်တဲ့လား။

သမီးအန္တယ်တော်နှင့် လက်ထပ်ပေးမှာကိုလည်း အံ့သြသည်။

“မင်း အမေတောင် ကန့်ကွက်တယ်ဆိုမှတော့ အမြင်မကွဲမသင့်တော်တာတွေ သိနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် အန္တယ်တော်ကို သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီးပြောပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်မင်း ဆင်ခြင်သင့်တယ် စူး”

“ဟင်း ဟင်း သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာတယ် မဟုတ်လား၊ သမီးတစ်ယောက်အပေါ်မှာတောင် မစာနာတတ်ဘဲနဲ့ သားသမီးကို စာနာပေးတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ အဲဒီလို သေချာရင် ကျွန်မရဲ့ဘဝကို ပျက်စီးစေချင်တာ အမှန်ပဲပေါ့၊ အဲဒါက ကျွန်မ မေးခွန်းထုတ်တာကို ဖြေရှင်းချက်မပေးဘဲ ပါနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်တယ်လေ၊ အန္တယ်တော်ကို လင်ကောင်းသားကောင်း ရစေချင်ပြီး ကျွန်မဘဝကို ပစ်စလက်ခတ် စုတ်ပြတ်သတ်စေချင်တယ်တဲ့တစ်ရပ် အကြောင်းအရင်းတစ်ခု ရှိကို ရှိရမယ်၊ ပြောကြည့်ပါ”

“အန်ကယ်၊ စူးမာမိနဲ့ အန်ကယ်တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုတွေ ရှိလဲ”

“ဟင်း ဘာ မင်းမာမိကို ငါတို့မှမသိတာ၊ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ၊ ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သည်။ ဦးနှိုင်းက မျက်ခုံးနှစ်ခုကို တွန့်ချိုးစုကျုံ့ကာ စဉ်းစားသည်။

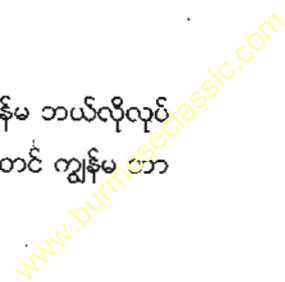
“သမီးလေး ပြောဖူးတာတော့ မင်းမာမိက မျိုးရိုးဂုဏ်ရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆို နာမည်က”

“ဒေါ်မိုးမဒီခင်”

“မသိဘူး၊ အဲဒီနာမည်မျိုး အသိမိတ်ဆွေထဲမှာတောင် မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ် ရတနာဆိုင်ကတော့ တိုင်းသိပြည်သိ အောင်မနေတဲ့ ရတနာဆိုင်ပါ၊ သူဟာသူ ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် တို့တွေနဲ့ ဘာမှပတ်သက်တာ သေချာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမွေးနေ့မှာ သမီးလေး မွေးရာကျော်တန် စိန်လော့ကတ်လေးရလာတုန်းက အံ့သြမိသေးတယ်၊ မင်းအပေါ်မှာ လုံးဝမကောင်းခဲ့တဲ့ မင်းမာမိက အဲလို တန်ဖိုးမရှိဘူးလားနဲ့ ပျော်အောင်လုပ်ပေးခဲ့လို့လေ”

စူးက နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်ကာ -

“အဲဒါ ကျွန်မရခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ မာမိဆီက တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းလက်ဆောင် ကျွန်မ ဘာ

တစ်ခုမှ မရယူပါဘူး။ မာဇီက ကျွန်မကို နာကျင်စရာတွေနဲ့ ဒဏ်ပေးခဲ့ပဲ လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ။ အဟင်း ဒါတွေက ကျွန်မရဲ့ အနစ်နစ်တွေကို ကျော် သက်တမ်းတစ်လျှောက် အလေ့အကျင့် ရနေခဲ့ပါပြီ။ ဒီအထဲမှာ ဆိုးဝါးတဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာတွေပေးလည်း ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သောတနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ချစ်တာမျိုး လာတဲ့ အသည်းနှလုံးကိုတော့ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ ဒဏ်ရာမပေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် သောတရဲ့ရွေးချယ်မှုကို ကျေနပ်သော သောတမိဘတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ရအောင်ခွဲမယ်ဆိုတာ သဘောပေါ့။ ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ”

ပြတ်သားသောစကားလုံးတွေရဲ့ အဆုံးသတ်မှာ နှုတ်ခမ်းခြင်းတွေနဲ့ ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့ပြီး ထံထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးနှိုင်းနှင့် ဒေါ်ခက်ခက်နွယ် ဘယ်လိုဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲကျန်ခဲ့သည် မသိ။ မိမဆုံး ဖေဆုံးမ၊ ကြမ်းတမ်းရိုင်းဖျား အဆင့်အတန်း သောမိန်းကလေးဟုတော့ ယူဆနေမှာသေချာသည်။

“ဆောရီး”

သူမတို့စားပွဲနှင့် အနီးဆုံးစားပွဲမှာ ထိုင်နေသော မျက်နှာအမည်းကြီးတပ်ကာ ဦးထုပ်ခပ်ပိုက်ပိုက်ဆောင်းထားသည့် သတ်လတ်ပိုင်းလူကြီးတစ်ယောက်ကို စူး ကျောပိုက်ဆိတ်လေးနှင့် တိုက်လိုက်သည်။

အရှင်နီအိန်

ထူးဆန်းတာက သူပက မတောင်းပန်ရခင်မှာ ထိုလူက သူ့ကသီ တောင်းပန်ပြီး သူမရှေ့က ထထွက်သွားသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲကွာ”

စိတ်တိုင်းမကျော ရေရွတ်ပြီး သူမထွက်လာခဲ့၏။

ဘာကြောင့်များ သူမဘဝက မိဘနဲ့ရော ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ရော ဘာစာတ မဖြစ်နိုင်ရတာလဲ။ သူများနဲ့ချွ အပြောအဆိုခံရဖို့ ဝေဖန်ခံရဖို့ မာဇီ ဝမ်းထဲမှာ သန္ဓေတည်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

အစကတည်းက မာဇီဝမ်းထဲမှာ မာဇီအသွေးအသားအဖြစ် နွေးမတည်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းမည်လဲ။

မျက်ရည်စက်တွေက ပူလောင်နာကြည်းခြင်းတွေရဲ့ အထုပ်အထွယ်။

နန်းရောင်နီဒါန်း

သောင်သလို အရိပ်အရောင်တွေဟု စူးစမ်းမိ၏။ ဆိုဟာခုံမှာ စူးဝင်ထိုင်
ထိုင်ပြီးသည်နှင့် မာမိကလည်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဟန်းဖုန်း
အားကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်၍ ဝင်ထိုင်သည်။

“နှိုင်းမဟာနဲ့ ခက်ခက်နွယ်က မိမဆုံးမ သမီး၊ အကျင့်ပျက်
ညီတွာမဲ့လို့ တော်တော်လေးမှ ပြောလိုက်ရဲ့လား စူး”

“ဟင်”

စူး အံ့ဩကြီး ထိတ်လန့်သွားရသည်။ မာမိက ဒီကိစ္စကို
ဘယ်လိုလုပ်သိသွားရတာလဲ။

“ဟား ဟား ဟား”

မာမိရယ်သံကြောင့် စူးမေးခွန်းတွေ လည်ချောင်းဝမှာတင်
သစ်သို့ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။ အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် လှောင်ရယ်သံ
စူးနှိုင်းမဟာနှင့် ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်အတွက်လား စူးအတွက်လား။

“တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ တမင်တကာ ဖန်တီးယူရင်တောင် ဖြစ်
နိုင်မှာ၊ ငါ စောင့်ခဲ့တာ ဒီအချိန်ပဲ။ ဒေါ်တင်တင်သော် ဟား
သွေဒေါသနဲ့ သူ့လောဘက/သူ့ကို သတ်လိုက်ပြီ။ နှိုင်းမဟာ
မဟာလည်း စီးပွားပျက် အခြေအနေပျက်နဲ့ အရှုံးမီးပိုင်း ဖျပ်ဖျပ်
နေပြီပေါ့”

မာမိ ဘာတွေပြောနေတာလဲ စူး နားမလည်။ စူးကိုပြောနေ
တာလား၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရေရွတ်တိုင်တည်နေတာလား။

အခန်း (၂၀)

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

စူးအိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး ဧည့်ခန်းအဝင်ဝမှာပင် မာမိရဲ့ အား
နှစ်ခြိုက်စွာ အော်ရယ်လိုက်သံကိုကြားရသည်။ မာမိ ထိုသို့ရယ်သံ
မျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့။ မြင်လည်းမမြင်ဖူးခဲ့။

အရယ်အပြုံးမပျက်သေးသော မာမိအကြည့်မှာ စူး ခြေထောက်
တို့ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘဲ
ဘယ်သူနှင့် ဘာတွေ သဘောကျပြီး ရယ်နေခဲ့တာလဲ။

“ဒီအနားကို လာထိုင်စမ်းပါဦး စူး”

ဆိုဟာခုံကို မေးဝေါ့ပြီဦး မာမိပြုံးနေပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ နေထိုင်

“ဘာတဲ့ ကိုယ့်သမီးကိုများ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမသမီးတို့ အကန့်ပျက် သိက္ခာမဲ့ အထိန်းအကွပ်မရှိ စာရိတ္တပျက်ပြားနေတဲ့ တဲ့ နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ အရသာရှိလိုက်တာ၊ ဒီ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပုံသွင်းခဲ့ရတဲ့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်သွား တာပေါ့၊ ညည်းခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်တော့ရော သူတို့ သွေးစက် ပြောပြီး မျက်နှာလေးတောင် ပျက်မသွားကြဘူးလား ဟင် စူး”

“မာမိ”

“ဟင်း ဟင်း ညည်းမေးခွန်းတွေ ထုတ်ချင်နေတယ် မဟုတ် လား။ အချိန်တန်ပြီပဲ ဥစ္စာ၊ ညည်းမမေးလည်း ငါပြောပြတော့မှာပဲ မဟုတ်တယ်၊ ညည်းက ငါဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့တဲ့ ငါ့သမီးအရင်း မဟုတ် ဘူး။ ညည်းက နှိုင်းမဟာနဲ့ ခက်ခက်နွယ်နွယ်ရဲ့သမီး၊ ငါ့ ငါ့သမီးက အနွယ်တော်၊ ငါ့သမီးလေးက အနွယ်တော်”

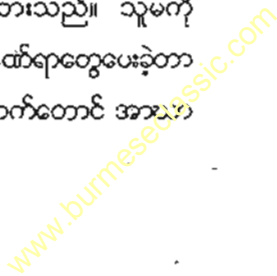
“ဟ မာမိ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာ လဲ”

စူး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာကာ မယုံနိုင် အောင် ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်မိုးဒီခင်က မှုလိုက် တည်လိုက် ပြီးလိုက် မျက်နှာလေးနှစ်ခု တွန့်ကွေးစုကျပွားလိုက်ကြ တာကိုကျေနပ်အားရပြီး ပီတိဖြစ်နေမှန်းလည်းမသိ။

“ညည်းကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ထားခဲ့တာ နှိုင်းမဟာ

ငါ့သမီးဖြစ်နေလို့ ညည်းပျက်စီးလေလွင့်ပြီး သူများအထင်အမြင်သေး၊ အပြောအဆိုခံရအောင် ပြောဆိုဆုံးမခြင်းမရှိခဲ့တာ နှိုင်းမဟာရဲ့သမီး ဖြစ်နေလို့ပဲ စူး၊ ညည်းကို ချစ်လွန်းလို့ မွေးနေ့ပွဲလုပ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ် ဘူး။ ငါ့သမီးလေး အနွယ်တော် သူ့အဘွားဆေးရုံတက်ရတဲ့ကိစ္စတွေ မွေးနေ့ပွဲ မလုပ်ဖြစ်တော့လို့ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်အောင် ဆင်နွယ်ခဲ့တာ၊ စိန်လေးကတ်လေး သူ့ရသွားအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တာ ညည်းသိပြီလား။ မင်းခေါင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက ညည်းလို ပျက်စီး လေလွင့်ပြီး ကလေးကချေ အဆင်အတန်းမရှိတဲ့ကောင်မို့ ငါ့သမီး အနွယ်တော်နဲ့ ပတ်သက်မှုမရှိအောင် လုယူဖို့ အားပေးအားမြှောက် ခဲ့တာ၊ သောတကတော့ လူကောင်းလေးမို့ ညည်းတို့ချစ်ချင်းကို ချစ်ရုံနိုင်းပြီး ငါ့သမီးလေးနဲ့ လက်ထပ်စေချင်ခဲ့တာ၊ ဟင်း ဟင်း ညည်းဟိုနေ့က မေးထားတဲ့မေးခွန်းတွေရော၊ အခုမေးချင်နေတဲ့ မေး ခွန်းတွေရော ငါဖြေပေးလိုက်ပြီ၊ ပြည့်စုံပြီလား။ နားလည်ပြီလား”

စူးအားလုံးကို သဘောပေါက်စွာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်၍ ဆက်သီးဆုပ်လေးကို တင်းနေအောင် ဆုပ်ထားသည်။ သူမကို အတွက်ကုန်ကျ ပြုစုပျိုးထောင်ပြီး နှိပ်စက်ခဲ့တာ၊ ဒဏ်ရာတွေပေးခဲ့တာ မဟာမိတ်လား။ ဘယ်လိုအပြီးအတေးတွေကြောင့် ဒီလောက်တောင် အာယု သက္ကတိမားရတာလဲ။

ကိုယ့်သွေးသားကို သူများကိုပေးပြီး သူများသွေးသားကို လူဖြစ်အောင် အချိန်ယူကျွေးမွေး၍ လက်စားချေ လက်တံ့ပြန်ရက်ခြင်းက ဘယ်လိုနာကြည်းမှုတွေကြောင့်လဲ။

“ညည်းရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ကျန်နေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတွေ ဘာကြောင့် လုပ်ခဲ့တာလဲလို့လေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

မျက်ခုံးပင့်မေးပုံက အတိအကျ သိနေသည်ဆိုသည် သဘော။

စူးမျက်ဝန်းတို့က မျက်ရည်ကြည်တို့နှင့် ပြည့်နေပြီး မာမိတံ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ကြည့်နေမိသည်။

“ငါ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ညည်းအစေ နှိုင်းမဟာကတော့ သိနေမှာပါ။ သေသွားတဲ့ ညည်းအဘွားဆိုရင် ခို သိမှာပေါ့။ အဟင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ငွေခွဲဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ကိုယ် ချွင်းစာ ငဲ့ညှာရမှန်းမသိတဲ့လူတွေ၊ သူတို့အလှည့်ကျ ငိုတတ်လိုက်ကြ တာ၊ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရအောင် ဒီနေ့ပဲ အသိပေးလိုက်မှာပဲ။ ဘယ်လောက်တောင် သွေးပျက်သွားမလဲဆိုတာ အရသာခံစောင့်ကြည့် ရမယ်”

“မာမိရဲ့ အပြုံးအာသာတတွေအတွက် လက်စားချေဖို့ စူးက တန်ဆာခံဖြစ်ခဲ့ရတာလား မာမိ၊ အဲဒီအတွက် သားသမီးရင်းကို စွန့်ပစ်

ပြီး ဒုက္ခခံ မွေးလာခဲ့တာလား”

“ကိုယ်အသက်ရှင်ဖို့ သူများကိုသတ်ရမှာ ဝန်လေးနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ အဲဒီအချိန်က သူတို့ကို လက်တံ့ပြန်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးသာ ရှိမနေရင် ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေမိမှာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် တကယ်သတ်သေဖို့အထိလည်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို လက်တံ့ပြန်နိုင်ဖို့အတွက် ငါ့ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့သူ ဝေါ်လာခဲ့ တယ်လေ။ ဟား ကံကြမ္မာဆိုတာ အဲဒီလို အလှည့်အပြောင်းလေး ခြိုးမှလည်း တရားမျှတမှာပေါ့။ လူချမ်းသာတွေကို အဲဒီလို လုပ်ပိုင်ခွင့် တွေသာ ပေးလိုက်ရင် ဆင်းရဲသားလူတန်းစားကို သူတို့ရဲ့ အနိမ့်ခံဘဝ မှာ ငွေခွဲ ဖိသိပ်ပြားပြားဝပ်အောင် ထားတော့မှာပေါ့”

“ဦးနှိုင်းမဟာတို့မှာ အပြစ်ရှိခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒါ စူးနဲ့ သက် ဆိုင်လို့လား မာမိ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ညည်းက သူတို့ရဲ့ သွေးသားလေး၊ ညည်း နာမည်ကိုတောင် စူးလို့ခေါ်ခဲ့တာ၊ သူတို့လုပ်ခဲ့သမျှ ငါ့ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်စူးရှနေတာတွေ မေ့သွားမှာစိုးလို့ မျိုးရိုးဂုဏ်တဲ့၊ သိပ်ကို ထည်ဝါချင်တဲ့သူတွေကို အမြဲသတိရနေအောင်လို့လေ၊ မေ့မေ့ပျောက် ပျောက်နဲ့ လက်စားမချေမိလိုက်ရင် သူတို့ နောင်တမရတော့မှာ စိုးရိမ် လို့ပါ။ ဟား ဒီကိစ္စတွေ ပြီးသွားရင် ငါ့သမီးလေးနဲ့ အတူနေရတော့ မယ်၊ မျော်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ညည်းလည်း ညည်းလိုပေတ္တာတွေ

အပြည့်အဝပေးမယ့် မိဘအရင်းတွေဆီ ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်လို့ခေါ်ခိုင်း”

စကားလုံးတွေက ဟိုအရင်ကလို ဥပေက္ခာများထက် သက်သက်နေသည်။ မျက်လုံးစိမ်းများကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ဆတ်ဆတ်နာကျင်နေ၏။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် တစ်ဖိုးအောက်မှာ အတူနေလာသော သံယောဇဉ်က ထိုစကားလုံးမျိုးနှင့် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်မိ ပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီတဲ့လား။

မိဘဆိုသော ရင်ခွင်နှစ်ခုကို ခိုင်ခံ့လည်း စူး မပုံမရဲ ဖြစ်နေရသည်။ အခုလေးတင် အကြင်နာမဲ့စကားများနှင့် နှိမ့်ချဖော်ကားခံခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။ အကြောင်းစုံသိရင်ရော နွေးဖွေးစွာ သူ့ကို လက်ခံပါ့မလား။

သူမနှင့် အနွယ်တော်ကရော ဘယ်လို ကော်စပ်နေသလဲ။ မရေမရာ အတွေးတွေနှင့် နောက်ဆုံးခြေလှမ်းတွေမဟုတ်သေးသေးလည်း မာမိကို စိမ်းသက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

ရော့ရဲ့ အိုမင်းခြင်း အရိပ်အယောင်၊ အရေးအကြောင်းတွေ မရှိသေးသော မာမိမျက်နှာက နဂိုအတိုင်း တင်းမာလှပနေဆဲ။ ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားတော့လို့ နှင်မထုတ်မချင်း ဒီနေရာမှာ ဒီအတိုင်း ရပ်နေချင်သေးသည်။ ဒီလိုလုပ်ခွင့်ရလို့ ကျေနပ်အားရသွားပြီလား။ ပျော်သွားပြီလားလို့ ပါးစင်ဖျားမှာ မေးခွန်းတွေထင်နေ၏။

“ဘာလို့ ရပ်နေတာလဲ၊ ငါ့ဘက်က ပြောစရာ စကားကုန်သွားပြီ၊ ညည်းသွားတော့လေး၊ အရမ်းကိုမေတ္တာငတ်နေတာ မဟုတ်လား။ ညည်း ငါ့ဆီက မရခဲ့တာတွေ ညည်းမိဘတွေက အပြည့်အဝပေးပါလိမ့်မယ်၊ ညည်းလိုချင်တဲ့အခါ အချိန်မရွေး သွားယူလို့ရတယ်”

အခုချက်ချင်း ထွက်သွားတော့လို့ အမိန့်မပေးတာက နောက်ဆုံး စေတနာလက်ကျန် တစ်စွန်းတစ်စလေးကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ စူး ခြေစုံရပ်နေမိဆဲ ကြီးကြီးခိုင်က စူးပန်းလေးကို ဖက်တွယ်၍ လာခေါ်သည်။ စူးအခန်းထဲကို ရောက်မှ ကြီးကြီးခိုင်ကို ဖက်တွယ်တာ အသံထွက် ငိုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“စူးရယ်၊ သမီးလေးရယ်၊ ကံဆိုးလိုက်တာကွယ်”

“ကြီး ကြီးကြီးခိုင်ရယ်၊ မာမိက စူးကို ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးနဲ့ နှိပ်စက်ခဲ့တာတဲ့၊ အပြီးကြီးကြီးနဲ့ လက်စားချေခွင့်ရအောင် အသုံးချဖို့ မွေးခဲ့တာတဲ့၊ စူးကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ထားခဲ့တာ၊ အိမ်မှုတိစ္ဆာတွေ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်အောင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ လေလွင့်ပျက်စီးနေတာကို မဆုံးမခဲ့တာ၊ စေတနာသန်သန်နဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သ သမီးရင်း မဟုတ်လို့ နှိုင်းမဟာရဲ့သမီး ခိုလို့တဲ့”

“ကြီးကြီးခိုင်အားလုံးကြားပါတယ် သမီးရယ်၊ ကြီးကြီးခိုင်လည်း ဘာတစ်ခုမှ မသိခဲ့ရပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ကြံစည်မှုတွေ အခက်သာ

သိခဲ့ရင် ကြီးကြီးခိုင် တားခဲ့မှာပါကွယ်၊ ဒီလိုမဖြစ်အောင် စူးလေးဆေး
က ကာကွယ်ပေးခဲ့မှာပါ”

ဒေါ်မိခိုင်ရင်ထဲ မချိန္တာ မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။ မိုး
ခင်ရဲ့ အပြုံးအတေး အာဃာတတွေအားလုံးက စူးလေးအပေါ်မှာ
စုပြုံကျရောက်နေပါလား။

ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေကြောင့် လူကြီးတွေရဲ့ ပဋိပက္ခ
ဒဏ်တွေ ဒီကလေးက ခံနေရတာလဲ။

သံသရာဆိုတာ အချိန်နာရီ စက္ကန့်တွေလို လည်ပတ်တာ
သည့်သဘောမို့ မိုးမဒီခင်ရော ဘယ်အချိန်ထိ အောင်လံလွှင့်ထုနိုင်
လဲ။

တစ်သက်လုံး ပြုံးနေနိုင်ပါစေ မိုးမဒီခင်။

အဆုံး (၂)

“ကိစ္စတွေအားလုံးရဲ့ တရားခံက မင်းပါလို့ပြော”
“ဗျာ”

“စိစဉ်ညွှန်ကြား ငွေပေးခိုင်းတာက မိုးမဒီခင်လို့”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ အဲလိုပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“မင်းကြောက်နေတာလား မင်းဇော်၊ မင်း ဘာပြုသာနာမှ

မိဘုရား ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဖုန်းဆက်ပြီး နှိုင်းမဟာကိုခေါ်လိုက်ပါ။

အိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မယ်”

“သူ သူတို့အားလုံး ပြုလဲသွားပါပြီ၊ ပြုလဲအောင်လုပ်တဲ့သူ

ဘယ်သူဆိုတာ သူတို့သိအောင် ပြောဖို့လိုအပ်လို့လား၊ ဒီအတိုင်း

ဆိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလားဟင်”

မင်းဇော် သွေးပျက်ကာ ချွေးစေးတွေ ပြန်နေသည်။ လုပ်ငန်းတုန်းက ရဲရဲတင်းတင်း ခိုင်းသမျှ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဒါ ကျွန်တော်လုပ်တာပဲလို့ ဝန်ခံရမှာကိုတော့ ဘယ်သူက အပိုက်ခံပြောရဲပါ့မလဲ၊ ပြဿနာဖြစ်လာလျှင် ကိုယ့်ကိုမှီခိုနေရသည့် မိသားစုတွေပါ ဒုက္ခရောက်မည်။ ဒေါ်မိုးမဒီခင်က စလင်းဘက်ခံအိတ်ထဲက တစ်ထောင်တစ်ရာကတ်လိုက်ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့ရှေ့ကစားပွဲပေါ် ပစ်တင်၍ -

“အခု ငါ့ရှေ့မှာ နှိုင်းမဟာဆီ ဖုန်းဆက်၊ ဒီဆိုင်ကို အချက်ချင်း လာခဲ့ပါလို့၊ နှိုင်းမဟာရောက်လာရင် မင်းတာဝန်အာမခံပြီးဆုံးပြီ၊ မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ထပ်ပေါ်လာစရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး၊ နားလည်ပြီလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ငွေကိုမြင်တော့ မင်းဇော် မလွန်ဆန်နိုင်။ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် နှိုင်းမဟာဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောရန် ဆိုင်းစာပါ ပေးလိုက်ရသည်။

“ဦးနှိုင်းမဟာက လမ်းမှာထင်တယ်၊ အခုချက်ချင်း လာမယ်တဲ့”

“အဟင်း မင်းတာဝန်ကျေတယ်၊ မင်းသွားလို့ရပြီ မင်းအံ့လည်းအံ့၊ မခံချင်လည်း ဖြစ်ပြီး နှိုင်းမဟာရောက်အောင်လာပါ”

မင်းဇော်ထွက်သွားသည်နှင့် အိတ်ထဲက မျက်နှာပြည့်လှနီပါး မျက်မှန်အမည်းကြီးကို ထုတ်၍ စတိုင်လ်ကျကျ တပ်ထားလိုက်သည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်အတွင်းမှာ သီးသန့်ခန်းလေးရဲ့ ခန်းဆီးစလေး လွင့်ခနဲ ခါလှုပ်သွားလျက် နှိုင်းမဟာ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မင်းလား ငါ့စီးပွား ငါ့ဘဝပျက်အောင် လုပ်တဲ့သူဆိုတာ”

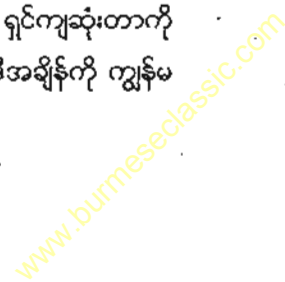
“လောလုချည်လား၊ ထိုင်စမ်းပါဦး အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

နှိုင်းမဟာက အမောတကောနှင့် အသံတွေတောင် ပြာနေသည်။ ထိုင်ခုံမှာ ဆောင်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဒေါ်မိုးမဒီခင်ကို စားတော့အတော့မလို စူးရဲစွာ ကြည့်၍ -

“မိုးမဒီခင် ဟုတ်လား၊ အဲဒီနာမည်ကို စူးအမေလို့ သိထားတာ၊ မင်းက ဘာသဘော ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ငါ့ဘဝဆတ်ပြတ်သတ်သွားအောင်အထိ တိုက်ခိုက်ရတာလဲ၊ မင်းအတွက် ဘယ်လိုအကျိုးအမြတ်တွေရလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ဟား ဟား အကျိုးအမြတ် ဟုတ်လား၊ ရလိုက်တာပေါ့၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ ဗီတီလေ၊ ရှင်ကျဆုံးတာကို မြင်ချင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကျေနပ်အားရမှုလေ၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကို ကျွန်မ စောင့်နေခဲ့တာ”

“မင်း မင်း”

ဘယ်သူလဲလို့ မေးဖို့ နှုတ်တို့က စေးကပ်ပိတ်ကျနေသည့် ခုန ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်လာကတည်းက သူ့အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ဒေါသသွေးတို့ ဆူပွက်နေသည်။

“မန္တလေးက လက်ဖက်ပွဲရုံ ကိစ္စ၊ မင်္ဂလာဈေးက လက်ဖက်ကား ဖြန့်နေတဲ့ အထည်အလိပ်ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကိစ္စ၊ မြေပိုင်ဆိုင်မှု ကိစ္စအားလုံး တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ဦးနှိုင်းမဟာ စီးပွားပျက်အောင် လုပ်တာ ကျွန်တော်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ စိစစ်ညှိကြားငွေပေးပြီး ခိုင်းခဲ့တာက တခြားတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီလူက အဲဒီနှိုင်းမဟာကိုတွေ့ချင်လို့ပါတဲ့။ အခုချက်ချင်း လာခဲ့ပေးပါ ခင်ဗျာ”

ထိုစကား ဖုန်းထဲက ကြားခဲ့စဉ်က သူတော်တော် အံ့ဩသွားသည်။ အဲဒီလို အတိအလင်း စစ်ကြေညာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဆုံတာ ဘယ်လိုရန်သူမျိုးလဲ သိချင်လှ၏။

စူး ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲသွားသည့်စကားတွေအားလုံး အထပ်ထပ် ပြန်ကြားယောင်၏။ အန်ကယ်တို့က စူးမာမီနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲတဲ့။ ပြီးတော့ သမီးလေး အနွယ်တော် ပြောဖူးသော -

“သမီးတို့သူငယ်ချင်းစူးဘဝက အရမ်းသနားစရာကောင်းတာပဲ ဖေဖေရယ်၊ အဝတ်အစားကောင်းကောင်းဝတ်ပြီး ကားနဲ့သွားသင်တန်းတတ်နိုင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်အဝတ်လျှော်၊ ကြမ်းတိုက်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အချက်အပြုတ်က

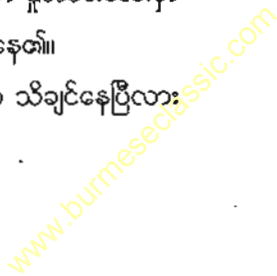
အစ သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရတာတဲ့၊ ဒီလောက်ချမ်းသာပြီး နေထိုင်တွေ မထားဘဲ စူးကို နှိပ်ချခိုင်းတာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမယ်၊ ပြီးတော့ လုံးဝမျက်နှာသာမပေးဘူး။ အကြင်နာတရားလည်း ရှိတူ။ စူး အိမ်ကို ညဘယ်အချိန်ပြန်လာလဲ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေနဲ့ သွေ့ပျက်ပြီး နာမည်ပျက်နေလဲ စိုးရိမ်ပူပန်မှုမရှိဘူး။ ဆုံးမသွန်သင်မှုမရှိဘူးတဲ့လေ။ အဲဒါကြောင့် စူးက ဘဝကို ဖြစ်သလို ထွက်ပေါက်မှာပြီး လေလွင့်နေတာ ဖြစ်မယ်”

ဒီစကားတွေ ကြားတုန်းက သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိခဲ့သေးသည်။ ဒီလို မိဘမျိုးတွေ ရှိပါသေးလားလို့ သည်း အပြစ်တင်မိ၏။

အခုတောင် ဒီမိန်းမက ကိုယ့်ဘဝကိုတောင် ရည်ရွယ်ချက် မရှိကြီးနှင့် ပျက်စီးစေခဲ့သူပါလား။

ကျော့ရှင်းတောင့်တင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးမှာ အနီရဲရဲသက် အောက်ဝမ်းဆက်က အစ စိန်တွေစီလျက် နဖူးလှန်သိမ်းထားသော ဆံနွယ်တွေကို ဂျပန်ဆံထုံးပြင်ပြင်နှင့် စိန်ဆံတိုးတစ်ခု ထိုးထားတာက မဟာဆန်သည်။ ခင်မိန့်မိန့် ပိရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ အနီရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဖြင့် ပြုတ်သားရဲရင့်နေ၏။

“ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာ သိချင်နေပြီလား နှိုင်းမဟာ”

“ဟင်”

“အစ်ကိုလေးကို မခေါ်လို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“မင်း မင်း”

နှိုင်းမဟာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေသည်။ ဘယ်သူဖြစ်သလဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရ။ မိုးမဒီခင်က မျက်မှန်အမည်ကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အပြုံးသဲ့သဲ့ မျက်ခုံးကို ပင့်လိုက်ကာ -

“ကြည့်ပါဦး၊ ရှင်တို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်သွားတဲ့ မြေတူရဲ့လားလို့”

“မြ မြရီ မင်း”

နှိုင်းမဟာ ထိတ်လန့်ပြီး ပျာနေတာကို ကြည့်ပြီး မိုးမဒီခင်ပန်းလေး သိမ့်သို့မလှုပ်အောင် ရယ်နေသည်။

“ဒီလိုနေ့ကို ရောက်ဖို့ ကျွန်ုပ် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် လာခဲ့တာ စောင့်ရကျိုး နှင်သွားပြီ နှိုင်းမဟာ”

“မင်း မင်း ဘယ်အပြုံးနဲ့”

“ပြောပြနေရဦးမှာလား၊ မြရီရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပြီးမှ ရှင်တွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ အသွေးအသားကို စိတ်ကြိုက်စားပြီးမှ တာဝန်မဲ့ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါကြောင့် ပျံ့ဝက်ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာလား”

နှိုင်းမဟာ

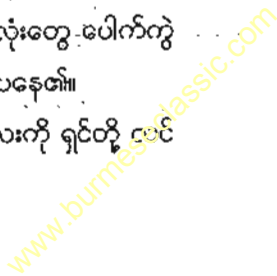
“အဲဒီလောက်ပဲဆိုရင် လက်စားချေရာ ဘယ်ရောက်ပါ့မလဲ နှိုင်းမဟာ၊ နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေးပေးလာရင် ရှင်တို့နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ချမ်းသာလာနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“မကျေနပ်သေးဘူးလား၊ မင်း ဘာတွေ ထပ်လုပ်ဦးမှာလဲ နှိုင်းမဟာ၊ အခြေအနေပျက် စီးပွားရေးပျက်လို့ မေမေလည်း အဲဒီစိတ်နဲ့ အချိန်မတန်ဘဲ အသက်ပေးလိုက်ရပါပြီ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ နာလန်ထွက်နိုင်တော့အောင် လူတွေရဲ့မျက်နှာ မော့မကြည့်ရဲအောင် စိတ်ဓာတ်ပျက် ဘဝပျက်နေပါပြီ”

“ရှင်အမေ ငွေကြေးတွေ ဆုံးရှုံးရုံ၊ စီးပွားတွေ ပျက်ရုံလေး အသက်ပါပေးလိုက်တာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား၊ ရှင်က အဲဒီလောက်လေးနဲ့ သွေးပျက်နေတာလား နှိုင်းမဟာ၊ ဘဝပျက်လို့ ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာကိုရော ရှင်တို့ကိုယ်ချင်းစာပေးခဲ့လို့လား၊ ဘာကိုထိုမှ အဓိတတတ်တာ ရှင်တို့လို လူချမ်းသာတွေလား၊ အဲဒီအချိန်ကသာ မြရီရဲ့မျက်နှာတွေကို သနားတတ်ခဲ့ရင် ရှင်တို့တွေ သိသိဖြစ်လာစရာအကြောင်းမ ရှိပါဘူး”

နာကြည်းမှုတွေကြောင့် မိုးမဒီခင်မျက်ဝန်းတွေ အရောင်မရှိတော့ပဲ နေ၏။ အဆိပ်ပြင်းသော စကားလုံးတွေ ပေါက်ကွဲနေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက လှောင်ပြီးတို့ဖြင့် လှပနေ၏။

“ဟင်း ဟင်း မနေ့က စူးဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ရှင်တို့ ငမင်

မယား တော်တော်လေးမှ ဝေဖန်လိုက်ရဲ့လား”

“စူး စူးက မင်းရဲ့သမီးဆိုရင် ငါ ငါ့ရဲ့”

“သွေးပျက်သွားပြန်ပြီလား၊ ရှင်ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်လွယ် မွေးခဲ့တဲ့ ကလေးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို”

“စူးက နှိုင်းမဟာနဲ့ ခက်ခက်နွယ်ရဲ့သမီးလေ”

“မြရီ မင်း”

“ကလေးချင်း လဲလိုက်တာ၊ ရှင်တို့ မသိလိုက်ဘဲကား နေ့ အဲဒီဆေးရုံမှာ ခက်ခက်နွယ် သမီးလေးမွေးတော့ ကျွန်မလေး အဲဒီဆေးရုံမှာ သမီးလေး မွေးခဲ့တယ်၊ ရှင်တို့အပေါ် ကျွန်မရဲ့ မုန်းနာကြည်းမှုတွေနဲ့ လက်စားချေနိုင်ဖို့ ရှင်တို့အိမ်က ကျွန်မရဲ့ မခင်အိကို ကလေးချင်းလဲပေးဖို့ အကူအညီတောင်းခဲ့တာပါ။ မွေးချင်းဆိုတော့ ရှင်တို့ သတိမထားမိလိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာ ဒါဆို အနွယ်တော်က”

“ကျွန်မ သမီးလေ”

“ဟား”

နှိုင်းမဟာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်း၍ ရင်ထဲမှာ မသိနာကျင်စူးအောင်နေသည်။ မြရီ ဒီလောက်ထိ အပြုံးကြီးကြီး လက်ပြန်လိမ့်မည် မထင်မိ။

“ကျွန်မ မုန်းတီးနာကြည်းနေတဲ့လူရဲ့ သွေးသားကို ဘာလို့ အရွယ်ရောက်ကြီးပြင်းအောင် မွေးခဲ့တာလဲလို့ ရှင်မမေးတော့တူးလား”

“မြရီရယ် မင်း”

“အာယာတ တစ်ခု ရင်မှာ အမြစ်တွယ်ပြီဆိုရင် နေ့စဉ်နေ့စဉ်နဲ့ နာကျင်ခံစားရတယ်၊ အဲဒီဝေဒနာတွေ သက်သာဖို့ ရှင်တို့ အသွေးအသား ဖြစ်တဲ့ စူးကို စိတ်ဒဏ်ရာတွေ ပေးရတာပေါ့၊ နှိုင်းမဟာ အဲဒါမှ ကျွန်မစိတ်သက်သာတယ်၊ အဟင်း စူးကိုယ်တိုင် ခင်ဖွင့်ထားတဲ့ သူခံစားမှုတွေကို ရှင်တို့ကြားပြီးရောပေါ့၊ အိမ်ဖော် တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ သူ့ကို လေ့ကျင့်ပေးထားတယ်၊ အကျင့်ပျက်သိက္ခာမဲ့အောင် လွတ်ပေးထားပြီး သူများအထင်သေး ချွတ်ချွတ်တာကို ခံနိုင်တယ်၊ ကျွန်မသမီးလေး အနွယ်တော်ကတော့ ချွတ်တို့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ အေးချမ်းနေတယ် မဟုတ်လား”

“ရက်စက်လိုက်တာ၊ အပြုံးကြီးလိုက်တာ မြရီရယ်”

“အဲဒါတွေ ဒီနေ့ အဆုံးသတ်သွားပါပြီ၊ ချွတ်ခြံကျ စီးပွားပျက် ကပ်ဆိုက်နေတဲ့ ရှင်တို့အိမ်ကို၊ ရှင်တို့သမီး စူးကို ပြန်ခေါ်လို့ ချီ နှိုင်းမဟာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ ချမ်းသာအောင်မြင်နေတဲ့ ကျွန်မအိမ်မှာ ကျွန်မသမီးလေး အနွယ်တော်ကို ပြန်ခေါ်မယ်”

“မ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အ အနွယ်တော်ကလည်း ငါ့သမီး၊ ငါပဲ ခေါ်ထားမယ် မြရီ”

“အလဲအလှယ်လုပ်နေပါတယ်ဆိုမှ အကုန်လုံး ယူလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ နှိုင်းမဟာ၊ အနွယ်တော်ကို မပေးဘူးဆိုရင် ဒီထက်ပိုပြီး စူးကို နှိပ်စက်ရဦးမှာပဲ”

မိုးမဒီခင်လေသံတွေ ပြင်းထန်မာကျော ပြတ်သားနေတာ နှိုင်းမဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့ရသည်။ သမီးလေး အနွယ်တော် က သူ့ရဲ့အသွေးအသား၊ စူးကလည်း သူ့ရဲ့ရင်သွေး မဟုတ်ပါလား။

အနွယ်တော်လေးကို မစွန့်လွှတ်ချင်သလို စူးကိုလည်း မိုးမဒီခင် ထပ်ပြီး နှိပ်စက်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။

“ရှင် လောဘထပ်ကြီးနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မဖြစ်သင့်တော့ ထပ်ဖြစ်လာနိုင်သေးတာကိုလည်း စဉ်းစားထားပါ နှိုင်းမဟာ ကျွန်မက အရင်တုန်းက မြရီမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ တစ်ခုလည်း သဟိပေးရဦးမယ်၊ ကလေးချင်းလဲပေးခဲ့တဲ့ မခင်အိက ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးရဲ့ တရားခံဆိုပြီး ဆူပူမာန်မဲ အပြစ်ပေးတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ အဲဒီအပြစ်သားကို ရှင်တို့အိမ်မှာ မထားချင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မအိမ်က လွှတ်လိုက်၊ ကျွန်မက မခင်အိကို ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး ကိုးကွယ် စောင့်ရှောက်ရဦးမယ်”

ဘာမှ ချေပပြောဆိုခွင့်မရလိုက်ပါ။ ပြောစရာမကျန်တော့ သလို မျက်မှန်အမည်းကြီးကို ကောက်တပ်၊ စလင်းဘတ်ခပ်ကြီးကြီးကို ကောက်လွယ်ပြီး မာန်ပြင်းသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းထွက်သွား

သည်။

သူ့ဖားခဲ့သည့် အပြစ်ဒဏ်က ဒီလိုမျိုး ပေးဆပ်မှ ကျေတော့ ဆတဲ့လား။ အရာရာ ဆုံးရှုံးပြီးနောက်မှာ သူ့ရင်ထဲ ဘာမှမကျန်တော့။

လစ်ဟာ လှိုက်မောလျက် ရင်တစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာတွေနှင့် အဆိပ်သင့်နေသည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ခက်ခက်နွယ်ကို ပြောပြသင့် ခဲ့လား။ ပြောမပြလျှင်လည်း ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး တင်းကျပ်အောင့် မျက်ကာ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည်။

သမီးလေးစူး အသက်နှင့်အမျှ မိုးမဒီခင်ရဲ့ လက်စားချေမှု အောက်မှာ ဘယ်လောက်များ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင် စိတ်ဒုက္ခတွေ စားခဲ့ရရှာမလဲ၊ သနားစရာ သမီးလေးရဲ့ ရင်ဖွင့်သံတွေ၊ ပြန်ကြား သောဦးပြီး နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်၍ မျက်ရှည်တွေ စီးကျလာသည်။

သမီးလေး ဖေဖေအမှားတွေ အမှားတွေကြောင့်ပါကွယ်။

ရမယ်၊ ဘယ်လိုဝဋ်ဒုက္ခတွေ ကိုနှိုင်းရယ်၊ သမီးလေးစူး အရမ်း
နားစရာကောင်းတယ်၊ အနွယ်တော်လေးကော ခက် ရင်နဲ့လွယ်
နားခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် သမီးအရင်းလေးဆိုတဲ့အသိနဲ့
ဘယ်လောက်တောင် ပြုစုယုယပြီး မွေးခဲ့ရလဲ၊ ခက်ရင်တွေ ကွဲထွက်
တာ မယ် ကိုနှိုင်း”

အခန်း (၃၀)

“ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးရဲ့တရားခံက ကိုယ်ပါ၊ ကိုယ်မှာပဲ
ပါ ခက်ရယ်”

အားလုံး ဖွင့်ပြောပြပြီးချိန်မှာ နှိုင်းမဟာ ယောက်ျားတစ်
သည်းသည်းထန်ထန် ရှိုက်ငိုချလိုက်သည်။ နားထောင်နေသူ
ခက်ခက်နွယ်ရင်ထဲမှာလည်း ကျပ်ဆိုမောပန်းနေ၏။

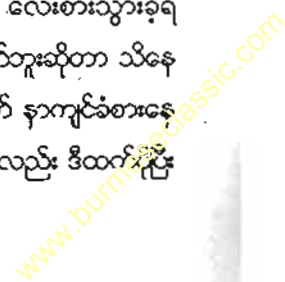
ဒီအချိန်မှ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မှားယွင်း
သူပါလားဆိုပြီး အပြစ်တင်နေလို့ရော ဘာထူးဦးမှာလဲ။

“ဒါဆို စူးနဲ့အနွယ်တော်က ဖအေတူ မအေကွဲ ညီအစ်မ
ဖြစ်နေကြပြီပေါ့၊ စူး ဒီအိမ်ရောက်လာရင် သမီးလေးအနွယ်တော်
စွန့်လွှတ်ရမယ်၊ စူးကို မခေါ်ရင်လည်း မိုးမဒီခင် နှိပ်စက်ထား

“ခက်ရယ် ကိုယ့်အမှားတွေပါ၊ ကိုယ်လည်း ဘယ်လိုမှ
ဖြေနိုင်အောင် ခံစားနေရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးအနွယ်တော်
ဒီခင်ဆီ ရောက်သွားမှ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိမှာ
မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့တွေ တစ်သက်လုံး ဖုံးဖိသိပ်သိပ်လာခဲ့တဲ့ သူ
ချာဂါကို မိုးမဒီခင်ကပဲ ဆက်ပြီးကုနိုင်တော့မှာလေ၊ ကိုယ်တို့မှာ
လေးသာ မလွန်သာ အဆင်မပြေဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လားကွယ်”

“ဒီအိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး ကျန်ပါသေးတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးကို
ဆင်းပြီး သမီးလေးကို ဆေးကုရမှာပေါ့၊ ကိုနှိုင်းရယ်၊ ကုန်းကောက်
ရာမရှိအောင် မွဲသွားလည်း သားသမီးအတွက် အသက်ပေးသင့်
လည်း ပေးရမှာပဲ”

ခက်ခက်နွယ်ရဲ့ မိခင်စိတ်ကို နှိုင်းမဟာ လေးစားသွားခဲ့ရ
သည်။ အနွယ်တော်လေးကို သူမရဲ့ သမီးရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေ
ခဲ့တောင် မေတ္တာမပျက်နိုင်သေးပါလား၊ စူးအတွက် နာကျင်ခံစားနေ
တာလည်း မျက်ရည်တွေသက်သေဖြစ်သည်။ သူ့မှာလည်း ဒီထက်ပိုပြီး

မြေသိန်စရာ စကားမရှိပါ။

ထိုအချိန်မှာ သူတို့ အိမ်ခန်းတံခါးပေါက် ချပ်ခနဲ ပွင့်သွားကာ သမီးလေး မျက်ချည်သွင်သွင်စီးကျလျက် ပြေးဝင်လာသည်။ သူတို့ ပြောနေသည့် စကားတွေ ကြားသွားခဲ့ပြီလား။

“ဖေဖေ မေမေ”

“သမီး သမီးလေး”

အနွယ်တော်က မိဘနှစ်ပါးကို ဖက်တွယ်ကာ ရှိုက်ကြီးတတ် ငိုချသည်။ ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းလျက် ရှိုက်သံတို့နှင့် စကားလည်း တော်တော်နှင့် ထွက်မလာ။

“သမီးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးလေးရယ်”

“သ သမီး ဒေါ်မိုးမဒီခင်ရဲ့သမီးမဖြစ်ချင်ဘူး။ အမုန်းတွေ အပြိုးတွေ လက်စားချေလိုစိတ် အတ္တတွေ ပြင်းနေတဲ့ အဲဒီမိန်းမကြီးက သမီး မဖြစ်ပါရစေနဲ့။ ကိုယ့်ရင်သွေးကို စွန့်လွှတ်ရဲ့တဲ့အထိ မေတ္တာ ကင်းမဲ့တဲ့ ဒေါ်မိုးမဒီခင်ကို အမေမတော်ပါရစေနဲ့နော်။ သမီးကို သွေး မလွှတ်ပါနဲ့။ သမီး မသွားဘူး။ မသွားဘူး”

“သမီးလေးရယ်”

ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပိုက်ရင်း သမီးအတွက် ယူကုန်းမရခံစားလို့ ရသည်။ သမီးလေးကို အသိမပေးချင်သေးတာကြောင့် အိမ်ခန်းထဲမှာ စကားပြောဖြစ်ခါမှ သမီးလေး အကုန်သိသွားခဲ့ပြီပဲ။ မိဘတွေ မျက်နှာ

ကောင်းတာကို အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး ချောင်းနားထောင်နေခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

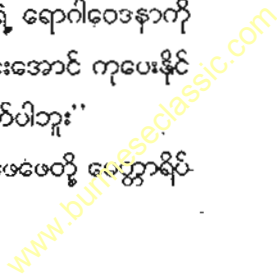
မစွန့်လွှတ်ချင်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့သည် အခြေအနေကို သမီးလေးသိအောင် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။

“သမီးက ဖေဖေသမီးပါ သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလေး ဒီဒီခင်ဆီသွားနေမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဖေဖေတို့စီးပွားရေး အခြေအနေ ဘယ်လိုမှ ပြန်မကောင်းနိုင်တော့တာ သမီးလေးသိပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့”

“စူးကို ပြန်ခေါ်ရမှာကြောင့် မဟုတ်လား ဖေဖေ၊ စူးကို အရင်ကလည်း ခင်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း အဖေတူ မအေကွဲ ညှိအစ်မ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သမီးသည်းခံနိုင်ပါတယ်။ ချစ်လည်းချစ်တယ် ဖေဖေ။ သမီးသောက်နေတဲ့ ဆေးတွေအတွက် မတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် သည်း သမီးဆေးမသောက်ဘဲ နေပါမယ်”

“သမီး သမီးလေးရယ်၊ အဲလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒီဒီခင်က ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံချမ်းသာနေပြီ။ သမီးလေးက ဆေးအပြတ်ခံလို့မှ မဖြစ်တာ။ သူက သမီးလေးရဲ့ ရောဂါဝေဒနာကို သက်သာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ပျောက်ကင်းအောင် ကုပေးနိုင် တယ်။ ဖေဖေတို့ သမီးလေးကို မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“သမီးရောဂါက ဘာမို့လို့လဲ ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့ မေတ္တာရိပ်

အောက်မှာနေရမယ်ဆိုရင် သမီး အသေခံပါမယ်၊ ဒေါ်မိုးမဒီခင်ဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး။ သူ့လို မိန်းမကြီးနဲ့ အတူတူမနေနိုင်ဘူး။ သူ့ကြောင့် ဖေဖေတို့ စီးပွားရေးအခြေပျက်ခဲ့ရတာ၊ သူ့အဲဒီ အောင်မြင်မှုတွေကို ပီတိနဲ့ စားသုံးနေချိန်မှာ သမီးက ဖေဖေတို့ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး အဲဒီရွှေပုံပေါ်မှာ မခံစားပါရစေနဲ့”

သမီးလေးဆန္ဒကို သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး မလွန်ဆန်ရက်ကြပါ။ မျက်ရည်တွေသာ မချိမဆုံ စိမ့်ထွက်နေကြသည်။ မခွဲခွာရက်အောင် ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ထားရင်း သမီးလေးစူးစူး မျက်နှာလေးကိုလည်း မြင်ယောင်သနားနေမိကြသည်။

“အ အစ်ကိုလေး အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတာပဲ”

အခန်းဝကပြောနေသော မခင်အိအသံက တုန်တုန်ယင်ယင်။

သားအဖသုံးယောက်လုံး တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်မိကြကာ အကြည့်ချင်းဆုံ၍ မတိုင်ပင်ရပါဘဲ အတူတူ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်းဆိုဖာခုံမှာ မိုးမဒီခင်က အဆိပ်ပြင်းစွာ ပြီးလျက် ဝံ့ကြားစွာ တိုင်နေ၏။ အနွယ်တော်ကို မြင်တော့ နွေးထွေးလှိုက်လှဲသော မေတ္တာရိပ်တွေ ပြည့်လျှံနေသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်ကာ -

“သမီးလေးကို မေမေလာခေါ်တာ သမီး၊ သမီးဖေဖေက သမီးကို အကြောင်းစုံပြောပြပြီးရောပေါ့။ မေမေနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်သော်လည်း မဟုတ်လားသမီး”

“ဟင့်အင်း”

အနွယ်တော်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါကာ နှိုင်းမဟာနှင့် ဆက်ခက်နွယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ထိုင်၍ ခေါင်းကြီးပုံထားသည်။ ဒေါ်မိုးမဒီခင်မျက်ဝန်းတို့က ဦးနှိုင်းမဟာဆီ စူးစူးရှရှရွေ့လျားလာကာ-

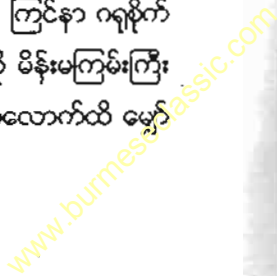
“သမီးကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ သွေးထိုးထားတာလဲ နှိုင်းမဟာ”

“မ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ဘာမှ သွေးထိုးစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ သမီးက စူးအပေါ် မင်းမကြင်နာခဲ့တာတွေကို တွေးပြီးကြောက်နေတာ”

“ဪ”

နှိုင်းမဟာဖြေရှင်းမှုကြောင့် ဒေါ်မိုးမဒီခင် မျက်ဝန်းတို့က အနွယ်တော်ဘက် ပြန်လှည့်လာကာ နူးညံ့ပျော်ဝင်မှုတို့ဖြင့် တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ပြီး -

“စူးက မေမေ့သမီးရင်း မဟုတ်လို့ မေမေ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာပေါ့။ သမီးရယ်၊ မေမေသမီးလေးကိုတော့ မေမေက ကြင်နာ ဂရုစိုက်ပေးပါ။ သမီးဖေဖေ ဘာတွေပြောထားလို့ မေမေကို မိန်းမကြမ်းကြီးဆင်နေတာလဲ၊ သမီးနဲ့အတူတူနေရဖို့ မေမေ ဘယ်လောက်ထိ မှော်ဆင့်ခဲ့ရလဲ သမီးသိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း မသိချင်ဘူး။ ကိုယ့်အတ္တအတွက် ကိုယ့်ရင်ထဲ
ကိုတောင် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်
လိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

“ဘာ ဘာပြောတယ် သမီး”

ဒေါ်မိုးမဒီခင် သမီးနှုတ်ဖျားက ဒီလိုပြောမည် မထင်
ကြောင့် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားခဲ့ရသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ခွဲ
ထားရတာကို သမီးနာကျင်နေတာလား။ မိမိရင်ထဲက ဒဏ်ရာဒဏ်ရာ
တွေကို သမီးစာနာမပေးနိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

“ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုး ကလေးချင်း အလဲအလှယ်လုပ်
လက်စားချေဖို့ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ မေမေရင်တွေ အနာကျင်
ထပ်ပြောပြရဦးမှာလား သမီး။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ မေမေဘဝပျက်
တယ်ဆိုတာ”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတိုင်း
ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးထားခဲ့ရတဲ့ ရင်သွေးကိုတော့ ဘယ်မိဘမှ
ပစ်ရက်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ မေမေခက်သာ မေမေလို အ
တွေ အာဃာတတွေ ရှိနေမယ်ဆိုရင် သမီးလည်း စူးလိုဘဝ
ရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မေမေတွေ့မိရဲ့လား”

သမီးရဲ့ ချေပမှုတွေကြောင့် ဒေါ်မိုးမဒီခင် ဘာမှမပြော
တော့အောင် ရင်မှာ စူးစူးနှင့်နှင့် ခံစားလိုက်ရသည်။

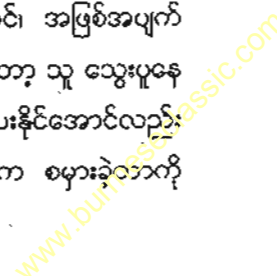
သူများသားသမီးကိုတော့ လက်တံ့ပြန်လိုခြင်းသန္တဆို တစ်ခု
အတွက် မိမိခံစားခဲ့ရသည့် ဝေဒနာအတိုင်းအဆအတိုင်း အသုံးချ
ပစ်ခတ်ခဲ့သည်။ မိမိရင်သွေးကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာကို
ညည်း တွေးမပူမိခဲ့။

တကယ်လို့ သမီးလေးပြောသလို ခက်ခက်နွယ်နွယ်သာ မိမိလို
ထိုမျိုးရှိနေလျှင် သမီးလေးအနွယ်တော်လည်း စူးလို စိတ်ဒဏ်ရာတွေ
စားသွားရနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သွေးသားရင်းချာလို့ မှတ်ယူထားခဲ့ကြ
သည့် နှိုင်းမဟာနှင့် ခက်ခက်နွယ်နွယ်က ဒီလိုမျိုး မလုပ်နိုင်ဘူး။ မေတ္တာ
တွေ အပြည့်အဝ ပေးနေတာကို သူမသိနေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ချလက်ချ သမီးလေးကို သူတို့လက်ထဲ
ထားခဲ့မိတာပေါ့။ ဒါတွေကို ဘာကြောင့်များ သမီးလေး နားလည်
ပေးနိုင်ရတာလဲ။ သမီးလေးဆီက စိမ်းသက်သော ချေပစကားတွေ
ဒေါ်မိုးမဒီခင် ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။

သမီးလေးနားလည်အောင် အချိန်ယူ ရှင်းပြရဦးမှာလား။

“ဒီနေ့ သမီးလေးကို ပြောပြသင့်သလောက် ပြောပြပြီးပြီ
တော့ ဒီလောက်နဲ့ ပြန်လိုက်ပါလား မိုးမဒီခင်။ အဖြစ်အပျက်
ကြောင်းကို သိလိုက်ရတာက မြန်ဆန်လွန်းတော့ သူ သွေးပူနေ
သေး မင်းခွဲထားခံရတာကို လက်ခံနားလည်မပေးနိုင်အောင်လည်း
မိနေသေးတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါတို့ဘက်က စမှားခဲ့ဘက်ကို

သမီးလေး နားလည်အောင် ပြောပြပေးပါမယ်”

နှိုင်းမဟာက အနွယ်တော်ကို ဖက်တွယ်ထားရင်းမှ ဒေါ်ခင်ကို ဖျောင်းဖျာသည်။ ဒေါ်ခင်ခက်ခက်နွယ်က ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ အနွယ်တော်လက်ဖဝါးလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်ထားသည်။

သမီးမပါဘဲ ပြန်ရမှာကို ဒေါ်မိုးမဒီခင် ခြေလှမ်းတွေ ဆုတ်နေသည်။ နှိုင်းမဟာနှင့် ခက်ခက်နွယ် ရင်ခွင်ထဲက မခွာနိုင်ဘဲ ကိုလည်း ရင်နာသည်။ မွေးထုတ်ပေးခဲ့သည့် မိခင်ရယ်လို့ လိုက်နာ နွေးထွေးမှုမရှိတာလည်း ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်။

ဒါဟာ သူမမေတ္တာရိပ်မှာ မနေဖူးလို့ သမီးလေး ဒီလို သွေးစိမ်းနေတာ ဖြစ်မှာပါ။

“မေမေ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့မယ်သမီး၊ အဲဒီအထိ ကျရင် သမီးဘက်က မေမေနဲ့အတူတူနေဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါ။ မေမေပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာအားလုံးက သမီးလေးအတွက်ပါပဲ။ မေတ္တာတွေနဲ့ သမီးလေးဘဝ လုံခြုံနွေးထွေးပြည့်စုံစေရပါမယ်”

သမီးလေးဘက်က သူမဆီက မေတ္တာတွေကို မတောင်းခဲ့ပေမယ့် ယုံကြည်အားကိုးလာအောင် ကတိတွေပေးခဲ့မိသည်။

ဟိုအရင်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်း တသီးတခြား လာခဲ့ပါသော်လည်း သမီးလေးပါမလာခဲ့သော အိမ်ပြန်လမ်းက အထိ ကျန်သွေ့ခြောက်လွန်းလှသည်။ သမီးလေးရဲ့ စိမ်းသက်သော မျက်စိ

ကို မြင်ယောင်ပြီး တစ်သက်လုံး တောင့်တလာခဲ့သည့် မျှော်လင့်ချက်တို့ ပြိုပျက်သွားစေသလို ခံစားရ၏။

ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ တွေးမနေချင်ပါ။ တစ်နေ့နေ့ သမီးလေး အနွယ်တော် သူမရင်ခွင်ထဲ ရောက်ကိုရောက်လာစေရမည်။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်ရောက်မှ -

မဟုတ်ဘူးလေ၊ အပြစ်လုပ်တဲ့သူကိုပဲ အပြစ်ပေးသင့်တယ်။ အခုတော့
ဒေဗေတို့ရဲ့ အပြစ်တွေကို စူးကို တန်ရာတန်ကြေးရအောင်ထိ ပေးဆပ်
နိုင်တာ”

စူးအသံက အဖျားခတ်ကာ တုန်ယင်တိုးလျှနေသည်။ မျက်
ရည်ကြည်တို့က မျက်ဝန်းအိမ်တစ်ခုလုံး ကြွေကျတော့မလို လက်
လက်တောက် ပြည့်လျှံနေသည်။ သောတက စူးလက်ဖျားလေးကို
ခပ်မိမိ ဆုပ်ညှစ်နှစ်သိမ့်ကာ -

အခန်း (၃၁)

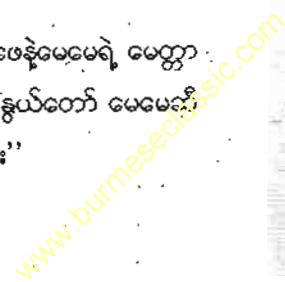
“အဲဒါတွေက တကယ်လားစူး၊ မယုံနိုင်ရောပဲကွာ”
“စူးလည်း ခုထိ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေဆဲပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါ
သိမ်ညာလီဆယ်တာမဟုတ်တဲ့ တကယ့်အမှန်တရားတွေ”

“ဒါဆို စူးနဲ့ အနွယ်တော်ရဲ့ ပတ်သက်မှုက”

“အဖေတူ အမေကွဲ ညီအစ်မတွေလေ၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်
တွေနဲ့ ရေစက်ပါလာခဲ့ကြတာလဲ မသိဘူး။ အံ့သြစရာလည်း ကောင်း
တယ်။ ဗာမီအငြိုးတွေကို သိလိုက်ရတော့ ထိတ်လန့် သွေးပျက်
လည်း ကောင်းတယ်။ ဗာမီအပေါ်လည်း ဘယ်လိုမှ နားလည်
မပေးနိုင်အောင် နာကျင်မိတယ်။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် လက်
ပြန်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိပေမယ့် စူးက အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့

“စူးမှာ ဒဏ်ရာတွေ များခဲ့တာကို ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အန်တီ ဒဏ်ရာတွေက စူးထက်ပိုများခဲ့တာ အသေအချာပဲလေ။
သူမဖြစ်သေးတဲ့ သန္ဓေသားလေးအတွက် မျက်ရည်တွေနဲ့ အသနားခံ
အောက်ကျိုခံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ မျက်နှာလွှဲခဲ့တာက စူးအဖေနဲ့
အဘွား၊ လက်တံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာက အန်တီရဲ့ အတ္တ၊ ဒါတွေဟာ
ဘယ်ကယ်တွေးကြည့်ရင် သင်ခန်းစာယူစရာတွေပါ။ ဘာမှ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ပါနဲ့တော့ စူးရယ်။ အခုဆိုရင် စူးလိုချင်တဲ့မိဘမေတ္တာတွေ စူး
အဖေနဲ့ အမေဆီက ရတော့မှာ မဟုတ်လား။ ကျန်တာတွေ ခံစားမနေ
ဘာဘဲ မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါ”

“မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားချင်တယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ မေတ္တာ
ဆိုင်အောက်ကိုလည်း ဝင်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနွယ်တော် မေမေဆီ
ကို ရောက်မလာမချင်း စူးကို သွားခွင့်မပေးဘူး”

“ဘာ အဲဒါက ဘာသဘောလဲ”

“အဲလဲအထပ်လုပ်တဲ့ သဘောနေမှာပေါ့ သောတရား အရာအားလုံး အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လက်မထောင်နိုင်တာတောင် အပြီးတွေ ပြေသေးပုံမပေါ်ဘူး ဟိုနေ့က အနွယ်တော် သွားခေါ်ပြီး အနွယ်တော် လိုက်မလာတော့ စူးမျက်ရည်တွေကို ကြည့်ပြီးလည်း မာမိပြီးတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာတွေ ပြောသေးတယ်ထင်တာ စူးက စကားပြောရင်း ခဏရပ်ကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေး တွန့်ကွေးမဲ့လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ နာနာကျင်ကျင်ပြီးကာ -

“အနွယ်တော်ကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်တဲ့အကြောင်း အနွယ်တော်ရောက်လာရင်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ သူရှင်သန်နေတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အတူနေလာခဲ့တဲ့ စူးက သံယောဇဉ် တစ်စွန်းတစ်စမှ မရှိခဲ့ဘူးထင်တယ်၊ အေးလေ လက်စားချေလို့ရအောင် အသုံးချခံအဖြစ် မွေးခဲ့တာပဲ၊ စူးက တာက မျှော်လင့်နေရဦးမှာလဲ”

မေတ္တာငတ်သူမို့ တောင့်တမှုတစ်ခုနှင့် ဒီလိုပြောနေသလို ဆိုတာ သောတ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဖြေသိမ့်ဖို့လည်း ကိုယ့်မှာ ခွန်အားနည်းနေ၏။

“ဟာ ဟိုမှာ အနွယ်တော်မဟုတ်လား၊ ဒီရက်အတွင်း မတွေ့တာနဲ့ ဖြူဖပ်ပိန်ပါးသွားတာ သိသာလိုက်တာ၊ ဟင် အနွယ်တော်

သားမှာ ကပ်ပါလာတာ ဘယ်ကကောင်လဲ မသိဘူး”

“ဪ သူက အနွယ်တော်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မင်းခေါင် ဟဲ့”

အနွယ်တော်နှင့် မင်းခေါင်က သူတို့ ထိုင်နေသော ကော်ဖီ ဆိုင်လေးထဲကို ဝင်လာသည်။ မင်းခေါင်က စူးကိုမကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်ဖက်ကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် အနွယ်တော်က စူးရဲ့ အနီးဆုံးခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“စူး”

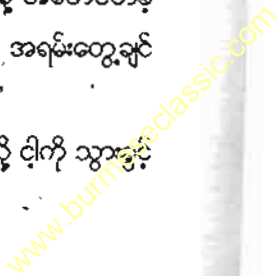
“အနွယ်တော်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ရည်တွေ လည်လျက် တစ်တွယ်မိကြသည်။

“ကျွမ်းကျင်သင်တန်း ဆက်တက်ဖို့ လာတာလားဟင်”

“ဟင့်အင်၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ကိုလာတွေ့တာ၊ သွေးသား ဆက်စပ်မှုနဲ့မသိခင်ကတည်းက ငါတို့ခင်ခဲ့ကြတာပဲလေ၊ အခု အဖေ ကို မအေကွဲ ညီအစ်မအဖြစ်နဲ့ နင့်ကို အရမ်းတွေ့ကြည့်ချင်မိတယ်၊ ငါတို့တွေက တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးတွေတာဝန် အဖော်ငတ်ခဲ့ ကြတယ် မဟုတ်လား၊ နင့်ကိုလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေက အရမ်းတွေ့ချင် နေတာပါ၊ နင် ဘာလို့ အိမ်ကို မလာတာလဲ ဟင်”

“မာမိက နင် သူ့ဆီကို ရောက်မလာသေးလို့ ငါ့ကို သွားခွင့်

မပေးဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေက ငါ့ကို ဝမ်းသာအား မကြီးဆိုမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်”

“ဘာလို့ အဲဒီအတွက် စိုးရိမ်ရတာလဲ စူး၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ မေတ္တာက အရမ်းကိုနွေးထွေးလုံခြုံပါတယ်၊ မေမေဒေါ်မိုးမဒီခင် မဟုတ်ဘူး။ နင်ပြန်လာခဲ့ပါ စူး၊ ငါလည်း နင်နဲ့တစ်အိမ်တည်း အတူတူ နေကြည့်ချင်တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဆင်ပြေမှု ကြည့်ပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း ပျော်နေမှာပါ”

“မာဇီကတော့ ပျော်မယ်ထင်ဘူး။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ နင်းခေါ်မရသေးလို့ အရမ်းပူလောင်နေတယ်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စူး မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ပြိုကျလာသည်။ အနွယ်တော်က စူးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“သူ တစ်ခုခု ထပ်လုပ်နိုင်သေးတယ် ထင်လို့လား”

“ဒီအခြေအနေတွေတောင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီးပြီ သူမလုပ်နိုင်တာ မလုပ်ရဲတာ ဘာရှိမှာလဲ၊ အခု နောင်ရောက်မလာသေးတော့ ငါ့ကို ပိုပြီး နှိပ်စက်ပြတယ်၊ သောတနဲ့ကိစ္စ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်ဖို့လည်း သတိပေးတယ်၊ အနွယ်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာမို့ ရှေ့ဆက်တိုးမယ့် ဆိုရင် သူ့အဆိုးမဆိုနဲ့တဲ့”

“အို”

တိုးတိတ်သော အာမေဩတ်သံလေးနှင့် သောတကို

မင်းခေါင်ကိုရော မျက်လုံးလေး ဝေ့ကြည့်ကာ အနွယ်တော် အားနာ သွားသည်။

“ဒီကိစ္စက သူ့အတင်းအကျပ် စိမ့်ချင်တိုင်း စိမ့်လို့ရမလား၊ လူငယ်တွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ပိုင်ခွင့်နဲ့ ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် နင် ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ စူး၊ နင်တို့နှစ်ယောက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရအောင် ငါ မင်းခေါင်ရဲ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီ”

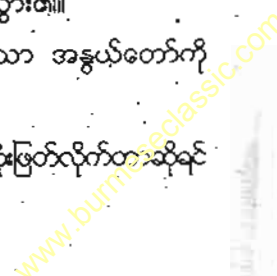
“ဟင်”

စူးက အံ့သြသွားသလို မင်းခေါင်က မျက်ခုံးပင့်လျက် အနွယ်တော်ကို မယုံကြည်နိုင်သလိုပဲ ဝှံ့ကြည့်၏။ ဘယ်အချိန်တုန်းက သူ့ကို အနွယ်တော် အဖြေပေးပြီးလို့လဲ။ အရင်ထက် နွေးထွေးလိုက် လျော့အူတွေ ရှိတာကလွဲ၍ သူ့ဘက်က ချစ်အဖြေကို နားပူနားဆာ လုပ်မတောင်းတော့သလို အနွယ်တော်ကလည်း ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဘူးပါ။

အခု စူးရှေ့ကိုရောက်မှ စူးစိတ်မထိခိုက်အောင် ဆုံးဖြတ်ချက် ခုလိုက်တာ ဖြစ်မည်။ မင်းခေါင် လိုက်ခနဲ ရင်နာနာသွားပေမယ့် ဝမ်းသာ ချမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား ဇေဝ်ဇေဝါ ဖြစ်သွား၏။

ဒါပေမဲ့ စူးကို ဂရုတစိုက် ဖြစ်နေသော အနွယ်တော်ကို မင်းခေါင် ဘာမှမပြောဖြစ်ပါ။

“အနွယ်တော် နင် ငါ့အတွက် အဲလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာဆိုရင်

နှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပြန်ရတ်သိမ်းလိုက်ပါ။ နင်မချစ်တဲ့သူ”

“ဟင့်အင်း၊ သောတာကိုလည်း ငါချစ်မှမချစ်တာ၊ နင် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် မေတ္တာငတ်လာခဲ့တာ၊ နင်လိုချင်တာတွေ သမျှ ခုချိန်ကစပြီး ရစေချင်တာ ငါ့ရဲ့စေတနာပါ။ အခု ငါတို့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေက နင်ပါလာတာသိရင် အရမ်းဝမ်းသာနေကြမှာ”

“ငါ ငါ့ကို မာမိက သွားခွင့်မပေးသေးဘူး”

“မေမေကိုကြောက်ပြီး နင်တွေဝေမနေနဲ့တော့ စု။ ကိုယ့်မိဘအိမ် ကိုယ်ပြန်တာ သူ့ဘာမှလုပ်လို့ မရပါဘူး။ တကယ်တမ်း အိမ်ကို သူလိုက်လည်း ငါ့ကိုပဲ ခေါ်မှာပါ။ အဲဒီအချိန်မှ ငါလိုက်သွား လိုက်တော့မယ်”

“အနွယ်တော်၊ နင် ငါ့အတွက်ချည်း တွေးပေးနေတာလား နင်လည်း မာမိနဲ့ မနေချင်ဘူး မဟုတ်လားဟင်”

စုလည်း သွေးသားဆိုသော သံယောဇဉ်ဖြင့် အနွယ်တော် အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ အသံတုန်တုန်လေးဖြင့် မေးလိုက်ခဲ့ သည်။

အနွယ်တော်က မျက်ရည်တွေလည်နေပေမယ့် ခပ်ယုံယုံ ပြုံးပြ၏။

“ငါ မေမေကို မုန်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ကိုစွန့်လွှတ်ပြီး”

သူ့ချစ်အတ္တအတွက် လက်စားချေခွင့်ရအောင် ကြိုးစားတာကိုနာကျင် ဘာပါ။ ငါ့ကို မေမေခက်ခက်နွယ်နွယ် နို့တိုက်ပြီး ကြီးပြင်းအောင် အာဇာနည်ရှောက်ခဲ့ကြတာ၊ ဒီရင်ခွင်ကရော ငါဘယ်လို ရုန်းထွက်ချင်ပါ လဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမေတ္တာရိပ်မှာလည်း နင်ခိုနားသင့်ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အေးချမ်းတဲ့နေရာလေးမှာ အရမ်း နားချင်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ နို့တိုက် ပွေးလာခဲ့တဲ့ မာမိအရိပ်မှာလည်း ငါ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တောင် ရှင်သန်ခဲ့တာ၊ ဒီသံယောဇဉ်အတွက် ငါ့ရင်တွေ ဘယ်လောက်နာနာ နောက်ဆံတင်းမိတာ အမှန်ပါပဲ”

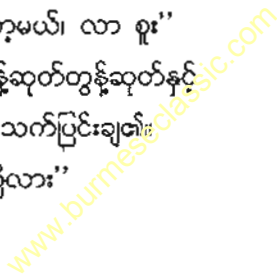
“နင် ဘာမှမတွေ့ဘဲ အိမ်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ပါ စု။ အရင် ကတည်းက နင်ရင်ဖွင့်ခံစားနေတဲ့အချိန်တွေတိုင်း ငါတို့အားလုံး နင့်ကို သနားနေကြတာပါ။ လာ အခုပဲ သွားကြမယ် စု။ နောက်ပြဿနာ နောက်မှ ရှင်းမယ်။ ဪ သောတာနဲ့မင်းခေါင် ငါတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး နော်၊ စုကို ဖေဖေမေမေတို့နဲ့ တွေ့ပေးချင်လို့ပါ”

“အေးပါ ငါတို့နားလည်ပါတယ်၊ စုကားနဲ့သွားမှာလား။ ငါ လိုက်ပို့ရဦးမလား”

“နေပါစေ စုကားနဲ့ပဲ သွားလိုက်တော့မယ်၊ လာ စု”

အနွယ်တော် ဆွဲခေါ်သွားရာ စု တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ သောတာက မသက်မသာ သက်ပြင်းချ၏။

“အနွယ်တော်နဲ့ ရင်းနှီးနေတာ ကြာပြီလား”

သောတာက မင်းခေါင်ရှေ့ ကော်ဖီခွက်လေး တွန်းပိုပြီး ယ့် သန္တာရစကား ဆိုလိုက်သည်။ မင်းခေါင်က ရင်းနှီးလို့ဟန်နှင့် ပြုံးပြက

“ကြာပြီပဲပြောပါတော့ အရင်က ကျွန်တော် ဂျစ်ပစီဆန်ထံ လက်မခံခဲ့ဘူးဗျ။ အခု အဖြေပေးတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ကို သောတာရော စူးနဲ့အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“စူးကိုရော သိနေတာလား”

သောတာမေးခွန်းက စူးစမ်းသလို ဖြစ်နေသည်။ အလိမ်အညာ စကား ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် စေတနာမှန်နှင့် မုသားသုံးဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။

“သိတယ်ဆိုပေမယ့် ရင်းနှီးတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အနွယ်တော်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ သူတွေ မဟုတ်လား။ ကိုသောတာကို လည်း အဲဒါကြောင့် နာမည်နဲ့တင် ရင်းနှီးနေတာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းညီအစ်ကို ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ကျွန် တော်က စူးကို တကယ်ချစ်တာပါ။ အရင်က စူးပုံစံ အပြုအမူတွေ က ရဲတင်းပွင့်လင်းတယ်၊ ကလက်တယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် စူးဘဝက သနားစရာပါ။ အခု ဒီအတိုင်းလေး အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

အနွယ်တော် အနှစ်နာခံပေးသလို ကြိုးစားနေတာပဲ အဆင် ပြေသွားမှာပါလို့ မင်းခေါင် ရှင်းပြမနေချင်တော့။

အနွယ်တော် ပေးဆပ်မှုတွေထဲမှာ သူ့ကိုပါ အသုံးပြုတော့မှာ တဲ့ သိနေပေမယ့် အနွယ်တော်ကို မင်းခေါင် နားလည်နေခဲ့သည်။ သူကလည်း အချစ်သက်သက်ဖြင့်။

www.burmeseclassic.com

“သမီးလည်း မိဘတွေမှန်းမသိဘဲ ပြစ်မှားမိပါတယ်၊ သမီး
က အပြစ်ပိုကြီးပါတယ် မေမေ”

“ကဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မနေကြပါနဲ့ကွယ်၊ ဒါတွေ
က မိုးမဒီခင် ဖန်တီးခဲ့တာတွေပဲ၊ အခုတော့ ဖေဖေက သူ့ကို ကျေးဇူး
ဆင်နေပြီ၊ ဖေဖေသမီးလေးနဲ့ ဒီလိုမျိုး ဆုံစည်းခွင့်ရနေပြီလေး၊
ကျွန်တာတွေ ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီမိသားစုလေးအတွက် ဖေဖေ
ဆုံးနှစ်ဖက်ကောင်းနေသရွေ့ ဖေဖေ ရုန်းကန်ကြိုးစားသွားမှာပါ၊
သမီးလေးစူး ဖေဖေတို့မေတ္တာရိပ်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နားခိုပါ
သမီး၊ သမီးလေး အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တောင် ပင်ပန်းလာခဲ့တာ
အဖေ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“စူး ဒီကို အပြီးထွက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ အနွယ်
အော် မာမိဆီကိုရောက်မှ မာမိက စူးကို ပေးလွှတ်မှာပါ”

ဦးနှိုင်းမဟာ လေးပင်သော သက်ပြင်းရည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်
၍ အနွယ်တော်လေးကို လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ မေတ္တာတွေ ခေါင်း
ခါးနေသောအရပ်ကို အနွယ်တော်လေးလည်း ဘယ်သွားချင်ပါ့မလဲ
လေး၊ အနွယ်တော်လေးက အားတင်းကြိုးစားကာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မေမေဆီကို သမီးသွားမှာပါ ဖေဖေ”

“သမီး”

“စိတ်မကောင်း မပြစ်ပါနဲ့ဖေဖေ၊ သမီးက ဖေဖေတို့ မေတ္တာ

အခန်း (၃၂)

“ဖေဖေ မေမေ”

“ဟင် သ သမီးလေး”

“စူး သမီးလေး”

လှိုက်လှဲအံ့သြဝမ်းသာမှုတွေနှင့် စူးကိုယ်လေးကို လင်မယား
နှစ်ယောက်လုံး ထွေးဖက်လိုက်ကြသည်။ ဆိုနှင့်ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့
မျက်ရည်တွေလည်း လည်နေကြ၏။ အနွယ်တော်လည်း ပီတိမျှ
ရည်တွေ ဝေ့သီနေသည်။

“မေမေ ရင်ကလွယ်မွှေးခဲ့တဲ့ သမီးလေးမှန်း မသိလို့ မေမေ
တို့ သမီးလေးအပေါ် နှစ်နှစ်နာနာ ပြောမိကြတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပေး
နားလည်ပေးပါ သမီးလေးရယ်”

ရိပ်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့တာကြာပါပြီ။ အဲလိုပဲ စူးစူးရှရှ ရှိနေရတယ်။ ဦးနှိုင်းမဟာက စူးစူးလေးကို ထွေးဖက်ထား မေမေဆီမှာ စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရတာ နှစ်တွေကြာခဲ့ပါပြီ။ စူး အရမ်းထွေးဖက်မှ -

ငတ်နေခဲ့တာ သမီးကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးက မိခင်ဆီ ဆီမှာ သွားနေရမှာမို့ ပျော်လည်း ပျော်ပါတယ်။ စူးကိုလည်း လေးလေးဆီဆီခက်တာ၊ ဘယ်လောက်ရောဂါ အသည်းအသန်ဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံ မေတ္တာရိပ်မှာပျော်စေချင်တယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်နေတွေပြည့်စုံနေတာမို့ ပြီးလည်း အကုသမခံချင်ဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ဆရာဝန် ပေမယ့် စူးလိုအပ်နေတာ မိဘတွေရဲ့ မေတ္တာတရားပါ။ အဲဒီမေတ္တာကို အိမ်ခေါ်လိုက်ပါကွာ၊ ကိုယ်အလုပ်တစ်ခု သွားပြောထားတာ တွေနဲ့ ကင်းကွာခဲ့လို့ စူးဘဝ နာမည်ဆိုးနဲ့ ရှင်သန်နေခဲ့ရတာမို့လို့လည်း အဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်။ သမီးလေးဖို့လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ လိုအပ်တဲ့ ကွက်လပ်လေးသာ စူးကိုဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ပြီးပါမယ်။ အင်း သူ့အမေဆီ ပြန်ရမှာထက် ကိုယ်တို့နဲ့ ခွဲရမှာကို စူးက ဖေဖေတို့အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ သမီးလိမ္မာလေး ဖြစ်လာအောင် ကောင်းဖြစ်နေတာထင်တယ်။ ပြဿနာတွေ စဖြစ်ကတည်းက သေချာပါတယ်။

စကားတွေအများကြီး ပြောပြီးမှ အနွယ်တော် သူ့အမေဆီ ရာ လေးကန်စွာ လှမ်းထွက်သွားသည်။ မွေးထုတ်ခဲ့သည့် မိခင်ရင်ဆီ အတွက် ဒီမိသားစုလေး နွေးထွေးစွာ အတူတကွနေ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ရဲ့ခဲ့ပြီလား။

“သမီးလေးအနွယ်တော် သူ့အမေဆီပြန်ရမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်နော် ကိုနှိုင်း၊ အခုတစ်လော မျက်နှာလေး ဆူလဲဟင်”

ချောင်ကျပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးကို ဆေးစစ်ဆေးဦးမှ ထင်တယ်နော် ကိုနှိုင်း”

သမီးရင်းမဟုတ်ပေမယ့် ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်က သံယောဇဉ်က မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးနှိုင်းမဟာက မသိမသာ

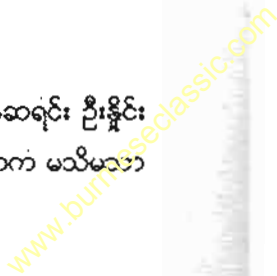
“ဆေးတစ်ခါစစ်ဖို့ သမီးလေးကို ဖျောင်းဖျန်းချရတာ တော်တော်ခက်တာ၊ ဘယ်လောက်ရောဂါ အသည်းအသန်ဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံ ဆေးစစ်ပြီးလည်း အကုသမခံချင်ဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ဆရာဝန် ကို အိမ်ခေါ်လိုက်ပါကွာ၊ ကိုယ်အလုပ်တစ်ခု သွားပြောထားတာ မို့လည်း အဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်။ သမီးလေးဖို့လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ လိုအပ်တဲ့ ကွက်လပ်လေးသာ စူးကိုဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ပြီးပါမယ်။ အင်း သူ့အမေဆီ ပြန်ရမှာထက် ကိုယ်တို့နဲ့ ခွဲရမှာကို စူးက ဖေဖေတို့အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ သမီးလိမ္မာလေး ဖြစ်လာအောင် ကောင်းဖြစ်နေတာထင်တယ်။ ပြဿနာတွေ စဖြစ်ကတည်းက သေချာပါတယ်။

“သမီးလေးကို ခက်အရမ်းစိုးရိမ်တယ် ကိုနှိုင်း၊ ခက် ဆေးစစ်ပြီးဆိုရင်လည်း သမီးဘာသာသောက်လိုက်ပါမယ်၊ ထားခဲ့ပါ မလား၊ ခက်ပြုရတာကို မခံချင်တော့တာလား၊ သူ့အမေဆီ ရောက် ချင် သတိရနေမှာစိုးလို့လား မသိဘူး”

“အနွယ်တော်က ဘာရောဂါဖြစ်လို့ ဆေးတွေသောက်နေရ လဲဟင်”

“ဟင် အဲ ဟိုလေ”

ဒေါ်ခက်ခက်နွယ် ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆရင်း ဦးနှိုင်း က မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးနှိုင်းမဟာက မသိမသာ

ခေါင်းယမ်းပြု၏။

“ဒီလိုပဲ ခဏခဏ နေမကောင်းတတ်လို့ပါ သိကြားရင်၊ သမီးလေးစူး ဒီကိုရောက်လက်စနဲ့ ဒီတစ်ညမပြန်နဲ့ သမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့နဲ့ အိပ်လိုက်တော့နော်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဖေဖေ၊ အန္တယ်တော်ကမှ မသွားသေးဘဲ မာမီလိုက်လာပြီး ပြဿနာရှာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုယ့်မိဘတွေဆီ ကိုယ်လာတာ သူ့ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ နောက်ဆုံး အန္တယ်တော်လေးကို ဇွတ်အမွေဆွဲခေါ်သွားရုံပေါ့၊ ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချထားတယ်၊ အန္တယ်တော်လေး ချင်သေးဘူးဆိုရင် အတိုက်အခံလုပ် တားဆီးရမှာပဲ”

“ဒီထက်ပြဿနာတွေ ပိုကြီးလာမှာတော့ ဖိုးရိမ်တယ်၊ ရယ်၊ ဖိုးမဒီခင်က အပြီးအာဟာတကြီးပြီး သူမလုပ်ခဲ့တာ မလုပ်မရှိဘူး၊ ရင်သွေးကိုတောင် စတေးရဲတာ ဘယ်လိုအပြစ်ကိုပဲ လုပ်ရ ကြောက်မယ်မထင်ဘူး”

“ကဲပါကွာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ ဘာမှ မပြောနဲ့ သမီးလေးစူး ကိုယ်တို့ရင်ခွင်ထဲ ပထမဆုံးရောက်တဲ့နေ့မှာ ထမင်းစားကြမယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ အတူတူ အိပ်ကြမယ်၊ သမီးလေး၊ သမီး ဘာဟင်းနဲ့ စားမလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်ချင်လဲ ဖေဖေကိုပြော”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေး၊ စီးပွားရေးကျသွားပေမယ့် မေမေ နဲ့ ခွန်အားတွေ ရှိသေးတယ်၊ သမီးလေးအတွက်ဆို ဟိုအရင် လေးက အချိန်တွေအတွက်ပါ အတိုးချပြီး ပေးဆပ်သွားမှာပါ”

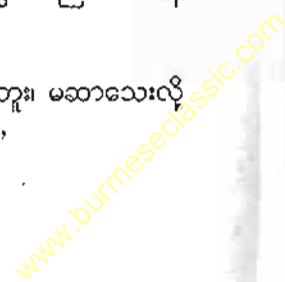
ဖေဖေမေမေတို့ရဲ့ မေတ္တာတရားတွေကြောင့် စူးရင်တစ်ခုလုံး သိသိမှီလှုပ်အောင် ကြည်နူးမိသည်။ ဒီမေတ္တာတွေနှင့် အန္တယ်တော် သေ နှစ်ပေါင်းများစွာ နွေးထွေးခဲ့သည်ပဲ။

ခုမှကြုံတွေ့ရသော စူးကတော့ ဖေဖေမေမေတို့နှင့် ထမင်း အတူတူ စားရမှာကိုပျော်နေသည်။

“မခင်အိ၊ သမီးလေးအန္တယ်တော်ကို သွားခေါ်ချည်ပါဦး၊ လည်းရှိတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားရအောင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကျိုးအကြောင်းတွေက ကံကြမ္မာအတိုင်း မခင်အိကိုလည်း အပြစ်မယူချင်တော့ဘဲ ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံ ဖြစ်သည်။ မခင်အိက အနေခက်သလို ဖြစ်နေပေမယ့် အရင်ကထက် ကျန်းမာခံလေးစားမှုရှိလာ၏။ အခုလည်း ဝစိုင်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာ နှင့် မလိုက်၊ အန္တယ်တော်အခန်းရှိရာ ပြေးတက်သွားသည်။ ခဏနေ သော ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ရောက်လာကာ -

“အပြင်က ဘာတွေ စားလာလို့လဲမသိဘူး၊ မဆာသေးလို့ စားနင်းကြပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“အေး အေး အဲဒါဆိုလည်း သမီးလေး စားတဲ့အခါ သေချာ ခူးဆပ်ပြင်ဆင်ကျွေးလိုက်နော်၊ နင်လည်း အခုတစ်ခါတည်း ဝင် လိုက်ပါလား မခင်အိ”

“မ မဆာသေးပါဘူး အစ်ကိုလေး၊ အနွယ်တော်လေး အတူတူ စားလိုက်ပါ့မယ်”

မခင်အိက လိုအပ်သည့်ဟင်းတွေ ဖြည့်ထည့်ပေးပြီး ဆေး မှာ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောနေသည်။ အနွယ်တော်က ထမင်း စားဖို့ ဘာကြောင့် ဆင်းမလာတာလဲ၊ စူး အတွေးရကျပ်သွားတာ အပြင်ကနေ အနွယ်တော် ဘာမှအားသောက်မလာတာ စူးအသိအသိ မဟုတ်ပါလား။

ကော်ဖီဆိုင်ထဲကို ဝင်ထိုင်ခဲ့မယ့် ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ အဆေး တစ်ခွက်တောင် သောက်ခဲ့တာမဟုတ်၊ မိသားစုတွေ လွတ်လွတ်လပ် လပ် နေစေချင်သည့် ဆန္ဒကြောင့်လား မသိ။

“သမီးလေး ဟင်းတွေ ထည့်စားလေ၊ ဖေဖေ ခွံ့ကျွေး မလား သမီး”

“အို ကိုနှိုင်းနေပါ၊ ခက်ခွံ့ကျွေးလိုက်ပါ့မယ်၊ မေမေဘာ လှည့် သမီးလေး၊ မေမေခွံ့ကျွေးမယ်”

ဖေဖေနှင့် မေမေရဲ့ ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုတွေကြောင့် စူးရင်က လိုက်လိုက်ကြည့်နူး ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ အိပ်ရာဝင်တော့လည်း

မေဖေတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူမကို ထွေးဖက်၍ အိပ်ကြသည်။ မေတ္တာ ဒီလိုနွေးထွေးကြင်နာမှုတွေကြောင့် အနွယ်တော် မာမာ့အိမ်ကို သွားချင်တာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မေတ္တာတွေလွှမ်းခြုံထားသော ဒီညလေးက ဖေဖေနှင့်မေမေ နားရူးရော အပျော်လွန်ကာ အရာအားလုံးကို ခေတ္တမေ့လျော့လျက်၊ ဒီည ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ရောင်တွေ စုံလျက် လကလည်း ဝင်းဝင်းပပ ထိန်ထိန်သာနေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၃)

“စူး ဒီအချိန်ထိ ဘာလို့ ပြန်မလာသေးတာလဲ၊ တစ်ညလုံး ရော ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ရင်ထဲ မမျှသိပ်နိုင်တော့စွာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် တက်ခေါက်ရင်း အသံထွက်ပြောလိုက်မိသည်။ ညက ထုံးစံအတိုင်း စူး ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်လာမလဲဆိုတာ တွေးမပူမိ။ စောင့်လည်း မစောင့်မိ။ မနက်ရောက်မှ မမခိုင်ဆီက သတင်းရသည်။

“ညက စူးလေး ပြန်ရောက်မလာဘူး။ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်တွေများ သွားနေလဲ မသိပါဘူးကွယ်၊ အရင်တလို သူငယ်ချင်းတွေ အလည်လွန်နေလား မသိပါဘူး”

ထိုသို့ပြောခဲ့တုန်းက စိတ်ထဲမှာ ဘာခံစားမှုမှ မရှိ။ အချိန်

မနက်ရောက်နိဒါန်း

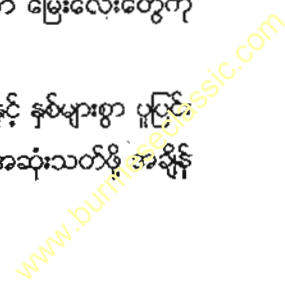
ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှိုးပွဲကြည့်နေလို့၊ ဘယ်သူငယ်ချင်း ဘယ်မှာ ကုသိုလ်လုပ်လို့ အိပ်လိုက်တာနှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ နောက်ခိုးလင်းမှ ပြန်လာတတ်သည့်အခါမျိုးလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ခုတော့ နေ့လယ်ချိန်ရောက်ခါနီးသည့်တိုင်အောင် အရိပ်အရောင်တောင် မမြင်ရ။ အဖေရင်း၊ အမေရင်းရှိနေပြီဆိုပြီး သူမကို အစိုက်စရာ မလိုတော့ဘူးဆိုသည့် သဘောလာ။ ခြံဝင်းတံခါးကို နှစ်ထားလျက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း နာရီကြည့်ကြည့်ဖြင့် စောင့်နေမိသည်။ ဒီနေ့ စူးကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ စူးကို သူ့မိဘတွေ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့၍ သမီးလေးအနွယ်တော်ကို ပြန်ခေါ်လာပြီး သောတဆိုသော ကောင်ဆေးနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပုံအပ်ကာ လက်ထပ်ပေးရမည်။

ဒါမှ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေနှင့် မိမိရှင်သန်ရမည့် ဆက်တမ်းတစ်လျှောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မည်ပေါ့။

မိမိခိုင်ဆိုင်သမျှ သမီးလေး အနွယ်တော်နာမည်နှင့် လွှဲပြောင်းအေးကာ မိမိကတော့ သမီးလေးက မွေးလာသော မြေးလေးတွေကို ခြံပေးထောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးရမည်။

အပြီးတွေ အမှန်းတွေ အာဇာတတွေနှင့် နှစ်များစွာ ပူပြင်းအောင်လျှောက်ခဲ့သမျှ ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှုတွေဖြင့် အဆုံးသတ်ဖို့ အချိန်

တန်ပြီထင်သည်။

“မြရီ”

“ဟင် မ မခင်အိ”

ဒေါ်မိုးမဒီခင် စိတ်ကူးယဉ်အတွေးတွေဖြင့် ပျော်နေမိခဲ့ရင်း သူမအနား မခင်အိရောက်လာတော့ အံ့ဩထိတ်လန့်ပြူးပျာသွားသည်။ တစ်ချိန်က ဘဝတူချင်း မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံရသည်မို့ ဝမ်းအားရလည်း ဖြစ်သွားမိ၏။

မခင်အိကတော့ အံ့ဩဝမ်းသာတာမျိုးမရှိ၊ အပြုံးအလှမ်းမရှိ၊ တည်ငြိမ်အေးစက်လွန်းနေသည်။

“ထိုင်၊ ထိုင်လေ မခင်အိရဲ့၊ ဘာလဲ ကလေးချင်း၊ မခင်အိ လဲပေးလိုက်တာသိသွားလို့ နှိုင်းမဟာက ဆူပူကြိမ်းမောင်း နှင်ချလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်မလည်း နှိုင်းမဟာ အဲလိုလုပ်တာ မယ်ဆိုတာ ကြုံတွေးထားပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း မခင်အိကို အပြစ်သားတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံဘဲ ကျွန်မဆီ လွှတ်ပေးတာပါ။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မခင်အိ ကျွန်မဆီရောက်လာတာ အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ ဟိုလေ ကျွန်မအိမ်မှာ မခင်အိအလုပ်သမား တစ်ယောက်လို မနေရပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ရင်းတစ်ယောက်လို အိမ်ခန်းမှာထားမှာပါ။ ကောင်းကောင်းပြုစုမှာပါ”

“ငါ ဝမ်းမသာဘူး မြရီ”

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မခင်အိလေသံက အေးစက်တင်းပြတ်လွန်းတာမို့ အံ့ဩထိတ်တက်ကာ ကတုန်ကယင် မေးလိုက်မိသည်။ ခုထိ ဆိုဖာခုံမှာ နေထိုင်သေးသော မခင်အိက နှုတ်ခမ်းတစ်စုံလုံး တွန့်ကျေးမဲ့ရွဲ့ပစ်ခဲ့သည်။

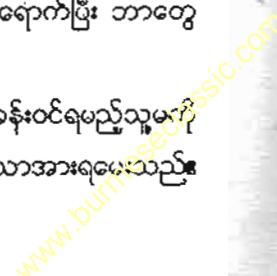
“ညည်း အဲလောက် ကြွယ်ဝချမ်းသာနေလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး မြရီ၊ ညည်းက ဒါကြောင့် လုပ်တိုင်းဖြစ်နေတာကိုး”

နို့ကျူးလက်ပြုနေတာ မဖြစ်နိုင်၊ အထင်သေး လျောင်ပြောင် နေတာလားဆိုတော့လည်း မခင်အိမှာ ဒီလိုစိတ်မျိုး မရှိတာ သူမသိနေသည်။

ကိုယ်ချင်းစာနာသနားတတ်သူမို့ ကလေးချင်းလဲပေးရသည့် နှုတ်ခမ်းမူကြီးကိုတောင် ကူညီပေးခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။ ထိုအချိန်က ဆက်ခက်နွယ် မွေးဖွားဖို့အတွက် လူ့နာစောင့်အဖြစ် လိုက်လာသော မခင်အိနှင့် ဆေးရုံမှာဆုံရသည်။

“ဟယ် မြရီ၊ နင် ကလေးလာမွေးတာလား။ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ဆက်တော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့လား ဟင်၊ ဘယ်တွေရောက်ပြီး ဘာတွေ ချုပ်ကိုင်စားနေလဲ”

ကလေးအနေအထားမကောင်းလို့ ခွဲခန်းဝင်ရမည့်သူမကို မခင်အိကမြင်တွေ့သွားပြီး အလောတကြီး ဝမ်းသာအားရမေးသည်။

သူမကလည်း နာကျင်နေတာကို ရှုံ့မဲ့သည်းခံနေလျက်မှ ဝမ်းသာသွားတာ -

“မခင်အိကရော ဆေးရုံကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“ခက်ခက်နွယ် ကလေးမွေးမှာမို့ လူနာစောင့်လိုက်လာတာ နှိုင်းမဟာက ခရီးသွားနေလို့ ပါမလာဘူး။ ဒေါ်တင်တင်သော်ကလည်း နှိုင်းမဟာမရှိတော့ ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ လိုက်မလာနိုင်ဘူးပေါ့။ အခု မွေးတော့မယ်ထင်တယ်။ ရေစက်ကလည်း ဆေးရုံမှာ လာဆုံနေတာ တယ်နော်”

“ခက်ခက်နွယ် ဘာလေးမွေးမှာလဲဟင်၊ အာထရာဆေးတွေ ဘာတွေရှိက်သေးလား”

“ရိုက်တာပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ နှိုင်းမဟာတို့ မမွေးမီကတည်းက သည်းသည်းလှုပ်ပြီး အချိုးတွေ ပြောင်းသွားတာ။ ဒေါ်တင်တင်သော်ကလည်း မြေးမလေးပဲ လိုချင်တာလေ။ သာယောကျိန်းတွေက အထိန်းရခက်လို့တဲ့။ အခု မြေးမလေး မွေးမယ်ဆိုတော့ စီးပွားတွေ ကုန်းရုန်းရှာပြီး ခက်ခက်နွယ်ကိုတောင်အချစ်ပိုလေရဲ့”

ဝေဒနာကို သည်းခံအောင်အီးနေရင်းဖြင့် ရောယောင် တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ရင်ထဲက တက်ခေါက်မိသည်။

သူတို့က ပျော်နေကြပြီး သူမဘဝမှာတော့ ကယ်တင်ရှင်

မိန့်ခွဲဘူးဆိုလျှင် ဘယ် လောက်တောင် ဆိုးဝါးလိုက်မလဲ။

“ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား မခင်အိ”

“ဘာများလဲ ပြောလေ မြရီ”

“ကျွန်မလည်း ခက်ခက်နွယ်နဲ့ တစ်ချိန်တည်းလိုလို မွေး ထိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်မကလည်း မိန်းကလေးမွေးမှာဆိုတော့ ခက်ခက်နွယ်ကလေးနဲ့ ကျွန်မကလေးကို လဲပေးပါလားဟင်”

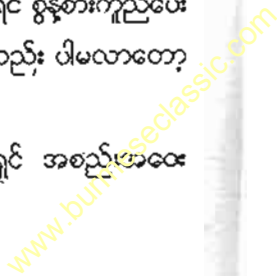
“ဘာ ဘာပြောတယ် မြရီ”

“အကူအညီတောင်တာ ကျွန်မသမီးလေးအတွက်ပါမခင်အိ၊ နှိုင်းမဟာတို့ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ဘဝမှာ ကျွန်မသမီးလေးကို အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ မကြီးပြင်းစေချင်ဘူး။ နှိုင်းမဟာသေ့သားဘဲမို့ သူတို့လို ပြည့်စုံချမ်းသာသင့်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မကိုကူညီ ပေး၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ဖော်တွေရဲ့ ရင်သွေးက အိမ်ဖော်ဘဝ မရောက်စေ ချင်လို့ပါ မခင်အိရယ်”

“ဖြစ် ဖြစ်ပါ့မလား မြရီရယ်၊ ငါ အဲလိုလုပ်ရမှာ ကြောက် တယ်”

“မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို စာနာရင် စွန့်စားကူညီပေး ငါ မခင်အိရယ်၊ နှိုင်းမဟာနဲ့ ဒေါ်တင်တင်သော်လည်း ပါမလာတော့ အဆင်ပြေမှာပါ”

“ဟို ဒေါ်တင်တင်သော်က လုပ်ငန်းရှင် အစည်းအဝေး

တက်ပြီးတာနဲ့ စာန်းခနဲလိုက်လာမှာ မ ဖြစ်တူးထင်ပါတယ် မြို့ရယ်

“ကျွန်မ ဗိုက်ထဲက ထွက်လာမှာလည်း သူတို့ရင်သွေးက ကူညီပါ မခင်အိရယ်နော်၊ ကျ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ အား ကျွတ် ကျွတ်”

သူမ ရှုံ့မဲ့ညည်းညူရင်းဖြင့် အားတင်းကာ ပြောလိုက်သည်။ အစကတော့ မခင်အိ အတန်တန်ငြင်းနေသေး၏။ နောက်ဆုံးတော့ လည်း -

“စူး နှိုင်းမဟာအိမ်မှာ ရောက်နေတယ်”

“ဟင် ညက သူ့အဲဒီအိမ်မှာ အိပ်တာပေါ့၊ အနွယ်တော်လေး ကျွန်မဆီရောက်မလာသေးဘဲနဲ့၊ တောက် စူး ဒီကောင်မလေး”

မေးကြောတွေ တင်းသွားကာ အသားဆတ်ဆတ်တုန်သွား ၏။ မထီမဲ့မြင် ဂရုမစိုက်လုပ်ရဲတာက နှိုင်းမဟာ မြှောက်ပေးတာ ကြောင့်လား။

“ကလေးလဲတဲ့ ကိစ္စပြီးကတည်းက ညည်း ငါ့ကို ဘာလို့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ခဲ့တာလဲ မြို့ရီ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုတာ ညည်းဘာလို့ ငါ့ကို မပြောခဲ့တာ လဲ”

“ဟင် အဲ အဲဒါ”

“ညည်းသမီးလေးဆင်းရဲမှာ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ အိမ်ဖော်သမီး

အိမ်ဖော်ဘဝရောက်မှာစိုးလို့၊ ကူညီပေးပါလို့ ညည်းပြောခဲ့တာနော်၊ အဲဒါကို ကိုယ်ချင်းစာသနားပြီး ငါက ကူညီခဲ့တာ။ အခုတော့ နှိုင်းမဟာ နဲ့ ခက်ခက်နွယ်ရင်သွေးကို ညည်းက အပြိုးကြီးကြီးနဲ့ လက်စားချေဖို့ အသုံးချနိုင်စက်ဖို့ လဲယူလိုက်တာပါလား၊ ညည်းတော်တော်ရက်စက် သူမဆန်ပါလား မြို့ရီ”

“အဲဒီလိုမှ မလုပ်ရရင် ကျွန်မ အသက်ရှင်မှာမဟုတ်လို့ပါ မခင်အိရယ်”

“ဘာ”

မခင်အိက ဆောင့်အောင့်အော်ရင်း ရွံရှာမုန်းတီးသလို ဒေါ် နှိုင်းအိခင်ကို ကြည့်၏။ ဒေါ်ဦးမဒီခင်က မခင်အိလက်ကိုဆွဲကာ ဆိုဟာ မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဟုတ်တယ် မခင်အိ၊ ရင်သွေးလွယ်ထားရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်ပြီး နှိုင်းမဟာကို ကျွန်မ ခူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့တယ်၊ အရှက် ခံရ ဖွားငယ်ဘဝမှာနေချင်နေရပါစေလို့ မျက်ရည်တွေနဲ့ အောက်ကျ ခြေပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မျက်နှာလွှဲခဲ့တယ်၊ ဥပမာကျာပြောခဲ့တယ် လေ မခင်အိရဲ့၊ အဲဒီနေ့ နှိုင်းမဟာနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့နေ့က ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ညမှောင်မှောင်လမ်းမပေါ်မှာ ဆရာ့အိမ်ဆီ လာသမျှကားတွေရှေ့မှာ ထိုးဝင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာ က ကျွန်မကို မျက်နှာသာပေးခဲ့တယ် မခင်အိ”

အတိတ်ကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြောပြနေသော
ခင်က ဒဏ်ရာအသစ် ပြန်ရသလို မျက်နှာတစ်ခုလုံး အနီရောင်
လျက် တင်းမာမှုနိမ့်နည်းနေသည်။

“လူငယ်တို့ လူတစ်ယောက်က သူ့ကားနဲ့ တိုက်မိလို့
ရာကနေ ကျွန်မဘဝ ဒီလိုအခြေအနေထိဖြစ်အောင် ကူညီကယ်
တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မမသေဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိ
တာနဲ့ နှိုင်းမဟာတို့သားအမိကို လက်တံ့ပြန်လက်စားချေဖို့ ဆုံး
ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆရာဝန်ကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး သူ့ရဲ့ ကြင်
စိုက်မှုတွေနဲ့ လူကုတ် အသိုက်အဝန်းမှာ ထည်ထည်ဝါဝါ နေခဲ့
တွေကြောင့် ကျွန်မ ချက်ချင်းအကောင်အထည်မဖော်နိုင်ခဲ့ဘူး
ဆိုင်ချင်တော့ မခင်အိနဲ့ ဆေးရုံမှာ ဆုံးခဲ့ရတယ်လေ”

“အဲဒီအချိန်ကတည်းက ညည်းက ယုတ်ညံ့တဲ့ ရည်
ချက်တွေနဲ့ပေါ့။ ကိုယ့်ရင်သွေးကိုတောင် ကိုယ့်အာယာတ အ
အပြုံးတွေအတွက် စတေးရဲ စွန့်ပစ်ရတဲ့ သတ္တိတွေနဲ့လေ ဟုတ်
မြရီ”

“အဲဒီအချိန်က သမီးလေးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရလို့
ရင်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ကွဲကြဲနာကျင်ရတယ်ဆိုတာ မ
သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှိုင်းမဟာနဲ့ ခက်ခက်နွယ်နွယ်သမီးလေး
ကြည့်ပြီး အမှန်းအပြုံး အာယာတတွေနဲ့ ဖုံးဖိဖြေသိမ့်ခဲ့တယ်။ တစ်

နေ့ ငါ့သမီးလေး ငါ့ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာမှာပါဆိုတဲ့ မျှော်လင့်
ချက်တွေနဲ့ ကျွန်မ ဒီနေ့ထိ ရှင်သန်အောင် အားတင်းကြိုးစားခဲ့တယ်။
အခု ကျွန်မဆန္ဒတွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်တော့မယ်လေ မခင်အိ
ရဲ့။ အခြေအနေပျက် စီးပွားပျက် ကျရှုံးနေတဲ့ နှိုင်းမဟာအိမ်မှာ သူ
သမီးကို ပြန်ပို့ပြီး အရာရာပြည့်စုံနေတဲ့ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲမှာ ကျွန်မ
သမီးလေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်နေရတော့မယ်လေ”

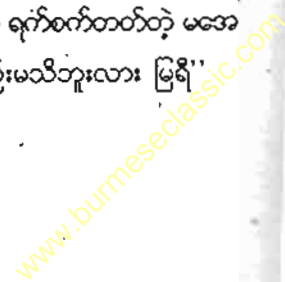
“ညည်းက ညည်းကိုယ်ညည်း အပြစ်မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုပြီး ပျော်
ရတော့မယ် ထင်နေတာလား မြရီ၊ လောကကြီးမှာ ဘယ်သူမဆို
အပြစ်လုပ်တဲ့သူက အဲဒီအပြစ်ကို မလိမ္မာသွေ ခံကြရမှာပါပဲ”

မခင်အိစကားကြောင့် မိုးမဒီခင် မျက်ခုံးပင့်ကာ နားမလည်
နိုင် ဖြစ်သွား၏။

“မခင်အိ ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ကျွန်မက ကျွန်မခံခဲ့ရတာတွေ
နဲ့ တန်ရာတန်ကြေး ညီမျှအောင် တုံ့ပြန်တာ၊ အခု အားလုံးပြီးဆုံး
သွားလို့ ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပြီ။ ကျွန်မသမီးလေးနဲ့ အတူတူ ပြန်နေ
ရဖို့ ရှိတော့တယ်။ ကျန်တာတွေ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ အရေးမကြီး
တော့ဘူး”

“ဘယ်သားသမီးကမှ အတ္တကြီးတဲ့ ရက်စက်တတ်တဲ့ မအေ
မျိုးကို မိခင်မတော်ချင်ကြဘူးဆိုတာ ညည်းမသိဘူးလား မြရီ”

“မခင်အိ”

“အနွယ်တော်လေး ညည်းဆီ မလာမှာ အခိုက်အတန့်လေး မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့ အဝေးကြီးကို ညည်းနဲ့လွတ်အောင် ပြေးတော့မှ ပြေးတော့မှာ မြဲရီ”

မခင်အိစကားလုံးတွေက တိမ်ဝင်တိုးသဲ့သွားပေမယ့် ရွက်က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်လာသည်။

“မ မခင်အိ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီးလေး ဘယ်ထွက်သွားလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားသွား ကျွန်မရအောင် လိုက်ခေါ်မှာ၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာထားမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တောင် ဒီရင်ခွင်က လစ်ဟာခဲ့တာပါ”

“အဲဒီရင်ခွင်ထဲကို နောင်တတွေပဲ အစားထိုးဖြေသိမ့်လို့တော့ မြဲရီ၊ သမီးလေးကတော့ ညည်းဆီကို ဘယ်တော့မှ လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အခု ဆေးရုံမှာ နောင်ဘဝကူးဖို့အတွက် ညည်းနာကျင်ရင်းနဲ့ စောင့်နေရှာတယ်”

“ဘာ ဘာပြောတယ်၊ သမီးလေးက ဆေးရုံမှာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံရောက်နေတာလဲ”

မိုးမဒီခင် ထိတ်လန့်ပြူးပျောက်ကာ မခင်အိကိုယ်ကြီးကို ကိုလှုပ်၍ မေးနေသည်။ မခင်အိက မသက်မသာ သက်ပြင်းတွေခနဲ

“အနွယ်တော်လေးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချွေးလွန်းတယ်၊ သွေးအားနည်းရောဂါတဲ့၊ ဒေါ်တင်တင်သော်နဲ့ နိုင်မဟာ

ငွေတွေ ကုန်းရုန်းရှာပြီး အပင်ပန်းခံ ဒုက္ခခံပြီး ဆေးကုခဲ့ရ ဂရုစိုက်ခဲ့ရတာပေါ့၊ ဒီနေ့ထိ အနွယ်တော်လေး အသက်ရှင်နေတာ ဒေါ်တင်တင်သော်နဲ့ နိုင်မဟာရဲ့ မေတ္တာတွေ ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပဲ”

“ဟင်”

“အခုတော့ ညည်းသမီးအသက်ကို ကယ်ပေးနေတဲ့လူတွေ စီးပွားရေး ညည်းဖျက်ဆီးလိုက်ပြီး အကုစီးရလဒ်က ညည်းသမီးအသက်ဆုံးရှုံးရဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဘာ ဘယ်လို မခင်အိ၊ ကျ ကျွန်မသမီးက”

“ဟုတ်တယ်၊ မိဘတွေ ကားရောင်း ဆိုင်ခန်းတွေရောင်း ဖွားပျက် အဆင်မပြေတာတွေ သိပြီး ဆေးဖိုးအကုန်အကျ နည်းအောင် အနွယ်တော်လေးက ဆေးတွေမသောက်ဘဲ နေတယ်လေ၊ အဲဒါတွေက သူ့ရောဂါဇစ်မြစ်သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖုံးကွယ်ထားတော့ သူ့မှာ ရောဂါဆိုးရှိမှန်းမှ မသိတာ၊ သူ့အတွက် ဆေးဖိုးသိပ်မကုန်တော့ရင် တွေးနေမှာပေါ့၊ အခုရက်တွေ ညည်းနဲ့ဆုံပြီးမှ ပိုဆိုးလာတယ်၊ သူ့အမေရင်းက စီးပွားပျက်အောင် လုပ်တာခံထားရတဲ့ လူတွေရဲ့ ချွေးနဲ့စာနဲ့ တိုက်တဲ့ဆေးတွေကို မသောက်ရက်တာဘူးတဲ့”

“သ သမီးလေးက ဘာရောဂါမို့လို့လဲ၊ အဲလို ဆေးမပြုတ်အောင် သက်ရအောင် ဘာရောဂါ ဖြစ်နေလို့လဲ”

“သွေးကင်ဆာ”

“ရှင်”

ဒေါ်မိုးမဒီခင် မျက်လုံးအစုံ ပြူးလည်သွားကာ မျက်လုံး
တစ်ခုလုံး မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံသိပ်သည်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်း
လေးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး
ကာ အတန်ကြာ ဆွံ့အနေရာမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ လိမ်
ကျလာ၏။

“မနေ့က စူးကို အိမ်ခေါ်လာတယ်။ မိတာတွေနဲ့ တွေ့
စူးတို့မိသားစုလေး နွေးထွေးမှုတွေနဲ့ မသက်ဆိုင်တော့သလို
တာကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်းလည်း စိတ်ဖိစီးမှုတွေလည်း မှာ
မှာပေါ့။ မနက်လင်း အိပ်ရာထမှ သွားကြည့်တော့ အသက်
လေးပဲ ကျန်တော့တယ် မြရီ”

“အ အခု သမီးလေး အခြေအနေ”

“အရေးပေါ် ဆေးရုံတင်လိုက်ပေမယ့် ဆရာဝန်ကြီး
လက်လျှော့လိုက်ပြီ ညည်း နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့ရှာမှာပေါ့။ ကျွန်မသမီးလေးကို ပြန်ခေါ်ရမှာပေါ့။
စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကုန်ချင်ကုန်သွားပါစေ၊ ကျွန်မသမီးလေးကို
ပြန်ကယ်မယ်။ ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှက သမီးလေးအတွက်
သမီး သမီးလေး”

သူ့ရှူးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ်ရွေ့တတ်လျက် ဒေါ်မိုး
ရင်ဘတ်ဖိကာ ပျာယာခတ်နေသည်။ ဒေါ်မိမိခိုင်က အားလုံးကို
ညီနေပြီး ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးထား၏။
ဒေါ်မိုးမဒီခင်ရဲ့ ခြေရာတိုင်းမှာ ထင်ကျန်ရစ်တာ မျက်ရည်
တွေပါပဲ။

နန်းရောင်နီဒါန်း

ဘယ်တင်ပေးနိုင်တယ်၊ အားမလျော့နဲ့နော်၊ မေမေတို့ အတူတူနေကြ
မယ်နော်”

သမီးလေး နှုတ်ခမ်းဖျားလေးက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၏။
ဒေါ်မိုးမဒီခင် သမီးလေးပါးစပ်နားမှာ နားလေးတိုးကပ်နားထောင်
လိုက်သည်။ သမီးလေးက သူမကို ဘာတွေများ ပြောချင်နေတာလဲ။

“စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ မလိုဘူး။ အသက်ရှင်ဖို့ မလိုဘူး။ အပြစ်
ကင်းတဲ့မေတ္တာတွေ ပြည့်ဝနေတဲ့ မိမိခင်တစ်ယောက်ပဲ လို လိုချင်
တယ်”

“သ သမီးလေး သမီးလေး”

အစိမ်းရောင်မျက်လုံးတွေနှင့် သူမဘက်ကို မျက်နှာလေး
အောင်းစွဲကျလာတာတို့ ဒေါ်မိုးမဒီခင် အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။
သူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကာ ရိုက်သံတွေ တိုးတိုးကျယ်
ကျယ် ပေါ်ထွက်လာ၏။ လူတွေအားလုံး ငိုနေကြတာလား။

ဟင့်အင်၊ သမီးလေး မသေသေးပါဘူး။ သူမနဲ့ အချိန်တွေ
အကြာကြီး အတူတူနေဦးမှာပါ။ နှစ်တွေအကြာကြီး စွန့်လွှတ်ထားခဲ့
ရတာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ခွဲခွာထားခဲ့လို့ ဘယ်ရမလဲ။ မထားခဲ့ပါနဲ့၊ မေမေကို
ခွဲထားခဲ့ပါနဲ့၊ သမီးနဲ့အတူတူ နေရဖို့ မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ မေမေ
ချင်သန်နေခဲ့ရတာပါ။

စကားလုံးတွေ ရင်ထဲမှာ စုပြုံတိုးခွေနေသည်။ မျက်ရည်

အခန်း (၃၅)

“သ သမီးလေး”

ကားပေါ်ကို ဘယ်လိုလိုက်ပါလာမှန်းမသိ၊ ဆေးရုံလှေကား
ထစ်တွေကို ဘယ်လို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့မှန်းမသိ၊ သမီးလေးအနား
ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့မှန်းမသိ။

ပုံမှန်မဟုတ်တော့သော သမီးရဲ့အသက်ရှူသံလေးကို နား
စိုက်ထောင်ကာ သမီးလက်ဖျားလေးတွေကို ခပ်ဖိဖိ ဆုပ်ညှစ်ထား
ပြီး တတွတ်တွတ် တောင့်တရေရွတ်နေမိသည်။

“သ သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်ရဘူးနော်၊ မေမေမေတ္တာရိပ်
သမီးလေးကို အေးအေးချမ်းချမ်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားမှာပါ။ မေမေ
ပိုင်ဆိုင်သမျှ သမီးလေးအတွက်ချည်းပါပဲကွယ်၊ သမီးလေးကို မေမေ

ပေါက်ကြီးတွေ အဆက်မပြတ် လိမ္မော်ဆင်းလျက် သူမနှုတ်ခမ်းဖျားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ၏။

“ဒါပဲလား သမီးလေးပြောချင်တာ ဒါပဲလား။ မေမေ့ကို စကားတွေ အများကြီးပြောပါဦးလား သမီးရယ်။ သမီးလေး ဘာပြောပြော နားထောင်ချင်ပါသေးတယ်။ မေမေ မေတ္တာတွေကိုလည်း သမီးလေး သိအောင် ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ သမီးနဲ့ မေမေနဲ့ ဆုံရတာ အချိန်တွေ မတိုတောင်းလွန်းဘူးလား သမီးရယ်။ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ထားရစ်ပြီး မေမေ့ကို နောင်တရစေချင်တာလား။”

“ဖိုးမဒီခင်”

နှိုင်းမဟာ အသံက သူမနားထဲ စူးစူးဝါးဝါး တိုးဝင်လာ၏။ သမီးလေးကို ဖက်တွယ်ထားမိသော သူမလက်တွေကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲဖြုတ်လိုက်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲထူလိုက်သည်။

“မင်း ကျေနပ်ပြီလား။ မင်းလုပ်ရပ်တွေအတွက် အားရကျေနပ်ပြီလား။ ငါတို့ကို အနိုင်ရလို့ မင်းပြုံးရယ်စမ်းပါဦး။ လျှောင်ပြောင်စမ်းပါဦး။ တန်ရာတန်ကြေးရအောင် ပြန်ယူမယ်ဆိုကွ။ မတန်ဘူးထင်လို့ သမီးလေး အသက်ကိုပါ နုတ်ယူလိုက်တာလား။ မင်းအခု ဘာတွေ ရထားလဲ၊ ဘာတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားလဲ ပြစမ်းပါ။ ငါ့ကို ပြစမ်းပါ။”

အသံကုန်ဟစ်၍ ဒေါ်ဖိုးမဒီခင်ပခုံးတွေကို ဆောင့်ခါလှုပ်ယမ်း

သည်။ ဝိရှိက်ရုံမှလွဲ၍ ဒေါ်ဖိုးမဒီခင် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ နှိုင်းမဟာ ပြောသလို သူမ ဘာရလိုက်တာရှိလို့လဲ။ သူမရခဲတယ်လို့ ထင်ထားသည့် အောင်မြင်မှုတွေက သမီးလေး အသက်နှင့်လဲလှယ်လိုက်ရပြီ ဆိုတတ်ပါလား။

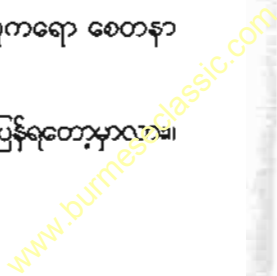
သူမရင်ထဲ ဘာမှ မကျန်တော့။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး လစ်ဟာဆပ်နန်းလျက် တစ်စုံတစ်ရာက ဆွဲဆုပ်ချည်နှောင်ထားသလို တင်းတစ် ဆို့နှင့်နေသည်။ တစ်သက်လုံး မျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် သမီးလေးနဲ့ ဆတူတာလေးတောင် အတူနေခွင့် မရလိုက်ပါလား။

သူမဆီမှာ စိတ်ပင်ပန်းကြီးစွာ နေခဲ့ရသော စူးကတော့ သူမဘာတွေရဲ့ မေတ္တာရိပ်မှာ အေးချမ်းစွာ နေရတော့မည်။ သမီးလေး အနှယ်တော်က ဘယ်တော့ဆိုတာ မသိသော တုံတစ်ရမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ နေရတော့မည်ပဲ။

သူမကရော အတ္တတွေ၊ အာယာတတွေ၊ အမှန်းအပြုံးမီးတွေ ခြင်္သေ့တစ်ခုလုံး ပူပြင်းလောင်မြိုက်ခံနေရသည်။

ကယ်ပါယူပါ ဘယ်သူ့ကို တောင့်တတိုင်တည်ရမလဲ။ ကိုယ်တိုင်က မေတ္တာမထားတတ်သောသူမကို ဘယ်သူကရော စေတနာ သန့်သန့်နှင့် မေတ္တာတွေ ပေးမှာလဲ။

အဆုံးသတ်က နောင်တတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး ပြန်ရတော့မှာလား။ “ဟမီ”

စူးက ဒေါ်မိုးမဒီခင်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်တွယ်လာသည်။ ဒေါ်မိုးမဒီခင် ကိုယ့်ရဲ့ရက်စက်စိမ်းကားမှုတွေအတွက် အနေခက်လန့်ဖျပ်တုန်တက်သွားသည်။ သူမ နှိပ်စက်ခဲ့သော ဒီကလေးရဲ့ ခေါ်လို့ အခေါ်ခံရတာ တန်ပါရဲ့လား။

“စူး မာမိကို ချစ်ပါတယ်မာမိ၊ မာမိတစ်ယောက်တည်း မတွေ့ပါနဲ့နော်၊ စူးဟာ ဦးနိုင်မဟာနဲ့ ဒေါ်ခက်ခက်နွယ်ရဲ့သမီး ဆိုတာ မယ့် မာမိကလည်း စူးရဲ့ကျွေးမိခင် တစ်ယောက်ပါပဲ”

“မ မမုန်းဘူးလား၊ ညည်း ငါ့ကို မမုန်းဘူးလား”

“အနစ်နစ်ဆယ်ကျော် အတူနေလာခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်အမုန်းတွေနဲ့ အဆုံးသတ်ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ မာမိရယ်၊ ဒီအမုန်းတွေ အပြိုးတွေအားလုံး အနွယ်တော်ဘဝကူးကောင်းအောင် အဆုံးသတ်လိုက်ကြရအောင် မာမိရယ် နော်”

ဒေါ်မိုးမဒီခင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ စူးကို ရင်ခွင်မှ ဆွဲဖက်ပြီး အနွယ်တော်လေးကို ယူကျုံးမရစွာ ကြည့်နေမိသည်။ အိပ်ပျော်နေသယောင်ထင်ရသော အနွယ်တော်လေးက ဟာလာဟာလင်းဖြစ်နေသော ဒေါ်မိုးမဒီခင် ရင်ဘတ်ထဲကို နောင်တတွေ အပြင် အသိပ် ထည့်ပေးသွားခဲ့သည်။ နှင့်သီးစွာ ခံစားနေရသော ဝေဒနာတွေကို အတ္တလွန်ကာ ရူးသွပ်သွားမှာဖိုး၍ စူးက မေတ္တာတွေဖြင့် နှစ်သိပ်ပေး၏။ ထိုမေတ္တာတွေအတွက် တုံ့ပြန်ပေးဖို့ သမီးလေး အနွယ်တော်

တောင်တခွဲသော အပြစ်ကင်းတဲ့ မေတ္တာတွေ ပြည့်ဝနေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမည်။

တမလွန်က စောင့်ကြည့်နေပါ။

အပြစ်ကင်းတဲ့ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရပါစေယ် သမီးလေးရယ်။ အမုန်းတွေ၊ အပြိုးတွေ၊ လက်စားချေလိုခြင်း၊ အာယာတတွေ အားလုံး သမီးလေးပီညာဉ်ပျောက်သွားတဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ အဆုံးသတ် ခဝါချလိုက်ပါပြီ။ ပြုမိခဲ့သမျှအပြစ်တွေ မကျေသေးဘူးဆိုရင်လည်း ရင်နဲ့အမျှ ပေးဆပ်ခံစားသွားပါမယ်။

ဘဝကူးကောင်းပါစေ သမီးလေးရယ်။

အဝါရောင်လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် ဒေါ်မိုးမဒီခင် ပခုံးပေါ်လာနား၏။

ဒါ အနွယ်တော်လေးများလား။

မှာ ထွေးဖက်ထားရင် နှဖူးလေးကို ဖွဖွနမ်းမွှေးလိုက်သည်။

“အနွယ်တော်က စူးကို မိတာတွေရဲ့ မေတ္တာရိပ်မှာ အေးချမ်းစေချင်တာ၊ အဲလို မျက်ရည်တွေနဲ့ မြင်တွေ့နေရရင် စိတ်ကောင်းပဲ၊ မလား စူးရယ်၊ သူ့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ပေးပြီး နောင်ဘဝမှာ ဒီလိုမိတာရဲ့ အစွန့်ပစ်ခံ အသုံးချခံအဖြစ်ဆိုးမျိုး မရောက်အောင် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါ စူးရယ်”

“အဲဒါကတော့ စူး နေ့တိုင်းလုပ်ပေးနေတာပါ။ ဒီတစ်ခါ အနွယ်တော်အုတ်ဂူလေးကို သွားရင်၊ မေမေဒေါ်မိုးမဒီခင်က စူးကို အမွေတွေအားလုံး လွှဲပြောင်းပေးပြီး သူ့အပြစ်တွေ ဆေးကြောနေတဲ့ အကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်၊ ဒါမှ မာနီအပေါ် အမြင်ရှင်းသွားမှာ မဟုတ်လား”

“ဪ ဒါနဲ့ မင်းခေါင်က အနွယ်တော်အုတ်ဂူလေးကို နေ့တိုင်းသွားတယ်တဲ့၊ သူ အနွယ်တော်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်သွားတာနော်”

“အင်း မင်းခေါင်အချစ်ကလည်း လေးစားစရာပါပဲ၊ အနွယ်တော်ကြောင့် သူ့ဘဝ အရာရာပြောင်းလဲပစ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရလိုက်ဘူးလေ၊ အရင်က ဘယ်လိုပဲနေခဲ့နေခဲ့ ခုတော့လည်း အချစ်ကြောင့် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သွားလိုက်တာ အံ့ဩစရာပဲနော်”

“မင်းလည်း အချစ်ကြောင့် ပြောင်းလဲလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

အမ်း (၃၅)

“စူး အရာအားလုံးက ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ မင်းဘဝလေး အေးချမ်းသွားပြီပဲကွာ၊ ဘာလို့ မျက်ရည်တွေ ကျနေပြန်တာလဲ”

“အနွယ်တော် အသက်နဲ့ရင်းလိုက်မှ စူးက အဲဒီအေးချမ်းမှုတွေ၊ မေတ္တာတရားတွေကို ရလိုက်တာပါ၊ အနွယ်တော်အတွက် ခုချိန်ထိ မဖြေနိုင်သေးဘူး သောတရယ်၊ သွေးသားသံယောဇဉ်နဲ့ အချိန်ကြာကြာနေခဲ့ရတယ်ဆိုရင်လည်း တော်သေးတာပေါ့၊ ခုတော့ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ မြန်ဆန်လွန်းတယ် မဟုတ်လား”

“စူးရယ် စူးလေးရယ်”

အချိန်တိုင်း သတိရတိုင်း ငိုနေသော ချစ်သူလေးကို ရင်ခွင်

www.burmeseclassic.com

လား စူး”

ထိုစကားကိုတော့ စူးက အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

“အဲဒါတော့ စူး ဝန်ခံပါတယ်။ သောတာကို စူး အရမ်းသေချာတယ်။ အန္တယ်တော်လည်း ချစ်နေမလားမသိပေမယ့် မင်းခေါင်အဖေကို လက်ခံပြီး စူးတို့အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်နော်၊ မင်းခေါင်ကို တကယ်အဖြေပေးခဲ့တာ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လားဆိုတာတော့ မင်းခေါင်ပဲသိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရာက ပြီးဆုံးသွားပါပြီလေ။”

“အင်း ဟုတ်တယ်။ အဲလို အသိလေးရှိရင် မျက်ရည်တွေ သုတ်ပြီး ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ ခိုနားနေပါတော့စူးရယ်၊ မင်း အရမ်းပင်ပန်းနေပါပြီ”

စူးက နာခံစွာ သောတာပခုံးပေါ် မှေးမှိ၍ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်ပြီး -

“တစ်သက်လုံး ခိုနားခွင့်ပေးမှာလား သောတာ၊ ခဏတော့ ဆိုရင်တော့ အရင်ကထက် စူးပိုပင်ပန်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

စူးက သရိုးကွာတားအနက်ရောင်လေးနှင့် ပန်းနုရောင်ကိုယ်ကျပ်လေးကို ဝတ်ထားကာ ငိုထားရှာသည့် မျက်နှာလေးနီရဲနေလေသည်။ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေမှာ မျက်ရည်စတွေ ဝိုင်းဝန်းဆဲ ရှိတာကိုလည်း မြင်နေရ၏။

ဒီမိန်းကလေးရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သူမမြင်ရက်ပါ။

“အို သောတာ ဘာလုပ်တာလဲ”

မျက်ရည်စတွေကို သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူလေးနှင့် ဖိကပ်သုတ်ပေးတော့ စူးက လွန်လွန်လေး ရုန်းကာ ဒေလန့်တကြားအော်သည်။ သူက လွှတ်မပေးဘဲ ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ဖက်ထားကာ -

“အဲဒီမျက်ရည်တွေ မမြင်ချင်လို့ သုတ်ပေးတာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေက အစိမ်းရောင်အိပ်မက်တွေ အရုဏ်ဦးကို ဆောက်ပြီဆိုတော့ မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ အခု စူးဘဝက ပန်းနုရောင်ဒါန်းအစပဲ၊ ရှေ့ဆက်ရမယ့် အနာဂတ်မှာ ကိုယ့်အချစ်တွေနဲ့ လှပအောင် ကြိုးစားပါ။ ဟုတ်ပြီလား”

“သောတာ စကားကို ကြားရတာ ဘဝအမောတွေအားလုံး ပြေပျောက်သွားသလိုပဲ သောတာရယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်လောက် ပြန်ပြောပေးပါလား။ အရင်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားပြောဖို့ တွန့်တိုပျန်းလို့ စူးက မေးခဲ့ရတာမဟုတ်လား”

“အဲလို နောက်တစ်ခေါက်ပြောရင် အာဝါးပေးမှာလား”

“အံ့မယ်၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှက်စရာကြီး”

“ချစ်လားလို့တောင် အရင်ဆုံးမေးရဲတဲ့ ကောင်မလေးက ချစ်တယ်တဲ့လား၊ ပြစမ်းပါဦး၊ အဲဒီမျက်နှာလေး ကြည့်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း သောတာ”

ငုံ့လျှိုးထားသော စူးမျက်နှာလေးကို သောတာ မရမက ဆွဲ

www.burmeseclassic.com

၂၈၈ ◊

မော့၍ နှုတ်ခမ်းခွေးခွေးဖြင့် မျက်နှာလေးအနံ့ ဖိကပ်နှမ်းရွိုက်ပစ်လိုက်
သည်။

တိုးတိတ်သော ငြင်းဆန်မှုလေးဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ကြားမှာ သူ
မျက်နှာလေးကို ဝှက်ကွယ်ထား၏။ မြတ်နိုးမဝစွာ ခပ်တင်းတင်း
ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ရင်ခုန်သံစည်းချက် မြန်သန်စွာနှင့် ပန်းနုရောင် နီဒိန်းအ
အနမ်းများဖြင့် ဖဲကြိုးဖြတ်ကာ ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။

